

Thema

Doop der gelovigen

Teksten van Engelse Strict Baptists

Strict Baptists hanteren de Doop der gelovigen, d.w.z., lidmaatschap van de gemeente door middel van doop door onderdompeling na geloof en bekering. J.C. Philpot schrijft: ‘Er is bijna geen enkele door God geopenbaarde waarheid die niet ooit betwist is of waar vanuit één of andere hoek niet een heel leger van argumenten in het geweer is gebracht. Zo ook De Doop.’ J. Norcott schrijft dat ‘deze ordinantie van de Doop een verwaarloosde ordinantie is, die niet zuiver, naar het voorbeeld op de berg, in praktijk gebracht wordt.’ Op deze pagina’s leest u wat bekende Strict Baptists erover schreven, preekten óf hoe zij zelf deze doop hebben ervaren.

INHOUD

1. Diverse Strict Baptists over hun ervaringen met de doop	2
2. W. Gadsby en zijn vrouw gedoopt, en in zijn preken over de Doop.....	24
3. Dr. J. Gill weerlegt de kinderdoop	31
4. T. Godwin hoort W. Tiptaft over de Doop, en over zijn doop	36
5. J. Kershaw over zijn doop, en preekt over de Doop	39
6. W. Kiffin, grondlegger en predikant van de Strict Baptists.....	57
7. J. M’kenzie preekt over de Doop	63
8. J. Norcott’s boekje over de Doop.....	77
9. J.C. Philpot in zijn brieven over de Doop	87
10.J.C. Philpot in zijn preken over de Doop	98
11.J.C. Philpot in zijn verhandelingen over de Doop	102
12.J.C. Philpot beantwoordt vragen over de Doop	120
13.J.C. Philpot weerlegt boeken over de kinderdoop	130
14.J.C. Philpot zijn dochters, Sarah en Deborah, over hun doop	162
15.W. Tiptaft in een preek en zijn grote zegening na een doopbediening.....	171
16.J. Warburton sr. over zijn doop en die van zijn zoon John jr.	177
17.J. Warburton sr. doopt Mw. Kennard in een niet baptistische gemeente	182

Diverse Strict Baptists over hun ervaringen met de doop

Alfred Brandon over de Doop: Maakt Zijn daden bekend.

Predikant van de Grove Street Chapel, Drayton Gardens te Londen. Hij stierf op 25 nov. 1917 in de leeftijd van 101 jaar. Vertaald uit The Gospel Standard 1910.

10 mei 1910. Maakt Zijn daden bekend onder de volken! Vermeld, dat Zijn Naam verhoogd is. Jesaja 12:4. Deze woorden zijn verschillende dagen in mijn hart geweest. Twee opmerkelijke voorbeelden van het feit dat de Heere Zijn Eigen instelling van de Doop der gelovigen eert, werden op mijn hart gebonden. Daarom schrijf ik die nu op. Misschien zullen door middel van deze voorbeelden enkele verlegen schapen geholpen worden wanneer zij op het punt staan om op deze wijze openbare belijdenis van het geloof te doen.

Zevenenzestig jaar geleden werd ik gedoopt in de gemeente van Jamaica Row te Bermondsey. Een persoon die de diensten bijwoonde, kwam voor de gemeente om als lid aangenomen te worden. En zij werd opgenomen als lid van de gemeente. Zij werd heel erg vervolgd omdat haar man een bittere tegenstander van de Waarheid was. Vrijmoedig vertelde zij hem over haar voornemen. Met grof taalgebruik vertelde hij haar dat als zij zich liet dopen, hij haar dan zou neersteken in de kapel. De tijd om te dopen brak aan. Hij zat naast haar met het mes in zijn hand, dat hij voor dat doel had geslepen. Maar toen ik preekte, was het Woord scherper dan zijn mes en hij moest eronder vallen. De genade overwon en de Heere werd geëerd in Zijn Eigen instellingen. Het was mijn vermaak om met hem te spreken. Hij was een nederige, godzalige man. Naarmate hij verder geleid werd, was zijn bevinding dieper dan die van zijn goede vrouw.

Ongeveer vijftig jaar geleden vroeg een klein vrouwtje, dat de diensten bijwoonde, of zij als lid aangenomen mocht worden. Ook zij werd opgenomen als lid van onze gemeente van Mason Grove, Fulham Road. Haar man was een grote tegenstander van de Waarheid. Hij was een lange, sterke man en ook zeer gewelddadig, een sergeant van de *Vrijwilligers*. Zij vertelde hem over haar voornemen. Ruw zei hij tegen haar dat als zij het waagde om gedoopt te worden, hij dan naar voren zou komen om zowel haar als Mr. Brandon te verdrinken. De afgesproken tijd voor de doop brak aan. De kleine kapel zat vol mensen. Hij hield zich aan zijn woord en kwam in zijn uniform. Hij zat zo dicht bij het bassin als maar mogelijk was. Zijn voet raakte de rand. Nadat de preek beëindigd was, liep ik naar beneden, het water in. Een andere vrouw kwam uit de consistorie en ik doopte haar, waarna zijn vrouw naar voren kwam. Alle mensen zwegen terwijl ik enkele woorden sprak. Daarna doopte ik haar. Er werd nog een vers gezongen en

de zegenbede maakte een einde aan de dienst. De mensen stonden op en hij ook. Opeens begon hij te schreeuwen: 'De duivel moet wel op deze plaats zijn, want ik kon hand noch voet verroeren.' Arme man. Hij wist niet dat de Heere hem had tegengehouden en Zijn Eigen instelling geëerd had. Niet lang na deze dienst, liep hij zijn zaak uit. Een gedeelte van de weg lag open. Toen hij zijn voet op een plank zette, gleed hij uit en viel hij achterover. Zijn ruggengraat werd verwond, hetwelk hem zijn leven lang gehandicapt maakte. Zij werden tot diepe armoede gebracht en onze kleine gemeente verzamelde wekelijks wat geld om hem te helpen. Hij nam het aan, door nood gedrongen. Ik geloof dat hij het met dankbaarheid ontving. Dit deden wij totdat zij verhuisden naar enkele vrienden die verderop woonden. Hoe wonderlijk zijn de wegen van de Heere. Wat is Hij toch getrouw en vriendelijk! Die dag waarop gedoopt werd, was voor velen van ons een tijd van zegen. Zijn goedertierenheden mogen niet begraven worden in vergeetachtigheid. Wij kunnen met Watts wel zeggen:

*'Een dag te midden van de plaats, Waar mijn lieve God is geweest,
Is beter dan duizend dagen, Van gemakkelijke zonde.'*

Mevrouw Coates' doop (rond 1850)

Overgenomen uit de Metgezel 201811

Mevrouw Coates was al enige tijd begerig om de Heere Jezus Christus te eren en te volgen in de ordinantie van de Doop der gelovigen. Haar vervolger (de satan ging door middel van haar man woedend tekeer. Hij was haar bitterste vervolger tegen het leven van God in haar ziel) was enige tijd bij haar weg en daardoor werd de weg geopend. Ze werd in Abingdon door Mr. Tiptaft in de zomer van 1852 gedoopt en toen ze uit het water opkwam, zei ze dat ze zo gelukkig was dat ze van vreugde luid had kunnen zingen. Ze werd door de Heere zeer begunstigd met Zijn aanwezigheid toen ze aan het Avondmaal des Heeren ging en het brood en de wijn nam, de tekenen van het gebroken lichaam en het dierbaar verzoenende bloed van Jezus Christus. Nadat ze de Heere in het openbaar had geëerd door openlijk Zijn Naam te belijden, werd ze gekoesterd met Zijn genadige aanwezigheid en in staat gesteld om zonder vrees met Zijn heiligen in Zijn aardse voorhoven samen te komen om Zijn heilige Naam te aanbidden.

Francis Covell over zijn doop (1808-1879)

Predikant. Overgenomen uit Gevonden door de Opperherder

De twee dagen na zijn doop door onderdompeling voelde Mr. Francis Covell zich zo begenadigd, dat hij zei: 'Wanneer hij dit zou beseffen, zou zelfs de zwakste deze inzetting ondergaan.'

Enoch Feazey over de Doop en zijn ervaring (Predikant) (1836-1905)

Overgenomen uit Nagelaten Brokken Deel 2

Gods volk stemt met elkaar overeen, betreffende de fundamentele punten van ons allerheiligst geloof, maar velen van hen verschillen van mening over het onderwerp van de Doop der gelovigen. Ik heb mensen ontmoet voor wie ik goede hoop heb, maar die toch geringschattend spraken over deze ordinantie, en die het Goddelijk gebod van de aanbiddelijke Verlosser behandelden als had het geen waarde. Het is niet ongewoon om mensen te horen zeggen: 'O, ik heb de Doop nooit gezien en ik maak me er ook niet druk over.' Hierdoor laten zij hun onwetendheid zien en tonen zij dat zij de zin van de Geest over dit onderwerp niet begrijpen.

Mijn belangrijkste bedoeling en verlangen in dit schrijven is het bemoedigen van de zwakken in het geloof die trachten naar de ordinantie van Gods huis te wandelen. Ik heb gemerkt dat sommigen zich proberen te verschuilen onder de mantel van de goede en hoogbevoorrechte dienaren Gods, zoals Huntington, Chamberlain, Irons en anderen die geen Baptisten zijn. Maar zou het niet veel beter zijn om naar het Woord Gods te verwijzen en uit te zoeken wat de geboden van de dierbare Verlosser Zelf zijn? Als de kinderen Gods Zijn Woord meer zouden lezen en ernstiger werden geleid om door gebed en smeking de zin van de Geest te leren kennen, dan zou er bij sommigen niet zo'n verlangen kenbaar zijn om de bestaande hindernissen te doorbreken, en wat wel de 'open communion' (deelname aan het Avondmaal, ook voor niet gedoopten) genoemd wordt, in te stellen. Het is overduidelijk dat de Doop en des Heeren Avondmaal door Christus Zelf aan Gods gemeente geschonken zijn. Deze ordinanties waren Gods eniggeboren Zoon dierbaar en heilig, en daar mag niet lichtvaardig over gesproken worden.

Toen het God in Zijn liefde en barmhartigheid behaagde mijn arme, door de zonde doortrokken ziel van de macht van het kwaad en de vloek van een verbroken wet te verlossen, door Zijn geliefde Zoon Jezus Christus aan mijn hart te openbaren als mijn Wet-Vervuller, barmhartige Hogepriester en aanbiddelijke Zaligmaaker en Verlosser, werd ik als het ware in deze volheerlijke Persoon opgenomen.

Ik sprak tot Hem en ik sprak over Hem en voelde mijzelf als een monument van Zijn rijke barmhartigheid en genade. Ik werd in staat gesteld Hem voor eeuwig als mijn Deel op te eisen, want Hij had zo genadiglijk mijn zonden weggedaan door het offer van Zichzelf, en ik voelde Hem als volkomen lieflijk, en als de Voornaamste onder tienduizend. Ik leefde enkele maanden in Zijn omarming, sprak over zijn goedheid, en zong luid over Zijn genade en barmhartigheid. Ook heb ik die verfrissende tekenen van Zijn liefde voor mijn ziel tot op de dag van vandaag niet vergeten. Terwijl ik aldus bevoorrecht was om aan Zijn geliefde voeten te zitten, naar Zijn zoete stem te luisteren, en door Zijn rijke gaven gevoed te worden, werd ik in staat gesteld zulk een schoonheid in Zijn Goddelijke Persoon te zien, dat ik uiterst verbaasd was dat Hij bij zulk een worm als ik zou willen wonen.

In die dagen las ik voornamelijk in het Nieuwe Testament en volgde het leven van de Verlosser van de kribbe tot het kruis van Golgotha. Het Woord van God en de troon van genade waren mij zo heilig dat ik voelde niet zonder die te kunnen leven. Ik wist indertijd niet veel van de zin van de Geest en had grote behoefte aan een uitlegger, iemand die mij kon leren welke weg ik moest gaan. Ik riep dagelijks tot God om deze Goddelijke hulp. Hij hoorde mij vanuit Zijn heilige hoogte en leidde mij een aantal malen in verscheidene delen uit Zijn Woord; ik moet dus zeggen dat de Heere alleen mijn Hulp was. Ik greep elke gelegenheid aan om in de gezegende inhoud ervan te lezen. Ik werd met name een keer getroffen door het ernstige gebod dat de Heere Jezus aan Zijn discipelen gaf, zoals is opgetekend in Markus 16:15,16, maar ik had de zalving van de Heilige Geest nodig om de betekenis ervan te begrijpen. Het behaagde de Geest Gods om mijn verstand tot meditatie en gebed op te wekken en op deze manier werd ik geleid om het belangrijke onderwerp van de Doop te overwegen.

Ik voelde zulk een opspringen van Goddelijke liefde voor de genadige Verlosser en voor de geboden die Hij gaf, dat ik alles voor Hem zou hebben gedaan als dank voor de liefde en het medelijden die Hij had getoond door mijn arme, bezoddelde ziel uit de gevangenis van de hel te redden. In mijn eenvoud vroeg ik de Heere mij te tonen wat de Doop betekende. Kort daarna was ik het opmerkelijke verhaal van Filippus en de kamerling aan het lezen toen mijn verstand enigszins verlicht werd en ik ertoe werd gebracht te zien dat het een begraven worden met Christus in de Doop betekende. Ik voelde dat ik graag gedoopt zou worden in de beminde naam van de heilige Drie-eenheid en ik kon, net als de kamerling zeggen: 'Ziedaar water; wat verhindert mij gedoopt te worden?', want in mijn hart voelde ik dat Jezus Christus de Zoon van God is.

Enige tijd daarna maakte ik kennis met enkele vrienden die onder de prediking van meneer Irons van Camberwell gezeten hadden en ik hoopte dat ze mij mis-

schien zouden onderwijzen in de verborgenheden Gods. Maar ik kende ze nog niet zolang toen ze het onderwerp ‘Doop’ ter sprake brachten en mij vroegen of ik al gedoopt was. Ik antwoordde: ‘Nee.’ Ik ging een paar keer met hen mee om naar hun predikant, de heer I., te beluisteren. Maar hoewel hij de waarheid predikte, werd mijn ziel tijdens de predikatie niet gevoed. Ik was gewend Tiptaft, Philpot, Godwin en anderen te horen. Hun prediking doorwrocht elk hoekje en gaatje van mijn hart en ik zag hen als evenzovele wijze bouwers die in staat waren mijn ziel op te bouwen in de gezegende en bevindelijke waarheden van het Evangelie. Ik ging nu naar de kapel in Gower Street en soms naar de Zoarkapel. Een van mijn vrienden die ik hierboven noemde viel me aan over het onderwerp van de Doop en ging zo ver te zeggen dat het slechts een schaduw was en niets betekende. Hij zei dat het essentieel is de Doop door de Heilige Geest te kennen en te ervaren en dat ik me niet druk hoefde te maken over de doop met water. Hij raadde me sterk aan er niet meer aan te denken, maar meer te denken aan de doop door de Heilige Geest en gaf me een boek om te lezen, geschreven door zijn voormalige predikant, meneer Irons. Tijdens het lezen merkte ik al snel dat meneer I. geen Baptist was. In plaats van onderwijs te geven, bracht dit boek me in grote verwarring en ik besloot te proberen om niet meer aan de waterdoop te denken.

Op een avond las ik de woorden: ‘Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, welke den Heiligen Geest ontvangen hebben gelijk als ook wij?’ (Hand.10:47). Ik zei tegen mezelf: ‘De doop met water is goed, want het heilige Woord Gods vertelt me dat.’ Op dat moment ontdekte ik dat ik verkeerd had gehandeld door naar de mens te luisteren over dit belangrijke onderwerp. Nu ik het Woord had ontvangen met nieuw licht van de hemel en nu ik een toename van het Goddelijk geloof in mijn ziel gevoelde, begon ik het Nieuwe Testament te onderzoeken en ik zag dat de Doop een ordening, een plicht voor gelovigen was; niet ter bekering, maar om te onderhouden, in gehoorzaamheid aan de gezegende geboden van de dierbare Verlosser, en als de vrucht en de uitwerking van Goddelijke genade in de ziel. Mijn verstand werd op een zeer gezegende manier verlicht over dit onderwerp tijdens het lezen van Matthéüs 3, waar we een beschrijving vinden van de doop van de Heere Jezus door Johannes in de Jordaan. De minzaamheid van de Heere Jezus greep mij aan, en zijn grote nederigheid om zich door Johannes te laten dopen. Let eens op de uitwerking die deze woorden hadden op Johannes, want we lezen: ‘Mij is nodig van U gedoopt te worden, en komt Gij tot mij?’ O, wat een hemelse eerbied moet zijn ziel vervuld hebben toen niemand anders dan de Zoon van God kwam om door hem gedoopt te worden! ‘Maar Jezus antwoordende, zeide tot hem: Laat nu af; want aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen. Toen liet hij van Hem af.’

Toen ik deze beschrijving van Jezus' doop las, werd ik met heilige verbazing vervuld en het kleine woordje *ons* was een belangrijk woord voor me, want ik zag hoe Christus Zichzelf en heel Zijn volk bedoelde en zo ten voorbeeld gaf dat Zijn volk de voetstappen moet volgen van Hem Die zegt: 'Ik ben de Weg, en de Waarheid, en het Leven.' Ik zag dat de doop van de Heere Jezus in de Jordaan God de Vader en de Heilige Geest verheugde, want, 'terstond opgeklommen uit het water' (dus moet Hij het water zijn ingegaan). 'En zie, de hemelen werden Hem geopend, en hij zag den Geest Gods nederdalen, gelijk een duif, en op Hem komen. En zie, een stem uit de hemelen, zeggende: Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb.' Als de Hemel de doop van de Heere Jezus, Die toch het Leven van Zijn gemeente is, zo eerde, volgt daaruit dan niet dat verhoudingsgewijs dezelfde heerlijkheid soms wordt geopenbaard aan degenen die zijn verenigd met Christus en hun Heere en Redder door dit graf van water, de doop, volgen? Alzo is de Schrift vervuld: 'want die Mij eren, zal Ik eren.' Ik zou tegen allen die God eren en liefhebben willen zeggen: Wees voorzichtig wat u tegen de Doop naar voren brengt, want het voorbeeld en het gebod van Christus spreken u tegen. We hebben vele voorbeelden van Gods goedkeuring en goedgunstig aangezicht voor de navolgers van het Lam Gods in deze verachte ordening.

De Heere hielp mij alleen op Hem te zien om leiding en onderricht en ik voelde een innerlijk verlangen in mijn hart opwellen om de dierbare Heere Jezus te volgen. Toen ik met Zijn nabijheid begunstigd werd en met de vrijheid aan de troon van Zijn genade, vroeg ik de Heere of Hij voor mij een weg wilde openen om gedoopt te worden en ik vroeg Hem in het bijzonder mij niet toe te staan om Christus in het openbaar luchtig, lichtvaardig en op een zorgeloze manier aan te doen, maar met een sobere, plechtige gemoedsgesteldheid. Inwendig voelde ik een gewilligheid om nederig voor God te wandelen in die dingen, die Hem behagen, en ik voelde grote plechtigheid en een soort van heilige eerbied toen de Geest der waarheid de geestelijkheid van de Doop der gelovigen openbaarde. Als u zegt dat het niet uitmaakt of u gedoopt bent of niet, geeft u daarmee dan niet te kennen dat de Verlosser woorden tot Zijn gemeente en kinderen sprak die zonder betekenis waren? Volgt daar dan niet uit dat als we dit genadig gebod uit de mond van Gods geliefde Zoon kunnen negeren en nietswaardig achten, we om dezelfde redenen andere geboden, voorschriften en waarschuwingen uit Gods Woord kunnen negeren en nietswaardig achten?

Ik kom nu bij de tijd dat ik, door genade geleid, Christus in het openbaar kon aandoen. Ik kon niet rusten totdat ik mijn ziel blootlegde over het onderwerp bij de predikant die het zeer begunstigde instrument in Gods handen was in het prediken van vrede en vergeving aan mijn arme, zondezieke ziel en van de bevrij-

ding van de macht van de zonde en de vloek van een verbroken wet. O gezegende tijd, o gelukzalige dag, o zoete overzetting uit het koninkrijk van satan naar het Koninkrijk van Gods geliefde Zoon! Ik zal nooit de zoete, vredige kalmte die ik in mijn boezem gevoelde vergeten toen ik mijn huis verliet om het geliefde Lam Gods te volgen in het graf van water. Ja, om met Hem in de doop begraven te worden. Op die manier naderde ik de Goddelijke ordening in een bedachtzame en vredige gemoedsgesteldheid en met een stil verlangen dat ik Gods goedgunstig aangezicht in mijn ziel zou mogen voelen. Tijdens de dienst was ik erg onder de indruk van wat ik zo dadelijk zou bijwonen en vroeg de Heere of ik nogmaals een zoeter getuigenis van Hem zou mogen ontvangen dat ik in gehoorzaamheid aan Zijn heilige wil wandelde. De koster kondigde gezang 428 aan en dit kwam met zulk een kracht tot mijn ziel dat ik bijna niet kon blijven zitten, met name de volgende twee regels:

*‘Jezus zegt: Laat elke gelovige,
In Mijn Naam gedoopt worden.’*

Ik dacht dat mijn arme ziel uit mijn lichaam zou springen en inwendig zei ik: ‘Heere, ik zal in Uw wegen wandelen.’ O, wat was dit een gezegend getuigenis voor mijn ziel. Wat een zoete zalving van de Heere, Die mij in staat stelde met Hem in de doop begraven te worden! Zo hoorde en beantwoordde de lieve Heere het roepen van mijn ziel en gaf mij nogmaals een zoet teken van Zijn liefde en ik ging af in het water en werd gedoopt in de Naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. De doop vond plaats in de rivier de Ouse en een groot aantal mensen was getuige van deze plechtigheid.

‘s Middags zat ik aan bij de ordening van des Heeren Avondmaal met Zijn dierbare heiligen en genoot zeer van dat voorrecht. Als ik ooit de vrede Gods die alle verstand te boven gaat als een rivier in mij heb voelen stromen, dan was dat in de nacht toen ik mij ter ruste legde. De hemelse beloning in de ziel door het onderhouden van Gods geboden voelen we slechts als we door Gods Geest geleid die dingen doen, die Hem welbehagelijk zijn voor Zijn aangezicht. Ik ging op die denkwaardige nacht naar bed terwijl ik de liefde, barmhartigheid en vrede Gods in mijn hart uitgestort voelde, en dankbaarheid vloeide uit het diepst van mijn ziel tot de God van al mijn genade. Ik viel spoedig in slaap en werd rond drie uur ‘s nachts weer wakker toen de volgende woorden met grote zoete kracht kwamen: ‘En Jezus, gedoopt zijnde, is terstond opgeklimmen uit het water. En zie, de hemelen werden Hem geopend.’ Ik kan niet beschrijven wat ik onder deze woorden voelde. Ik had het antwoord van een goede conciëntie in wat ik had ondergaan en toen ik ‘s morgens naar beneden kwam, vertelden mijn vrienden mij dat mijn aangezicht straalde van de liefde Gods. Deze heerlijke zegening duurde vele da-

gen en ik at en dronk bijna een week in Zijn wijnhuis. O, wat een schoonheid, zegening en harmonie zag ik in het Woord Gods en wat voelde ik een dankbaarheid dat het God had behaagd mijn arme ziel bij die van Zijn dierbare kinderen te scharen.

Ik zou daarom tegen degenen die verlangen om lid te worden van de gemeente willen zeggen, dat de juiste weg naar de gemeente hier op aarde is door middel van de doop met water en dat de bekwaamheid moet komen uit het werk des geloofs en der liefde in de ziel. God zal hen in de ordening en in Zijn huis eren. Maar van degenen die ertegen vechten zegt de Schrift: ‘die Mij versmaden, zullen licht geacht worden.’

Moge de Heere deze zwakke poging om Zijn waarheid uiteen te zetten aan de zielen van Zijn uitverkoren volk zegenen, want zo zal Zijn Naam alleen al de eer ontvangen.

Mevrouw E. Gale over haar doop (rond 1800)

Overgenomen uit Zielen waar Zijn vrees in woont

Passage uit een brief aan een beminde vriend, Londen 22-2-1829:.. Ik kende, dat moet ik ook zeggen, wel iets van de betekenis van deze woorden: ‘Het Koninkrijk der hemelen wordt geweld aangedaan, en de geweldigers nemen hetzelfde met geweld.’ Dikwijls dacht ik: Het kan me niets schelen waar ik doorheen moet, als ik deze weldaden maar krijg. De Heere gaf mij mijn wens. Hij bracht mij op een pad van tegenspoed, waarin ik werd gedwongen om alle vlees, dat ik tot mijn arm gesteld had, op te geven. De Heere ontledigde mij van vat in vat, zodat ik al mijn eigen kracht, wijsheid en gerechtigheid kwijtraakte en wel op de Heere Jezus moest leunen en steunen als mijn enige Toevlucht. Het was toen dat Hij Zich openbaarde als mijn grote Verlosser. Dat was onder de prediking van die lieve man Gods, Mr. Vinall, zoals ik u verteld heb. Wat ik aan deze kant van het graf van de hemel zal genieten, viel, naar ik stellig denk, mij toen drie weken lang ten deel. O, die zoete, heilige, verborgen omgang die er toen dag aan dag was tussen Christus en mijn ziel! Hij bracht mij inderdaad in het wijnhuis, en de liefde was Zijn banier over mij. Ik kon zeggen: dat is de stem mijns Liefsten, en ik verlangde intens om te zijn waar Hij was, opdat ik niet meer zondigen zou, Zijn aangezicht in gerechtigheid zou aanschouwen en Zijn heerlijkheid zien. Maar Hij liet mij zien dat ik nog een poos in deze woestijn moet verwijlen en veel lijden om Zijns naams wil, maar ook dat Hij mij nooit zou verlaten en terug zou komen om mij tot Zich te nemen. Daarom roept mijn ziel nu dikwijls uit: ‘Hoe lang, Heere? Kom, Heere Jezus, ja, kom haastiglijk.’

U vroeg me u te laten weten hoe ik het maakte toen ik naar de doopzitting ging. Ik zal inderdaad proberen u dat te vertellen, daar het in de toekomst weleens een bemoediging voor u zou kunnen zijn. In de eerste plaats dan moet ik u vertellen dat ik ook wat mijn doop betreft eerst daar gebracht ben als bij elke andere beproevingsweg, namelijk tot ontleding van mijzelf (en dat is niet aangenaam voor onze trotse natuur), vóórdat de Heere overkwam. Nooit was mijn gemoed donkerder en verwarder dan in de dagen vlak voordat ik ‘voor de gemeente’ moest komen en hoe dichterbij het kwam des te donkerder werd het vanbinnen. Ik kon niets meer zien van wat God in mij gewerkt had. Dat ging zo door tot een uur voordat ik van huis moest. Maar toen kwam de Heere met grote kracht over met deze woorden: ‘Die Mij eren zal Ik eren.’ Deze woorden werden als volgt voor me opengelegd. Het strekte tot Gods eer dat ik ging; immers, ik gevoelde mij van Hem afhankelijk in alles: om licht, om wat ik zou moeten zeggen, ja, om alles wat ik voelde dat ik nodig had. Mijn hart riep tot de Heere of, als ik op de rechte weg was, en wandelde overeenkomstig Zijn bedoeling en wil, het Hem dan wilde behagen om dat, wat ik zou spreken, tot Zijn eer te doen zijn; of Hij het in de gewetens van Zijn verlostte volk wilde bekendmaken dat ook ik tot dat bewelddadigd getal behoorde en of Zijn aangezicht met me zou willen meegaan als een teken ten goede. Ik ging, maar met knikkende knieën en een verward gemoed. Ik zat nog niet lang - als een veroordeeld misdadiger - in de vestry te wachten, of er kwam iemand binnen die me de hand schudde en mij heel nadrukkelijk vroeg of ik het nieuwe lidmaat was. Ik antwoordde naar waarheid dat ik geen lidmate was, waarop hij zei dat hij dat sterk betwijfelde. Toen ging hij weg. Zijn optreden trof me zeer en wel om de volgende reden. Hij was iemand met wie ik nog nooit van m'n leven een woord gewisseld had. Evenmin had ik tot op dat ogenblik ook maar iets over hem gehoord. Maar ik kende hem wel van gezicht. Heel lang geleden, toen Mr. Huntington nog leefde, zag ik hem daar in de samenkomst en voor mezelf wist ik zeker dat hij een kind van God was. In die tijd bewandelde ik het pijnlijke pad van vrees voor zelfbedrog en huichelarij. En die man hoefde maar naar me te kijken of ik kromp ineem, want ik had het gevoel dat hij even duidelijk kon zien wat voor iemand ik was als ik kon zien wat voor iemand hij was.

Beste vriend, ik weet niet of u of iemand anders ook weleens met zoiets bezet is geweest, maar ik kan u verzekeren dat het voor mij een benauwende ervaring was, telkens als ik die man zag. Maar geloofd zij de naam van Jezus, de Zaligma-ker van arme zondaren, Die kwam om het verlorene te zoeken en zalig te maken. Toen ik mijzelf slechts kon zien als een buitenstaander, een buitenstaander voor God niet alleen, maar ook voor Zijn volk, toen voorzag Hij mij toch van moed en krachten om verder te gaan totdat de gezette lijd zou zijn gekomen waarop de machtige zijn vang zou worden ontnomen, en mijn gevangenis gewend zou worden.

Om verder te gaan. Sedertdien heb ik dikwijls ernstig begeerd of, als die man in-

derdaad was wat ik dacht dat hij was en ik niet dwaalde in die weg, of de Heere mij dan op zijn ziel zou willen binden. Toen Mr. Fowler mij binnenriep om verslag te doen, weet ik zeker dat het ging zoals God het in Zijn Woord zegt: 'Ik zal met uw mond en met zijn mond zijn, en Ik zal ulieden leren, wat gij doen zult' (Ex. 4:15), want tot op dat ogenblik wist ik echt niet één woord te zeggen. Maar het behaagde Hem mij zo te doen spreken dat de gemeente tevreden was en ik werd heel hartelijk geaccepteerd door Mr. Fowler én door de leden. Toen de zitting voorbij was, kwam de vriend over wie ik het had naar me toe, en zei me dat hij hartelijk verblijd was me hier te zien en dat God Zijn gebeden voor mij verhoord had, want dat ik al jarenlang op zijn hart gebonden was. Hoewel hij nooit iets over mij gehoord had, wist hij zeker dat ik het moeilijk had, en dat ik een van Gods kinderen was. Hij had dat dikwijls tegen zijn vrouw gezegd.

De afgelopen zondag heb ik bij hem en zijn gezin doorgebracht en ik bevond dat hij inderdaad de geestelijke man was die ik vroeger dacht dat hij was. Ik kan u echt niet vertellen wat ik gevoelde bij zulke blijken van 's Heeren goedheid jegens zo'n onwaardig schepsel als ik werkelijk voel dat ik ben. Mijn hart was vol. Ik was blij dat ik op een gegeven ogenblik alleen was, om mijn hart te luchten tegen de Heere. Opnieuw had Hij betoond dat de satan een leugenaar was. Soms geloof ik dat Hij dat zal blijven doen ten einde toe.

De zondag waarop de Doop bediend werd mocht bijzonder gezegend zijn voor me. Onder het deelgenoot worden van de tekenen van het gebroken lichaam des Heeren had ik een dierbaar geloofsgezicht op de vereniging die er is tussen Hem en Zijn leden. Mijn ziel werd diep aangedaan met het plechtig gezicht dat zich voor mijn geloofsoog ontrolde. Ieder detail van de dienst was werkelijk heilig voor me. In het bijzonder voelde ik de volgende regels uit Joseph Harts gezangen in me opkomen:

Erbarm u over een hulpeloze zondaar, Heer'.

en ook:

*Zegen, mijn ziel, de Heere,
Hef een blij en dankbaar lied aan.
Tot lof van mijn lieve Heiland
Want Hem behoor ik toe.*

Ik kan zeggen dat het een dag was om nooit te vergeten en dat het goed was om te wandelen in de wegen des Heeren.

Als ik de hele weg, die de Heere met mij gehouden heeft, terugkijk en alle goedheid en barmhartigheid opmerk, waarmee Hij mij (naar Psalm 103) gekroond heeft, namelijk om mij een naam en plaats te geven onder Zijn volk, hoe verne-

dert en vertedert dat alles dan toch mijn ziel en brengt het mij aan de voeten van mijn lieve Verlosser. En ofschoon Hij mij sedertdien brood van tegenspoed en water van bedruktheid heeft toegediend, toch heeft Hij mijn leraars niet als met arendsvleugelen bij mij weg doen vliegen, maar mijn ogen hebben hen gezien. Oprecht de uwe; vanuit de verdrukking! E. Gale

George Mockford over de Doop en Naamgeving (1826-1899)

Predikant te Heathfield. Overgenomen uit Woestijnreizen

Naar ik vertrouw, had de Heere Zelf mij geleerd, dat de Doop door indompeling goed was, en dat alleen zij, die in de Heere Jezus Christus geloofden, daarvoor de gepaste personen waren. Alhoewel ik in mijn bevinding niet gebracht was tot de plaats: Ziedaar water; wat verhindert mij gedoopt te worden? Hand. 8:36, gelijk dit met de kamerling gebeurd was, zo was ik nochtans een Baptist.

Op zekere zondagmorgen zei de diaken tot mij: ‘Vandaag zult gij een kind zijn naam moeten geven!’ Ik antwoordde: ‘Geeft men dan hier in de vergadering de kinderen namen?’ ‘Ja’, zei hij. Nu kon ik mij geen denkbeeld vormen, wat dit naam geven aan de kinderen beduidde, en ook niet, hoe dit gedaan moest worden, omdat ik nooit iets van die aard gezien had, uitgenomen het besprenkelen met water bij de kinderdoop. Dit begreep ik wel, dat er bij dat naam geven water gebruikt werd; doch ik maakte mijn vriend niet bekend met mijn verlegenheid daaromtrent. Toen de oefening van de morgendienst afgelopen was, zonderde ik mij als naar gewoonte af in mijn ‘consistorie’, namelijk in een bosje van dennenbomen; waarin ik de Heere bekend maakte, dat ik niet wist, wat ik in dit geval doen moest, en Hem smeekte mij te willen onderrichten en bekwaam te maken om datgene te doen, wat recht was in Zijn ogen. De Heere kwam mij voor met de woorden: Zijn naam is Johannes, Luk. 1:63. Ik gevoelde terstond, dat dit juist de onderrichting was, welke ik behoefde. Alzo keerde ik naar de plaats des gebeds terug. Na de predikatie werd het kind tot mij gebracht. Ik nam het kind in mijn armen en vroeg, hoe het heten moest. Men antwoordde mij: ‘Willem.’ Toen sprak ik: ‘De naam van dit kind is Willem’, en begon onmiddellijk daarop ernstig voor het kind te bidden. Toen de vergadering geëindigd was, kwam er een oudere man naar mij toe, die zei: ‘Deze manier, om kinderen hun naam te geven, bevalt mij bijzonder.’ Ik antwoordde: ‘Ik hoop, dat ik mijn onderricht in deze zaak ontvangen heb uit de rechte plaats; doch ik verzwegen, dat ik het nog nooit eerder gedaan had. Nochtans heb ik deze manier steeds gevolgd, tot op de huidige dag toe en ik mag er Gods goedkeuring over wegdragen.

In die tijd werd ik door de gemeente aldaar beroepen tot hun leraar. De Heere

schonk mij genade, om deze gewichtige zaak met ernst aan Hem voor te leggen, daar ik gevoelde, dat mijn werk voortaan van een geheel andere aard zou zijn, dan hetgeen ik tot hiertoe als plaatsvervanger verricht had. Vooral bezwaarde mij de vraag: hoe zal het uitkomen, wanneer gij in het vervolg altijd tot hetzelfde volk zult moeten spreken? Maar ik mag vertrouwen, dat de Heere mij onderwees, en dat Hij mij gaf te verstaan dat ik om een predikatie te kunnen doen, geheel van Zijn Goddelijke invloed afhing; en dat Hij Die mij tot hiertoe geholpen had, dit ook in het vervolg zou kunnen doen; ja, ik gevoelde, dat God dit inderdaad doen zou.

Sedert enige tijd was ik overtuigd geworden, dat de Doop door onderdompeling de enige manier was, om het bevel Gods volkomen te gehoorzamen, en had ik de Heere gesmeekt, om mij daartoe op Zijn Eigen tijd en ter bekwamer plaats te bewerken, om Hem ook in die weg te volgen. Dientengevolge werd ik de 4^e december 1859 in de nieuwe kapel gedoopt. Ik werd daaronder door de Heere Jezus begunstigd met de openbaring Zijner zoete tegenwoordigheid en met de krachtadige uitstorting Zijner liefde in mijn hart; zodat ik gevoelde, dat ik begraven en weer opgewekt was met Hem, Die mijn Wederopstanding en mijn Leven was. Mijn arme ziel was schier bezweken van heilige vreugde en innige vrede. Toen ik na de plechtigheid weer in de consistorie kwam vroeg de predikant, die mij gedoopt had, aan mij: 'Hoe staat het nu met u?' 'O', antwoordde ik, 'maak de Heere met mij groot; gaarne zou ik nog eens in het water gaan, als de Heere zulks eiste.' Hij zei daarop: 'Ik heb er u niet toe overgehaald!' 'Nee!' antwoordde ik, 'maar ik ben ervan verzekerd, dat het een rechte stap is, welke ik gedaan heb; want ik heb het getuigenis ener goede consciëntie in mijn binnenste.' Daarop heb ik het beroep dezer gemeente aangenomen en mij als leraar aan hen verbonden, onder voorwaarde, dat wij voortaan een gemeente der Strict Baptists zouden zijn, daar het tevoren slechts een openbare gemeenschap was geweest. Nadat men in mijn voorwaarde had toegestemd, ben ik sinds 3 juni 1860 leraar geweest van deze kleine gemeente, dat behalve mijn persoon, uit elf gedoopte leden bestond, en ik geloof, dat wij hier tezamen, evenals in een huwelijk, in een vast verbond door de Heere Zelf met elkaar verenigd zijn. Ja, ik ben overtuigd, dat dit verbond duren zal, zolang wij mogen leven; want ik kan met waarheid betuigen, dat ik gevoeld heb dat het een onverbreekbaar verbond was, hetwelk wij hebben aangegaan.

Brief van Mockford aan mej. P., Ebenezer Cottage, Heathfield, 4 juli 1884

Geliefde dochter in het geloof!

Genade en vrede zij u vermenigvuldigd, en dat het geloof, hetwelk door de liefde werkt, inwendig door u beoefend moge worden, is mijn hartelijke wens.

Uw brief, welke in welstand ontvangen is, bracht mij de welkome tijding, dat de

Heere de harten van Zijn volk geopend heeft, om u met hen aan de avondmaalstafel te ontvangen. Dat de Heere u geve Hem zeer nauw aan te kleven. Ik hoop, dat gij inwendig Zijn liefde, als met een zoete onbedwingbare kracht opwellende, moogt ervaren, opdat gij in staat moogt zijn te vertellen, wat Hij aan uw ziel gedaan heeft. Ik ben ervan verzekerd, dat gij zeggen moet, dat Hij grote dingen voor u gedaan heeft. Ja, en gij zult nog grotere dingen aanschouwen, dan deze. Want, eer de Heere u tot Zich in de hemel neemt, zult gij verstaan, hoeveel Hij voor u gedaan heeft en hoe groot Zijn liefde tot u is; opdat gij een eeuwigheid zoudt nodig hebben, om Hem daarvoor te loven en te prijzen. Ja, geliefde! hetgeen de Heere u de 13^e mei geschonken heeft, daarmee zou Hij u ten allen tijde weer kunnen begunstigen, indien het met Zijn wil kon bestaan. Maar, Hij weet, wanneer het zijn moet; en gij zult ervaren, dat Zijn tijd de beste is.

Ik sta u toe, dat er in de dagen der apostelen zo nog geen vastgestelde vormen en regels waren, waaraan men zich te houden had, daar er toen nog geen gemeenten gesticht waren, waar men zulke regels als bij ons kon instellen. Maar toen de Heere zo krachtig in de harten werkte, als men zien kan in de moorman, in de stokbewaarder, in Paulus en in de drieduizend, toen was de uitwerking der genade in betoning des Geestes en der kracht weldra zo klaar, dat zij terstond gedoopt werden. En toen men gemeenten begon te stichten, toen hadden zij ongetwijfeld ook wetten, om er op een ordelijke wijze door bestuurd te worden. Want wij lezen, dat de apostel beval, de zaken in de gemeente te recht te brengen. Wat mij betreft, ik geloof, dat er geen aangenamer tijd is, om de instellingen van 's Heeren huis bij te wonen, dan wanneer men inwendig een gevoel van Zijn liefde omdraagt, hetwelk ons aandrijft, om te wandelen in Zijn geboden, welke alsdan de keuze van het hart zijn. Maar mijn geliefde dochter moet niet vergeten, dat de bediening van de doop evengoed een afschaduwing is van de smarten, het lijden, de dood en de begrafenis, als van de wederopstanding van de geliefde Zoon Gods. En daarom wordt, onder het onderwijs van de Heilige Geest, de persoon, die gedoopt wordt, gedoopt in Zijn dood en opgewekt in nieuwigheid des levens. Daarom is de onderdompeling in het water een afschaduwing van de dood. Het is een openlijke belijdenis, dat wij met Hem begraven zijn in de dood, in de zonde en in de boze wereld, en opgewekt tot nieuwigheid des levens, om te zoeken de dingen die boven zijn, waar Christus is. En dat gij het leven, dat gij nu leeft, leeft door het geloof des Zoons van God, Die u lief gehad en Zichzelf voor u overgegeven heeft, opdat gij niet langer de lusten uws vleses zoudt dienen, maar naar Gods wil zoudt leven. Het ontvangen van het brood en de wijn in de instelling van des Heeren Avondmaal is een afschaduwing van het nieuwe leven, dat gij door en in Christus Jezus deelachtig zijt, en u toont, hoe het door Hem onderhouden wordt. Hij is uw leven. Zijn vlees is waarlijk spijs en Zijn bloed is waarlijk drank. Wanneer Hij zegt: En Die leeft, en Ik ben dood geweest, en ziet; Ik ben levend in alle eeuwigheid; en Ik heb de sleutels der hel en des doods, en: Omdat Ik leef, zo zult

gij ook leven; zo wordt dan in de instelling van de Doop de dood en wederopstanding afgebeeld. De zonde heeft geheerst tot de dood, maar heeft nu zijn prikkel verloren. Hij kan nu noch verderven, noch veroordelen, want Christus is het, Die gestorven is. En zo wordt dit nieuwe leven ook door Christus Jezus onderhouden. Hieruit zie ik op de duidelijkste wijze, dat de Doop aan het Avondmaal des Heeren vóóraf moet gaan, daar onze God een God der levenden is, en deze ook alleen maar behoefte aan voeding hebben.

Ik vrees, dat ik u vermoeid zal hebben, door deze letters; doch met dezelfde toegenegenheid als altijd noem ik mij, uw liefhebbende, G. Mockford

Robert Moxon over zijn doop (1840-1906)

Predikant te Bury. Overgenomen uit Geroepen door de Opperherder

... Een tijd later werd ik beziggehouden door de gedachte aan de inzetting van de Doop. Soms wanneer ik de Schriften las, of tijdens de prediking of als ik in gesprek was, kwam het onderwerp naar voren. Af en toe, wanneer ik iets van de aanwezigheid en goedkeuring van de Heere op mij voelde rusten, was ik vastbesloten naar de diakenen te gaan om me te laten dopen. Maar dan kwam er weer vrees over mij en fluisterde er een stemmetje vanbinnen: 'Maar stel dat je nu tóch niet bij Gods volk hoort, wat een zonde zal dat dan zijn! Je kunt beter nog maar een poosje wachten.' Soms achtte ik het beter niet te overhaasten, en op een ander moment voelde ik me zeer schuldig dat ik de inzetting naast me neerlegde. Toen ik op een keer weer getroffen was door Gods verdrukkende hand, werd ik door de volgende woorden uit mijn slaap gerukt: 'O alle gij dorstigen, komt tot de wateren.' (Jes. 55:1) En hoewel deze woorden verwijzen naar de zegen van het Evangelie, geloof ik dat ze tot mij werden gericht met betrekking tot de Doop. Ik viel weer in slaap en werd opnieuw door diezelfde woorden wakker gemaakt, 'O alle gij dorstigen, komt tot de wateren', en ook dit keer kon ik er niets anders uit opmaken dan dat het over de Doop ging. Toen besloot ik, daar op bed, dat als de Heere mij zou wekken, ik in de gemeente zou vragen of ik gedoopt mocht worden. Welnu, even later wérd ik gewekt, maar mijn vastberadenheid verdween als sneeuw voor de zon en er gingen jaren voorbij voor ik mijn weg vond in het dal der bestemming aangaande deze versmade inzetting van Christus. Ook al was ik vastbesloten over de weg die ik zou inslaan, dat was niet zonder vrees. Drie vragen maakten het mij moeilijk en hoe ik ermee moest omgaan, wist ik niet.

1. De eerste was wat ik zou moeten zeggen voor de gemeente. 'Och', dacht ik, 'zouden ze mijn arme getuigenis aannemen? Zou ik wel in staat zijn iets te zeggen wat de ambtsbroeders aanstaat?'

2. De tweede was: 'Hoe zal mijn lichaam reageren op het koude water? En als er

iets gebeurt, wat zullen de mensen dan wel niet denken?’

3. En de derde was: ‘Hoe kan ik de smaad en spot verdragen waarmee de wereld mij en deze heerlijke inzet van de Heere zal overladen?’

Deze drie zaken werden op hetzelfde moment opgelost. Ik ging naar een stille plaats om te bidden en toen ik daar was, kreeg ik de volgende teksten in mijn hart. Met betrekking tot de eerste zaak kreeg ik deze tekst: ‘Zijt niet bezorgd hoe of wat gij tot verantwoording zeggen of wat gij spreken zult; Want de Heilige Geest zal u in dezelve ure leren hetgeen gij spreken moet’ (Luk. 12:11,12); wat het tweede probleem betrof deze: ‘Wanneer gij zult gaan door het water, Ik zal bij u zijn’ (Jes. 43:2) en aangaande het laatste: ‘Doch gedenkt de vorige dagen, in dewelke, nadat gij verlicht zijt geweest, gij veel strijd des lijdens hebt verdragen; ten dele, als gij door smaadheden en verdrukkingen een schouwspel geworden zijt, en ten dele, als gij gemeenschap gehad hebt met degenen die alzo behandeld werden.’ (Hebr. 10:32,33)

Op de eerste zondag van augustus in het jaar 1872 werd ik gedoopt door mijnheer Jabez Eddison (werd later herder van de Hope Chapel te Rochdale), samen met drie andere deugdzaame en waardige mannen Gods: George Bedford, Charles Bedford en Joseph Horbury. Ik geloof dat Gods vriendelijk aangezicht op ons neerkeek, want terwijl we de doop ondergingen, scheen de zon door de donkere wolken heen op het water, zodat de mensen wel moesten bemerken dat de aanblik gelijk was aan toen bij de Jordaan, toen er ‘een stem uit de hemelen kwam, zeggende: Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb.’ (Matth. 3:17) Ik voelde me zo heerlijk, dat ik tegen een vriend zei: ‘Ik zou iedere dag wel gedoopt willen worden als ik dan diezelfde gelukzaligheid zou voelen.’

Ik geloof dat het voor alle anderen ook een vreugdevolle tijd was en we leken wel wat op de apostolische gemeente: we kwamen samen om te bidden, zowel in de kapel als huis aan huis. We mochten vele zoete tijden genieten, die tegelijk vermengd waren met vele moeilijke zaken in de gemeente en onze gezinnen. Sommigen die we liefhadden als onszelf werden door de dood weggenomen en van anderen die voorheen vroom leefden, leed hun geloof schipbreuk. Soms ging het slecht in ons vak en waren de prijzen van de voorraad hoog. Persoonlijke noden en noden in onze gezinnen deden ons de Heere om hulp smeken. Vaak vreesden we dat er van onze gemeente en ons werk niets terecht zou komen, maar de broederlijke liefdesbanden hielden ons bijeen en daarin stonden we vast. We bewandelden dezelfde weg, werden door dezelfde zorgen beproefd, verlangden naar dezelfde verlossing en hoopten uiteindelijk in hetzelfde eeuwige huis te wonen. Moge God dat schenken en na ons een zaad doen verrijzen om Hem te dienen en een geslacht dat Hem prijst, hier in Clayton West! *****

Mevrouw Ogden over haar doop (rond 1820)

Overgenomen uit Zielen waar Zijn vrees in woont

Leicester, Er volgde nu een echte liefdestijd voor mijn ziel. De inzetten van 's Heeren huis waren mijn vreugde en onze kleine leesdiensten strekten mij dikwijls tot zegen. Maar na een paar maanden begon mijn vreugde weer weg te ebben en ik werd vervuld met verwarring en ik verdacht mezelf ervan dat ik nooit onder de wet geweest was en dat al mijn genietingen maar emotionele opwinding waren geweest.

Een goede vriend, die afwist van mijn gedachten over de Doop, kwam me berichten dat de bediening daarvan over een paar weken zou plaatsvinden. Nu kwam ik nog meer in inwendige strijd. Als namelijk mijn zelfverdenkingen juist waren, dan was ik niet meer dan een hypocriet. Maar ik gevoelde toch wel dat ik het ook weer niet allemaal inbeelding zou kunnen noemen en bijgevolg dacht ik: Als ik weiger mezelf aan deze insetting te onderwerpen, dan zal ik nog een oordeel van de Almachtige over me halen. In deze gemoedstoestand stemde ik erin toe de volgende zondag voor de gemeente te verschijnen. Maar toen het afgesproken uur daar was, zat ik zo vol met twijfel en verdenking over wie en wat ik werkelijk was, dat ik er niet meer doorzag.

Toen ik naderhand enigszins bemoedigd werd uit Gods Woord en uit gesprekken met enkele vrienden, werd er een nader tijdstip vastgesteld. Die keer mocht ik de weg vertellen waarin de Heere mij geleid had, en ik werd toegelaten. Direct daarop kreeg ik bij me dat de gemeente zich gans en al in mij vergist had, want mijn begin was niet goed. Ik zou niet staande blijven, maar op de een of andere manier de gemeente te schande maken. Daardoor was ik erg ongerust en bezwaard en hoe dichterbij de dag van de doopbediening kwam, hoe donkerder het voor me werd. Het drong nauwelijks tot me door hoe ik erdoorheen kwam: de gedachte dat ik de gemeente te schande zou maken liet me niet los. Bovendien bleef de vijand mij voorhouden dat mijn begin niet goed was, dat ik niet zou volharden en dat alles zinsbegoocheling was. Na de doopdienst 's morgens vierden we 's middags het Avondmaal des Heeren. Maar mijn aanklager was er ook bij. 'Kijk', zei hij, 'je bent nu weliswaar lidmate van de gemeente op aarde, maar daardoor ben je er nog niet een van die in de hemel.' Per saldo was het een donkere dag voor me.

De volgende dag mocht mijn ziel met aandrang en bitter geschrei bij de Allerehoogste pleiten dat Hij tot mij wilde komen. Toen kreeg ik heel dierbaar deze woorden: 'Vele zijn de tegenspoeden des rechtvaardigen, maar uit die alle redt hem de HEERE'(Ps.34:20). Dat was weer een teken ten goede en ik kon Hem daarvoor loven, want 'ik was neergedrukt, en Hij hielp mij.' Later op die dag,

toen ik in een stille straat liep, kwam er een innig gevoel over me. Ik dacht bij mezelf: Hoe rustig en stil is het hier; voorzeker is de Heere aan deze plaats en ik heb het niet geweten! Ook deze woorden welden in me op: ‘Des konings dochter is geheel verheerlijkt inwendig; haar kleding is van gouden borduursel’ (Ps. 45:14). Dit was echt een weldaad voor me. Op dat ogenblik dacht ik dat ik nooit meer zou twifelen aan Gods goedheid jegens mijn ziel en ik verheugde me met een onuitsprekelijke vreugde. Maar na een tijdje trok de Heere Zich opnieuw terug en ik kwam weer bij mezelf terug, want uit mijzelf kan ik nergens bijkomen. Bij tijden was ik vol twijfel en vrees en mijn hart was zo hard als diamant. In die toestand zat ik ongevoelig onder de middelen, die anders altijd mijn vermaak waren. Nee, zelfs als het van binnen een beetje openviel, kwam er meteen bij me dat het alleen maar gevoelswerk was. En dus was ik mijn troost ervan kwijt, want naar waarheid zegt Joseph Hart:

Voor sommigen doet de verleider, grote moeite om ze overhoop te krijgen, maar als hij mij tegenkomt, dan maak ik, domoor die ik ben, het hem al heel gemakkelijk.

Dat ik onder die inzetten zo in het donker zat bracht mij erg in verwarring. Van niemand hoorde ik die dat ook had. Soms werd ik ermee besprongen dat dit opnieuw tegen me getuigde. In deze ongelukkige zielstoestand verkeerde ik lange tijd. Ik keerde me om als een deur op zijn scharnieren, open en dicht, en net zo ongevoelig. En daar ik bij me kreeg dat mijn bidden alleen maar spotten was in Gods ogen..... Maar onder dat alles had ik toch bij tijden een diep verlangen dat de Heere over zou komen.....Mijn duisternis werd steeds dichter, zodat ik bij tijden dacht dat er geen God was. Oprecht wou ik dat ik nooit openbare belijdenis van mijn geloof had gedaan.O waarom accepteerde men mij in de gemeente?... Naarmate mijn verdrukkingen werden vermenigvuldigd, werden ook mijn vertroosting en vermenigvuldigd.....Het kwam mij voor of alle beloften voor mij waren en nog nooit was de Schrift mij zo buitengewoon dierbaar...

Edward Samuël over zijn doop (1812-1896)

Predikant. Overgenomen uit Geroepen door de Opperherder

Ik zal nu kort ingaan op hoe ik ertoe werd geleid om de inzetting van de Doop der gelovigen door onderdompeling te beschouwen op de manier zoals ik die nu zie. Een keer verving ik een predikant in Hartley Row, in Hants, en verbleef bij een heer in huis, mijnheer Goodchild, die nu in de heerlijkheid is. Tijdens mijn

verblijf bij wijlen mijnheer Goodchild (die de inzettingen van Gods huis zeer liefhad, evenals de bevindelijke waarheid van het eeuwige Evangelie, en die dat in oprechtheid versierde met woord en daad) bracht hij zo nu en dan de inzetting van de Doop ter sprake. Hij sprak hierover en over andere onderwerpen op een zeer vriendelijke, hartelijke wijze en tegelijk vol vuur en eerbied. Op een avond waren we over dit onderwerp met elkaar in gesprek, toen mijnheer Goodchild vriendelijk aan me vroeg: ‘Mijnheer Samuël, hebt u ooit tot de Heere gebeden dat Hij uw ogen zou openen aangaande deze zaak, zoals Hij dat ook heeft gedaan met betrekking tot andere delen van het Evangelie?’ Ik antwoordde ontkennend. Toen zei hij: ‘Het betaamt een dienaar van de Heere Jezus Christus om dat wel te doen.’

Dit liet mij niet los en ik vroeg de Heere om mij de hele waarheid te leren en mij op de juiste weg te leiden, en ik vroeg Hem om, als dit de juiste weg was, mijn vooroordeel weg te nemen en ervoor te zorgen dat ik Zijn Goddelijke bevel zou gehoorzamen. En zo wist ik door het gebed die gedeelten van Gods Woord te onderzoeken die over de Doop gaan.

In die tijd had ik kennis aan een heer die in tijdelijke dingen een heel goede vriend voor mij was, maar een groot tegenstander van de inzetting van de Doop der gelovigen. Ik was me er sterk van bewust dat als het bestuurd werd dat ik deze inzetting zou aanvaarden, ik hem als vriend zou verliezen. Het bleek daadwerkelijk zo te gaan en dat was een stevige hinderpaal op mijn weg, want ik had hem als vriend zeer hoog staan. Toen ik op een dag de Doop zat te overdenken, kreeg ik deze woorden ingegeven: Een iegelijk van u, die niet verlaat alles wat hij heeft, die kan Mijn discipel niet zijn’ (Luk. 14:33). Ik overpeinsde deze woorden, die leken te zeggen dat ik voor Christus alles moest verzaken en dat ik Hem moest volgen in deze inzetting. Nu begon een nieuwe strijd tussen het vlees en de geest. Het vlees en de duivel zeiden: ‘Volg mij.’ Gods Woord zegt ons echter om Christus te volgen en wanneer dat Woord met Goddelijke kracht tot de ziel komt, wordt alle tegenstand verbroken en dan kan de levende ziel het vlees en bloed onderdrukken en de Heere volgen; niet alleen door het water, maar ook door het vuur. Hoe verhitter de strijd werd, hoe meer smeekbeden ik opzond naar de troon der genade. Ik huiverde ervoor om een dwaling aan te hangen, want zeker als prediker van het Evangelie zou ik een middel kunnen zijn waardoor anderen op een dwaalspoor terechtkwamen. Deze hele zaak kostte mij veel kermingen, uitroepen en verzuchtingen.

Op zekere morgen, toen ik vanuit Hartley Row op weg ging naar het treinstation en ik juist in het rijtuig stapte, kwam de Heilige Geest met deze woorden tot mij: ‘De doop van Johannes, vanwaar was die? Uit den hemel of uit de mensen? En zij overlegden bij zichzelf en zeiden: Indien wij zeggen: Uit den hemel, zo zal Hij ons zeggen: Waarom hebt gij hem dan niet geloofd?’ (Matth. 21:25) Wat een zegenrijke tijd was dit voor me; ik werd zeer nederig en mijn geest boetvaardig.

Ik kreeg op zo'n heerlijke wijze zicht op het lijden van Christus in de Hof van Gethsémané, zoals ik ervoor of sindsdien niet meer heb ervaren. Ik zat helemaal alleen in de coupé, dus ik pakte mijn Bijbel en de hele reis naar Londen las ik erin en huilde ik van blijdschap. Ik zei tegen de Heere dat ik Zijn Goddelijke bevel zou gehoorzamen, omdat Hij mij daar door de kracht van Zijn genade toeleidde. Bij vlees en bloed ging ik toen niet meer te rade. Alle latere zaken van belang, vrienden of vijanden kon ik in Zijn hand leggen.

Ik werd gedoopt in Hartley Row (note: waarschijnlijk door David Denham) en preekte zelf nog op die avond voor ik gedoopt werd. De kapel zat overvol en het er was daardoor erg warm. Terwijl ik in de consistorie was, kwam er een geneesheer binnen die er de diensten bezocht, en hij zei me dat ik zo oververhit was, dat als ik in het koude water zou gaan, dat weleens onmiddellijk de dood tot gevolg zou kunnen hebben. Ik antwoordde hem: 'Dit zal ik aan de Heere overlaten.' Die tijd was de vreugde in mijn ziel zeer groot. Net als de kamerling vervolgde ik mijn weg met blijdschap over de wegen van God, nu ik de hemelse goedkeuring had ontvangen aangaande deze inzetting.

Tot zover mijn korte uitweiding over hoe ik ertoe werd geleid de inzetting van de Doop der gelovigen te aanvaarden. *Sindsdien heb ik vele vervolgingen gekend met betrekking tot deze inzetting*, van vrienden en vijanden, zondaren en heiligen. 'Maar ik acht op geen ding.' (Hand. 20:24) Met Gods hulp zal ik deze inzetting verkondigen en verdedigen, net als welk ander deel van het Evangelie dan ook. Ik ben niet onwetend aangaande de menselijke gedachten over dit onderwerp. Sommigen zeggen dat het voor de zaligheid niet van wezenlijk belang is. Hun zou ik willen vragen: Is de inzetting van het Avondmaal des Heeren van wezenlijk belang voor de zaligheid? Ik geloof dat de inzetting van de Doop der gelovigen wel wezenlijk is voor de gehoorzaamheid aan het Goddelijke bevel van de grote Koning van Sion.

Anne Topp-Mead's doop (rond 1840)

Overgenomen uit Zielen waar Zijn vrees in woont

Passage uit een In memoriam: Zeer gesterkt werd ze op een keer onder een preek van Mr. P. te Calne over deze woorden: 'Gij hebt Uw volk een harde zaak doen zien, Gij hebt ons gedrenkt met zwijmelwijn. Maar nu hebt Gij dengenen, die U vrezden, een banier gegeven, om die op te werpen, vanwege de waarheid' (Ps. 60:5,6). Deze dag was met recht een dag der dagen voor mijn beminde levensgezellin. Ze was daarheen gereden en teruggekeerd met twee diakenen van onze eigen kleine chapel (Lavington) en dikwijls heb ik haar horen zeggen dat ze nog nooit zo'n dag op aarde meegemaakt had, zo dierbaar was haar de prediking als-

ook het gezelschap en de conversatie met de twee vrienden. De nasmaak van deze dag duurde een hele poos.

Op 12 mei 1842 werden wij (Mr. Topp) in de band van het huwelijk verenigd. Ik kreeg haar als antwoord op mijn gebed, als een geschenk van de Heere. Ik bevond dat zij een godvrezend mensenkind was, met een tedere consciëntie. De korte tijd die we samenleefden, brachten we door in de zoete banden van liefde en genegenheid.

Toen we een poosje getrouwd waren, maakte de Heere haar werkzaam met de inzetting van de Doop der gelovigen. Ze gevoelde een sterk verlangen om het bevel van haar liefste Heere te gehoorzamen, hoewel ze soms toch ook bang was dat het aanmatigend zou zijn om ermee voor de dag te komen. Toch bleef ze van binnen een onweerstaanbare aandrang gevoelen en tenslotte kreeg ze vrijmoedigheid om zich als doopkandidaat aan te melden. De zaak mocht voortgang hebben en ze werd verwaardigd haar kruis op te nemen en haar Heiland te volgen in het watergraf. Het was een gezegende dag voor haar ziel.

In de avonddienst aan de avondmaalstafel gezeten, en nog gedurende enige tijd daarna, was ze levendig gesteld en bezig met de dingen der eeuwigheid. Haar wens en bede was om van nu voortaan te leven waardig het Evangelie van Christus in de ogen van zowel de gemeente als de wereld.

Ze kende nauwelijks andere vreugden dan die ze met Gods volk kon delen. Dikwijls ervoer ze de volmaakte vrijheid in des Heeren gezegende dienst. Ik heb haar ook heel vaak helemaal aangedaan uit de kapel zien thuiskomen.

Elisabeth Topp's doop (1783-1853)

Overgenomen uit Zielen waar Zijn vrees in woont

Passage uit een In memoriam door haar zoon:De Heere kwam over en opende moeders hart en mond, gaf haar licht over haar weg en stelde haar in staat het een en ander te vertellen over het diensthuis, waarin ze zoveel jaren verkeernd had, over haar arbeid onder de wet, over de gal en alsem die zo lang haar deel was, maar ook over de gezegende verlossing uit de banden toen ze genade en verzoening deelachtig werd. Ze verhaalde de uitwerkingen van deze weldaad, het levendige gevoel van Gods ontferming, maar ook de daarop volgende oefeningen en de strijd die ze kreeg te ondervinden op het moeitevolle pad naar de eeuwige heerlijkheid. Ze mocht er nog aan toevoegen hoe de Heere haar altijd had uitgeholpen en in tijden van het zwaarste verdriet Zijn getuigenissen aan haar hart verzegeld had. Mr. Dymott had alles met instemming van zijn hart aangehoord en nam afscheid van haar met de uitroep: 'Vanavond hebt u voor mij gepreekt!' Vrij

gauw na dit gebeuren, dat plaatsvond in het jaar 1832, gaven mijn moeder en haar dochters met wie ze het meest eensgeestes was, zich op als doopkandidaat. En inderdaad werden zij met Christus begraven in Zijn doop. O, wat was het een gezegende dag voor de verzoende ziel van mijn moeder. De volgende woorden werden met kracht in haar hart toegepast: ‘Zalig zijn zij, die Zijn geboden doen, opdat hun macht zij aan den Boom des levens, en zij door de poorten mogen ingaan in de stad’ (Openb. 22:14). Ze werd ook ingeleid in 1 Petrus 3:21, waar de apostel van de doop, die ons behoudt, zegt dat die is ‘een vraag ener goede consciëntie tot God, door de opstanding van Jezus Christus’. Ze gevoelde in de dade-lijkheid de nabijheid des Heeren, zichzelf een nieuw schepsel, haar ziel boven haar verdriet uitgetild en deze lage aarde onder haar voeten.

Ik herinner me hoe ze ons dit alles vertelde! Wat een vreugde smaakte haar ziel in de wegen des Heeren, als ze daarheen trad naar Gods huis met de feesthouden- de menigte of, om de haard gezeten, met Gods kinderen converseerde. Het zou voor de lezers te vermoeiend worden als ik alle gevallen verhaalde waarin de Heere in die dagen mijn moeder met Zijn gunst bezocht. Overigens liggen die nog vers in mijn geheugen. Daarom kan ik het niet laten er toch een paar van mee te delen. Zo bracht zij twee van haar meest gezegende zondagen op aarde door onder de prediking van wijlen Mr. Gadsby (overleden 1844). Dat was in Devizes. Die twee zondagen noemde ze voortaan haar feestdagen. Ik heb het haar vaak ho- ren vertellen en herinner me dat op de eerste van die twee zondagen Mr. Gadsby sprak over de woorden ‘Schouw Sion aan, de stad onzer bijeenkomsten’ (Jes. 33:20).

Nog een andere heerlijke zondag bracht ze door op 16 september 1835. Dat was in Allington. Het was de dag waarop Mr. J.C. Philpot werd gedoopt door Mr. John Warburton. Voor mijn moeder was dat een dag om nooit te vergeten, zolang als ze in dit tranendal verbleef. Zowel de bediening van de inzetting als de predi- king van die dag werden rijk aan haar ziel gezegend.

Verder behaagde het de Heere om, onder de prediking van Mr. Dymott, nog een van haar dochters krachtdadig te roepen. Ze deed de gemeente een keurig verslag van haar bevinding en volgde spoedig daarop de Heere Jezus na in Zijn door ve- len verachte inzetting. Ook dit was een dag van lof en dank voor moeder, hoewel ik mij ook herinner dat het juist op dezelfde dag was dat het de satan werd toege- laten om haar toorn en vijandschap in te blazen. Maar de Heere ondersteunde haar met de rechterhand van Zijn gerechtigheid. Wel werd ze zo geleid dat ze in- zag dat het paaslam gegeten moest worden met bittere saus en dat ze, de Heere volgend, dagelijks haar kruis op zich moest nemen.

Mr. Dymotts prediking was bij de voortduur profijtelijk voor haar. Menigmaal kwam ze thuis uit de kapel met verruimd gemoed en bevestigd in de waarheid.

Ook als andere knechten des Heeren in de buurt waren, en ze het voorrecht had om hen te horen, mocht ze gewoonlijk naar de ziel beweldadigd zijn. Dan kon ze zo zeggen: ‘Wel, als zij ‘t bij het rechte eind hebben, dan ik ook. Als zij zich vergissen, dan ik ook.’ Als ze dat zei, dan wisten wij kinderen dat de desbetreffende leraar haar weg kostelijk had uitgeklaard.

Toen moeder op een keer erg aangenaam gezeten had onder Mr. G., kon ze niet nalaten naar mijn huis te komen om nog wat na te praten over het goede dat de Heere haar bewezen had en te zeggen hoeveel zegen ze onder de preek had genoten. Ook vertelde ze vriend G. het een en ander uit haar leven, en over de strijd die ze te strijden had. Mr. G. luisterde aandachtig naar haar, keek haar eens aan, glimlachte en zei: ‘Nou, moedertje, jij bent een beweldadigd mensenkind, hoor. Nog een beetje moeite en nog een poosje in de strijd, en dan is het voor jou voorbij. Nog een aanval of wat, en de overwinning is voor altijd voor jou.’ Hij keek de kring eens rond en zag enkele van haar kinderen zitten, die ook de Heere vreesden, en voegde er nog aan toe: ‘Jullie zijn wel wonderlijk beweldadigd, zeg. Looft de Heere. Geprezen zij Zijn naam in eeuwigheid.’

Zo langzamerhand naderde moeder de leeftijd der sterken en ik moet komen tot haar levenseinde. En dan gevoel ik dat ik nog een paar dingen over haar leven moet zeggen. Maar wel tot eer des Heeren. Want niet mijn moeder moet geprezen worden, maar Zijn genade.

Zijzelf leefde trouwens dagelijks haar eertijds in en de plaag van haar hart. Zij kende de werkingen van het lichaam des doods, voelde zich de voornaamste der zondaren en de minste der heiligen. Maar met dit alles: als huisvrouw was het haar vreugde om het haar man naar de zin te maken en hem in alles ter wille te zijn, zoals het een vrouw die zich uitgeeft voor godvrezend, betaamt. Als moeder was het haar wens haar kinderen op te voeden in de vreze des Heeren, ze onder de zuivere, bevindelijke waarheid te brengen, ze met een goed voorbeeld voor te gaan en ze zoveel mogelijk van kwade dingen terug te houden. Met vaste regemaat las ze aan tafel en bij de haard haar kinderen voor uit de Heilige Schrift. De gelezen gedeelten legde ze dan uit en paste ze toe op hun kinderleven. Zodoende probeerde ze hun aandacht af te trekken van ondeugd en ijdelheid en die te vestigen op de dingen der eeuwigheid. Menigmaal heb ik mijn moeder horen zeggen hoe ze de troon der genade aanliep voor haar kinderen. Zelden boog ze haar knieën zonder dat haar kinderen haar op het hart gebonden waren.

W. Gadsby gedoopt, en in zijn preken over de Doop

William Gadsby gedoopt

Overgenomen uit William Gadsby

Gadsby werd als kind gedoopt in de St. Nicholas kapel van Nuneaton. In het ledenboek werd het volgende met een foute naam geregistreerd: William, zoon van John Gadgby, werd gedoopt op de zeventiende januari van het jaar 1773.

Gedurende enige tijd, toen hij de school die bij de kapel hoorde verlaten had, woonde hij samen met zijn ouders de diensten bij in de kapel van de Independenten. Het was gedurende het jaar 1790 dat William Gadsby geloofde dat de Heere voor het eerst een werk van genade in zijn hart begon, net na zijn zeventiende verjaardag. Toen hij tussen de achttien en negentien jaar was, begon hij de diensten bij te wonen in de kapel van de Independenten in het nabijgelegen Bedworth. Maar rond het jaar 1793 bezocht William steeds vaker de op acht mijl afstand gelegen baptistenkapel te Coventry. De oude John Butterworth was daar al veertig jaar predikant en werd geassisteerd door James Aston. Net voor zijn eenentwintigste verjaardag sloot hij zich aan bij deze gemeente aan de Cow Lane. Omdat de oude predikant niet meer in staat was om te dopen, werd hij gedoopt door Aston op 21 december 1793, samen met 21 anderen. Bij die gelegenheid zei James Aston enige goede dingen over hem, en bijna profetisch voegde hij eraan toe dat hij iets zag in de jonge man, ‘ook al was hij ongeletterd en lomp, dat er op scheen te wijzen dat hij eens zeer nuttig zou zijn voor Gods dierbare familie.’

William Gadsby was in zijn leven ijverig in de dingen van God en nam daarin ook wel de leiding. Ook op jonge leeftijd was dit zichtbaar. Hij was bijvoorbeeld actief bij een merkwaardige doopdienst dichtbij Hinckley. Al lag Hinckley over de grens van het graafschap in Leicestershire, toch is het slechts vijf mijl verwijderd van Attleborough. Tegen het eind van 1794 stelde men voor om hier een gemeente op te richten van de Bijzondere Baptisten. Een aantal personen waren geestelijk tot licht gekomen en ze waren niet tevreden over de preken waarnaar ze geluisterd hadden. Achttien van hen wilden graag gedoopt worden en zich daarna tot een gemeente vormen. Voor deze gelegenheid stelden de Algemene Baptisten hun kapel ter beschikking, maar het doopbassin en de put waaruit ze gevuld werd, waren in de open lucht op de begraafplaats achter de kapel.

Toen de dag was aangebroken, bemerkte men dat gedurende de nacht zowel de doopbassin als de put met vuil gevuld waren met de bedoeling om de plechtigheid tegen te houden. Niet uit het veldgeslagen, maakten de vrienden echter het bassin schoon en bewapend met emmers vulden ze deze uit pompen uit de buurt. Zo werd de dienst niet verhinderd en tien mannen en tien vrouwen werden gedoopt door James Aston uit Coventry. Onder hen bevond zich Elizabeth Marvin,

met wie William later zou trouwen. De pas gevormde gemeente kwam voor de godsdienstoefeningen bij elkaar in een schuurtje in de Comp's Yard Street. Spoedig daarna werd er weer een doopdienst gehouden die deze keer geleid werd door een predikant uit Londen, Garratt genaamd. Elizabeth moest toen wel een zeer actieve jongeman opmerken die tot zijn knieën in het water stond om de predikant te assisteren. Blijkbaar was het liefde op het eerste gezicht, want ze voelde aan dat dit de jongeman was met wie ze graag zou willen trouwen.

William was zeer bevriend geweest met een meisje, maar hij ging zich zorgen maken over hun vriendschap, omdat hij dingen in haar begon op te merken die hij niet kon goedkeuren. Hij voelde dat hij de vriendschap moest verbreken, maar hij kampte met de vraag hoe hij op een fatsoenlijke manier aan de omgang een eind kon maken, daar deze al zo lang had geduurd. Toen hij naar de gebedsdienst ging, smeekte hij de Heere tussenbeide te komen en de vriendschap voor hem te beëindigen. Toen hij terugkeerde van de gebedsdienst kwam hij ze juist tegen. Ze zei dat ze de vriendschap wilde beëindigen en ze huwde spoedig daarna met iemand anders. Niet lang daarna begon zijn vriendschap met Elizabeth Marvin en op 16 mei 1796 traden ze in het huwelijk.

William Gadsby in zijn preken over de Doop

Overgenomen uit William Gadsby

Citaat van een gemeentelid 'Voordat William Gadsby aan de gemeente te Manchester verbonden werd was hij in 1803 vier weken in Manchester. Het was tijdens dit verblijf dat hij voor de eerste keer in Liverpool preekte in de kapel in de Lime Street, waar James Lister voorganger was. Een godvrezende man die om gezondheidsredenen Liverpool bezocht, was in de kapel. 'Voor hij tien minuten gesproken had, zag ik meer schoonheid en heerlijkheid in Christus en Zijn zaligheid dan ik ooit gezien had. Mijn beker stroomde over van vreugde. Ik zag dat deze luisterrijke Christus en Zijn martelaarswerk de mijne waren, en dat ik de Zijne was, en dit was al de begeerte van mijn ziel. Na de dienst informeerde ik gretig wie hij was en waar hij vandaan kwam. Ze vertelden me dat zijn naam Gadsby was en dat hij uit Hinckley kwam. Ik hoorde hem 's avonds weer uit: 'En Ik zal de blinden leiden door de weg, die zij niet geweten hebben, Ik zal hen doen treden door de paden, die zij niet geweten hebben; Ik zal de duisternis voor hun aangezicht ten licht maken en het kromme lot recht; deze dingen zal Ik hun doen en Ik zal hen niet verlaten' (Jes. 42:16). Hij sprak over de verschillende paden, waarop de Heere Zijn volk leidt en daaronder waren de inzettingen van de Doop en het Avondmaal. Tot op die tijd was ik lid geweest van een gemeente van de

Independenten, en een voorstander van de kinderdoop door besprenging. Maar Gadsby toonde zo duidelijk uit de Schrift aan dat de gelovigen de enige gepaste personen waren om gedoopt te worden, en dat de Doop alleen diende te geschieden door onderdompeling, dat al mijn kinderdoopprincipes overboord gezet werden, zodat ik geen rust had voordat ik gedoopt was.’

Tijdens zijn ambtsbediening in Manchester was de gemeente een besloten avondmaalsgemeente. Aan het Avondmaal mochten alleen diegenen deelnemen die gedoopt waren door onderdompeling en zich als lid aangesloten hadden, al werden bezoekers van geestverwante gemeenten welkom geheten. William Gadsby hield er uitgesproken ideeën op na wat betreft een strikte avondmaalsbediening.

‘Met een godvrezende waakzaamheid bezag hij vooral die personen die, ondanks dat zij eens beleden hadden door de Geest geleid te zijn tot het inzicht dat alleen gelovigen de gepaste voorwerpen zijn voor de Doop en dat onderdompeling de enige schriftuurlijke wijze van doopsbediening is, toch later vervielen tot een gemengde avondmaalsviering. Bij het verdedigen van deze standpunten werd hij op de meest verheven wijze geleid om het lijden van de Verlosser, Zijn dood en begrafenis en opstanding uiteen te zetten en te bewijzen uit het Woord van God dat de Doop was ingesteld als een zinnebeeld ervan en om de dood van de zondaar aan de zonde en de opstanding tot nieuwigheid des levens door de dood en opstanding van de Verlosser uit te beelden. Gadsby beschouwde de Doop niet als onmisbaar voor de zaligheid, al beschouwde hij haar wel als onmisbaar voor het geloof. Gadsby zei dikwijls dat al had hij honderden personen gedoopt, zowel mannen als vrouwen, die in verschillende gezondheidstoestanden verkeerden, hij nooit gehoord had dat er iemand nadeel daarbij had ondervonden.’

Een aantekening in het gemeenteboek van 1810 geeft aan dat er 135 leden waren. Natuurlijk had de Heere hem wel geleerd dat hij nooit moest verwachten dat hij hier op aarde een volmaakte gemeente zou vinden. In zijn vroegere jaren was het zijn begeerte een gemeente te hebben zoals er geen andere was. Op een nacht droomde hij echter een vreemde droom. Hij was in een smidse en probeerde een stuk ijzer recht te maken, maar hoe meer hij probeerde het recht te maken, hoe krommer het werd. Hij werd wakker met het woord: ‘Het kromme kan niet recht gemaakt worden.’ Vanaf die tijd wist hij dat hij door moest gaan met preken, maar het aan de Heere moest overlaten om Zijn eigen werk te doen, dat hij de getuigenissen van mensen moest aannemen, maar het aan de Heere moest overlaten wat er in de toekomst zou gebeuren.

Gadsby in een preek over Deuteronomium 33:23

Overgenomen uit William Gadsby deel 1

Zie op de gezegende Verlosser in Zijn lage staat, in alle dingen gelijk als wij geworden, doch zonder zonde. Want zodra Hij maar bekend was gemaakt als het geboren Kindeke van Bethlehem, begonnen Zijn moeiten en worstelingen al. En naarmate Hij opgroeide tot een jongere en de volwassen leeftijd, namen ze steeds toe. Ik wenste wel dat Gods dienaars, wanneer zij iemand onderdompelen in de Naam van de Vader, de Zoon en de Geest, dit meer voor ogen zouden houden, omdat geen ander zinnebeeld de verbazingwekkende worstelingen en overstelingen van de Zoon van God zo treffend voorstelt als de Doop! Toen Jezus gedoopt werd, verschenen de eeuwige Drie plechtig om het te bekrachtigen. Ik ken geen enkele andere ordinantie die God heeft ingesteld, hetzij onder het Oude of in het Nieuwe Testament, die zo kennelijk met de Personen in God geëerd werd. Terwijl de Persoon van de Zoon in onze natuur plechtig werd ondergedompeld, sprak de Persoon van de Vader uit de hemel en zei: ‘Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb’ (Matth. 3:17). En de Persoon van de Geest daalde uit de hemel neder gelijk een duif en rustte op Hem. Zo verscheen de gezegende Drie-eenheid, in Haar Goddelijke Personen, om deze gezegende daad te bekronen, om te laten zien dat Gods majesteit en heerlijkheid aan ons werden vertoond in de zegen van deze ordinantie voor de hele toekomstige tijd.

Maar zodra de Heilige Geest op Hem was neergedaald en de Vader dit heerlijke getuigenis aangaande Hem gegeven had, wordt ons verteld dat Hij door de Geest in de woestijn gedreven werd om verzocht te worden van de duivel. ‘Gedreven!’ zegt u. Jazeker, dat werd Hij; maar het was Zijn mensheid Die beefde en worstelde; niettemin moest Hij gaan. Verwonder u er niet over, broeders. Hij zou nu gaan strijden tegen alle boosaardigheid, woede, wrevel en venijn die de duivel ooit tegen Zijn gemeente heeft uitgespuwd of nog zal uitspuwen. Alles werd op Hem geworpen en Hij droeg het alles; anders moesten u en ik onder het gewicht ervan zijn weggezonden om niet meer boven te komen!

Gadsby in een preek over Kolossenzen 3:17

Overgenomen uit William Gadsby deel 2

Stel bijvoorbeeld dat een kind van God op het punt staat gedoopt te worden. Als hij niet in staat wordt gesteld om zich te laten dopen ‘in den Naam van den Heere Jezus’, zal het op zijn best maar een armzalige, wettische plicht zijn. Maar wanneer hij overtuigd is van de geestelijkheid van de Doop en hij in zijn ziel de kracht van de Doop voelt, en hij er door de gezegende Geest toe gebracht wordt

te zien dat de Doop (zoals Petrus erover spreekt) een zinnebeeld is van de opstanding van de Zoon van God, en ook een symbool van zijn eigen dood en begrafenis wat betreft de zonde, en van zijn opstanding tot nieuwigheid des levens, evenals een zoet type van de plechtige opstanding van zijn lichaam, dat gelijkvormig gemaakt zal worden aan het heerlijke lichaam van de Heere Jezus Christus – ik zeg: wanneer de arme ziel aldus deze ordinantie waarneemt, in de werkelijke beoefening van een levend geloof, ‘in den Naam van den Heere Jezus’, is het een plechtige daad. Maar als Zijn Naam gemist wordt, gaat er geen zalving of kracht mee vergezeld, en is het uiteindelijk niets anders dan een armzalig, wet-tisch gebeuren!

Gadsby in een preek over 1 Johannes 5:7

Overgenomen uit William Gadsby deel 2

‘Ik zal den Vader bidden, en Hij zal u een anderen Trooster geven, opdat Hij bij u blijve in der eeuwigheid’ (Joh. 14:16, 26). Hier, geliefden, hebben wij ‘Ik’, ‘Hij’ en een ‘Ander’; en deze gezegende ‘Ik’, ‘Hij’ en een ‘Ander’ is onze heerlijkste Drie-ene God.

De plechtige ordinantie van de Doop is een blijvend bewijs van deze gezegende waarheid. Gods volk moet gedoopt worden in de Naam van de Vader, van de Zoon en van de Heilige Geest (Matth. 28:19). De Doop is een plechtig zinnebeeld van hun aandeel in de eeuwige, onveranderlijke, verlossende, heiligende liefde van de aanbiddelijke Drie-eenheid, en van het feit dat zij erfgenamen zijn van alle zaligheid en zegen die vervat ligt in de heerlijke Naam van God de Vader, God de Zoon en God de Heilige Geest, als de ene gezegende Verbondsgod van Sion.

Gadsby in een preek over Jesaja 33:20

Overgenomen uit William Gadsby Deel 3

Met welk een plechtigheid werd de lieve Heere in de rivier de Jordaan gedoopt! Hier verschijnt de Heilige Drie-eenheid om de plechtige daad te bekronen met Haar Goddelijke goedkeuring. De Zoon wordt plechtig ondergedompeld door Johannes, als een zinnebeeld van het lijden dat Hij zou ondergaan (Luk. 12:50). De hemelen werden geopend en de Geest Gods daalde neer gelijk een duif en kwam op Hem, en de Vader zei: ‘Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb.’ Zo hebben wij een overtuigend bewijs dat deze ordinantie welbehaaglijk was voor de drie-enige God (zie Matth. 3:13-17).

En zal mijn hoogmoed de daad verachten, Die mijn God waardig is?

Er staat in het geïnspireerde Boek niet één ordinantie opgetekend die openlijker dan deze werd bekroond met de Goddelijke goedkeuring van onze aanbiddelijke drie-enige God.....

De plechtige ordinantie van de Doop is een onderdeel van Sions plechtigheden. De gelovige in de Heere Jezus Christus wordt plechtig ondergedompeld in water, in de Naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest, als een zinnebeeld van:

- Zijn vertrouwen op het overweldigende lijden, de begrafenis en de opstanding van de Heere Jezus Christus (Luk.12:50; Rom.6:4).
- Zijn eigen dood aan de zonde en alle andere heren.
- De afwassing van de zonde in het bloed van het Lam.
- Zijn dood aan de dodende letter [der wet] en aan de wereld.
- Zijn begraven zijn voor hun eisen.
- Zijn opstanding tot nieuwigheid des levens krachtens de vereniging met Christus, bekendgemaakt door de kracht van God de Heilige Geest (Hand.2:38; 22:16; Kol.2:12; 3:3).

Deze ordinantie is een beeld van de zaligheid van de christen, en hierin toont hij een goede consciëntie tot God, door de opstanding van Jezus Christus (1 Petr.3:21). De Heere heeft deze ordinantie niet ingesteld om van de zonde te redden of om de zondaar te redden, maar als een beeld dat zijn zonde afgewassen is in de fontein van verzoenend bloed en liefde, en dat hij volkomen gezaligd is in en door de Heere Jezus Christus. Wanneer deze ordinantie volgens Gods gebod wordt waargenomen en de tegenwoordigheid des Heeren daarin wordt genoten, is ze een van Sions plechtigheden.

Gadsby in een preek over Romeinen 6:7

Overgenomen uit Nagelaten Brokken deel 6

‘Of weet gij niet dat zovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door den doop in den dood, opdat gelijkerwijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden.’ Er is nu een plechtige, God verheerlijkende, zielsvernederende onderdompeling in de dood van de Zoon van God, door de kracht van de Heilige Geest; een zo waarlijk en werkelijk geestelijk met Christus begraven worden in de geestelijke doop, plechtig ondergedompeld in Hem door de kracht van God de Heilige Geest. En weet u, als dit de geestelijke doop is, moet de waterdoop iets als een begraven zijn, anders heeft het beeld zijn doel verloren. Er moet daar een begrafenis zijn, om met

een beeld voor te stellen wat God in werkelijkheid aan de consciëntie heeft geopenbaard. En als men er door de Geest van God toe gebracht is deze geestelijke onderdompeling te bezitten, is er in de consciëntie een geestelijke opstanding tot 'nieuwigheid des levens' in de Heere Jezus Christus; en worden wij er geestelijk toe gebracht 'één plant te worden in de gelijkmaking Zijner opstanding.'

Dr. J. Gill weerlegt de kinderdoop

Dr. J. (Joannes) Gill (1697-1771) was een vooraanstaande Strict Baptist theoloog en prediker in NewParkStreet Chapel, Soutwark, Londen. Later preekte C.H. Spurgeon daar.

Vertaald door Stichting het Braambos

New Park Street Chapel, at the time Charles Haddon Spurgeon commenced his pastorate there.

Dr. J. Gill noemde de kinderdoop een part en pilaar van de roomse kerk. Hij werd gevraagd dit te bewijzen, of te herroepen. Hier volgt een vertaling van de voornaamste punten uit zijn antwoord:

Ik wil eerst herhalen wat ik schreef: De kinderdopers zijn altijd onrustig en niet op hun gemak als zij proberen de onschriftuurlijke kinderdoop te verdedigen, die toch niet anders is dan een part en pilaar van Rome, waarbij de antichrist zijn verderfelijke invloed over de wereld verspreid heeft. De kinderdoop is ook de oorzaak en grond van de vereniging van kerk, staat en wereld, houdende hen tezamen. Ik gebruik de naam kinderdoop omdat het de gebruikelijke naam is, want het zou beter sprenkeling genoemd kunnen worden, daar dit de manier is waardoor het uitgevoerd wordt.

Het is algemeen bekend dat traditie, of overlevering, in het pausdom gelijkgesteld, of nog hoger geacht wordt, dan de heilige Schrift. Nu, die zogenaamde apostolische traditie, is de pandoradoos waar al de dwalingen uit voortkomen. Zelfs de dwaaste dingen, zoals de onderhouding van kerstmis, pasen, vastendagen, beeldendienst, biecht, laatste oliesel, Mariaverering, bidden tot de heiligen, vagevuur, enz.. Alzo is de doop der kinderen gegrond op traditie.

De eerste schrijver die het noemt is Rufinus, de vertaler van Origin, en zijn interpolater. Augustinus, die gelijktijdig leefde, was een warm voorstander van de

kinderdoop, hetwelk hij overnam van Rufinus' Latijnse vertaling. (In Origin's Griekse geschriften was niets van de kinderdoop te vinden.) Geen andere schrijver, voor die tijd, spreekt van apostolische traditie. Rufinus' woorden zijn: 'Zo heeft de kerk, tot wegneming van de erfzonde, van de apostelen een overlevering ontvangen om de doop aan de pasgeboren kinderen te geven.' Dus, de hele apostolische traditie rust op het getuigenis van een man!

Niet alleen Rome, maar ook sommige protestanten hebben dit overgenomen. Iemand schrijft over Johannes 21:25: 'Het is heel goed mogelijk dat de kinderdoop een van de ongeschreven dingen is.' Een ander meent: 'Al de geschriften van de apostelen zijn niet tot ons gekomen. Het kan een verloren brief geweest zijn.' Dit is al genoeg bewijs dat de kinderdoop niet in de Bijbel te vinden is!

Basil, die leefde in de vierde eeuw, spreekt over de ceremoniën die toen in gebruik waren bij het dopen, als het slaan van een kruis -waar wordt dat geleerd in de heilige Schrift?-, de zegening van het water en de olie -waar wordt dat geleerd in de Bijbel?-, een persoon werd nu driemaal ondergedompeld -vanwaar was dat? Twee of drie kerkvaders zeggen van de kinderdoop dat die niet was vastgesteld voor het jaar 418. Het concilie van Carthage maakte in dat jaar de kinderdoop een canon van de kerk. Paus Innocent heeft het bevestigd met deze woorden: 'Het heeft ons behaagd, dat allen die ontkennen dat pasgeboren kinderen gedoopt moeten worden, hen vervloekt te laten zijn.' Zo mag het dan met recht gezegd worden, dat de kinderdoop een part van Rome is.

Ook de verandering van de vorm, de onderdompeling, welke de manier was gedurende 1300 jaar, is door Rome veranderd in sprenkelen. De Griekse kerk handhaaft onderdompeling. De Anglicaanse kerk heeft sprenkelen toegelaten, maar doopt tot op heden (1750) nog door onderdompelen. De Presbyteriaanse kerk veranderde de doop met één stem meerderheid (25-24), en is toen bij een order van het parlement vastgesteld.

Hieruit blijkt dat de kinderdoop een part van Rome is. Het is ook een pilaar van haar; het ondersteunt en geeft haar een sterke bewijsgrond tegen de protestanten, tot voordeel van haar traditie. Rome's zeggen is: 'Daar gij de door ons ingestelde kinderdoop hebt aangenomen, waarom dan niet de andere tradities?'

Door de kinderdoop heeft Rome hele landen zogenaamd christelijk gemaakt, en haar macht en verderfelijke invloed over een groot deel der wereld uitgebreid, en doen voelen door haar banvloeken en de vreselijke vervolgingen.

Een ander groot kwaad dat de kinderdoop heeft teweeggebracht is, dat het de kerk en de wereld heeft samengevoegd, alsook de kerk en de staat. De kerken die zich vrijgemaakt hebben van de staat, kunnen echter zolang zij kinderen dopen, de wereld niet uit de kerk houden.

Opmerkelijk zijn de verschillende redenen die gegeven worden tot verdediging van de kinderdoop. Sommigen plaatsen het in de interest der kinderen in het genadeverbond, en hier spreken zij zichzelf of elkaar tegen. De één zegt: 'het kind is in het genadeverbond,' een ander: 'het kind wordt door de doop in het verbond gebracht,' een ander: 'niet in het inwendige, maar in het uitwendige verbond.' Wat dat uitwendige verbond is, kan geen mens zeggen! Anderen zeggen weer: het is niet zeker dat hun kinderen ware verbondelingen zijn, zij zijn met hun gelovige ouders in het verbond begrepen, en hebben daarom recht op de doop en het kerklidmaatschap.' Nu, wat zijn kinderen van gelovige ouders? Zijn zij niet in zonde ontvangen en geboren, vleselijk en behorende tot de wereld, zolang zij niet door genade geroepen en overgebracht worden in de ware Kerk? Nu, is dit niet de wereld in de kerk brengen, of is de plaatselijke kerk geen vergadering meer van ware christengelovigen?

Uit dit alles blijkt hoever het pausdom is doorgedrongen, en dat er geen ware reformatie, noch scheiding van kerk en wereld kan plaatshebben, totdat de kinderdoop opzij is gezet.

Nu wij in deze tijd met rede verontrust zijn over de voortgang van het pausdom, is het dan niet noodzakelijk dat wij eerst onszelf ontdoen van alle overblijfsels van het pausdom, en zo met meer succes de verdere voortgang en verspreiding verhinderen?

Het verbond met Abraham

Het verbond gemaakt met Abraham, is het grote steunpunt dat de kinderdopers gebruiken. Het is een grond waarmede zij hun onschriftuurlijke doop ondersteunen, handhaven en verdedigen. Indien het bewezen kan worden, dat het verbond met Abraham het genadeverbond niet is, of was, dan valt de meeste grond waarop zij steunen weg.

Nu, dat dit verbond niet het genadeverbond is, of was, blijkt duidelijk:

1. Nergens in de heilige Schrift wordt het zo genoemd. De Bijbel noemt het, het verbond der besnijdenis (Hand.7:8). Er is niets meer tegengesteld dan genade, en besnijdenis hetwelk is een werk der wet. Die daardoor gerechtvaardigd willen worden, zijn van de genade vervallen (Gal.5:2-4; Heb.11:6). Het verbond met Abraham is ook niet hetzelfde waar de Kerk nu onder is, dit is het nieuwe verbond, of de nieuwe administratie van het genadeverbond (Hand.15; Hebr.8:8-13).

2. Het verbond der besnijdenis blijkt een verbond, of werk te zijn, daar het bij de mens onderhouden moest worden, met zware straf bedreigd bij nalatigheid. Abraham en zijn nakomelingen moesten het onderhouden; er moest wat gedaan worden. Dit is duidelijk een werk. Bij verzuim daarvan: 'Dezelve ziel zal uit haar volken uitgeroeid worden' (Gen.17:14).

3. Dat het een werkverbond was, is ook duidelijk daar het gebroken kon worden (Gen.17:14). Het genadeverbond daarentegen, is onbreekbaar. God wil het niet breken (Ps.89:35), en de mens kan het niet breken.

4. Het is zeker dat het verbond met Abraham in zijn inhoud van een burgerlijke en tijdelijke natuur was (Gen.17:2-8), betreffende dingen die geen plaats hebben in het genadeverbond, niet meer dan de verandering van Abrahams naam.

5. Daar waren personen die ondanks hun besnijdenis, geen plaats hadden in het genadeverbond, zoals Ismaël en Ezau. Terwijl er anderen waren, die niets van doen hadden met Abrahams verbond, zoals Lot, Melchizédek en Job, die zeker in het genadeverbond waren.

6. Ook is het verbond dat genoemd wordt in Gal.3:17 niet hetzelfde verbond. Dat was gemaakt vier honderd en veertig jaar voor de wet, toen Abraham nog in Mesopotamië was. Hij was toen vijf en zeventig jaar oud, maar hij was negen en negentig, toen hij het verbond der besnijdenis ontving.

7. Het genadeverbond is opgericht met Christus als het Hoofd der uitverkorenen, in Hem als hun enig Hoofd. Indien Abraham een verbondshoofd was voor zijn natuurlijk of geestelijk zaad, dan zouden er twee hoofden zijn, welk een onmogelijkheid is. Geen mens is in staat om een verbond met God te maken. Het genadeverbond is niet gemaakt met een mens, of met een man namens anderen. Wanneer wij lezen van verbondmaking dan is dit te verstaan van de openbaring der belofte en de zegeningen daarvan.

8. Hoewel er veel drukte gemaakt is over het verbond met Abraham, is dat verbond der besnijdenis niet met de jonge kinderen gemaakt, maar met de volwassen ouders. Waren zij gelovig of ongelovig, zij waren verplicht hun pasgeboren kinderen te besnijden, en niet al hun kinderen. Alleen hun mannelijk zaad. Dus het verbond was niet gemaakt met hun kinderen die zichzelf niet konden besnijden, maar met hun ouders. En niet hun kinderen alleen, maar ook de ingeborene van het huis (Gen.17:12), en de gekochte met geld van alle vreemden, welke niet van hun zaad waren.

De bovenstaande punten konden nog meer uitgebreid worden, maar er is genoeg gezegd tot bewijs, dat er geen grond is in het verbond met Abraham, tot verdediging der kinderdoop.

Nu zijn er anderen die zeggen: ‘wij gronden de doop der kinderen niet op het verbond, maar op het bevel.’ Zij verwijzen dan naar Matt.28:19: ‘Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve dopende,’ enz., en zeggen dan dat in *al de vol-*

ken ook de kinderen begrepen zijn. In dit bevel echter, zijn niet alle personen begrepen om gedoopt te worden, alleen diegenen die onderwezen zijn, en discipelen zijn gemaakt. *Al de volken* (in de Griekse taal), is onzijdig. *Dezelve*, is mannelijk. Dat bewijst dat niet iedereen is bedoeld, wat ook niet de mening van de kinderdopers kan zijn, daar zij de doop beperken tot de kinderen dergenen die geloven, of lid van hun kerk zijn, waardoor zij ook weer min of meer terugvallen op het verbond met Abraham.

Naschrift

Wat is de rede, hoewel er niet het minste gebod of voorbeeld van in de Bijbel is, dat nochtans de kinderdoop zo halsstarrig vastgehouden en verdedigd wordt? En dat op verschillende gronden zoals: veronderstelde wedergeboorte, het geloof dat in het kind wezen zou, enz. Komt het niet hieruit, dat de mens in zijn werkheiligheid wat toe wil brengen aan zijn zaligheid, en zelfs zo ver gaat als namen te schrijven in het verbond der genade? Wanneer zullen christenen ophouden met toe te doen, of af te doen aan het heilig Woord?

T. Godwin hoort W. Tiptaft over de Doop, en over zijn doop

Overgenomen uit: Gevonden door de Opperherder/ Een gezaligde zondaar door soevereine genade

Thomas Godwin verhaald: Ik hoorde dat een predikant genaamd William Tiptaft van Abingdon zou komen preken in het kapel te Swindon. Mij werd verteld dat mijnheer Tiptaft nog maar pas de Kerk van Engeland had verlaten. Ik voelde een groot verlangen in mijn ziel om naar hem te gaan luisteren, in het bijzonder omdat hij ook uit de Kerk van Engeland afkomstig was, dus ik ging erheen. Toen hij begon te lezen, kwam ieder woord met kracht tot mij. Zo had ik nog nooit iemand horen lezen. Daarna begon hij zijn gebed en ik kon mijn ogen niet van hem afhouden. Vervolgens las hij deze tekst: ‘En zij zullen hen noemen het heilige volk, de verlost des HEEREN; en gij zult genoemd worden de gezochte, de stad die niet verlaten is.’ (Jes. 62:12) Vol overgave ging hij op de tekst in en sloeg alles tegen de grond wat hem in de weg stond. Dat trok hij eerst uit, haalde hij omver en vernietigde hij; daarna begon hij te zaaien. Terwijl hij verder sprak, maakte hij de kinderdoop die door besprenkeling plaatsvindt met de grond gelijk en verhief juist de Doop der gelovigen. Dit vond een sterke weerklank in mijn gemoed, want ik had erover gelezen in Gods Woord. Toen mijnheer Tiptaft de Doop aanroerde en die bekendmaakte als een Bijbelse verordening die slechts voor gelovigen is, werd mijn ziel steeds meer naar het Woord geleid om daarin te zien of hij op een waarheidsgetrouwe manier sprak over die zaken. ‘Onderzoekende dagelijks de Schriften’, om te zien ‘of deze dingen alzo waren’ (Hand. 17:11). De volgende keer dat mijn eigen predikant op bezoek kwam, sneed ik het onderwerp van de kinderdoop door besprenkeling en de Doop der gelovigen aan en ik sprak ook over de preek die ik die dierbare man Gods had horen houden. Tegen alle mensen zei ik dat ik twintig mijl zou lopen om weer zo’n preek te horen als van mijnheer Tiptaft. Daarna werd ik een bondgenoot van die dierbare man en we wandelden in liefde en vrede tot hij op 17 augustus 1864 in Abingdon overleed. Maar nu begon de narigheid met de predikant. Hij was vol woede en afgunst jegens mij en begon me te berispen dat ik op de verkeerde weg zat, dat de leer die ik aanhing een dwaling was, dat het de leer van de duivel was. Op mijn beurt bestreed ik hem met zijn eigen woorden: hoe hij mij eerder had bekend en toevertrouwd dat hij de leer van de uitverkiezing liefhad en dat hij bevestigd dat er nooit één ziel zou gered worden als die niet was uitverkoren tot het heil. Hoe meer hij mij echter bestookte met vragen, hoe meer het Woord der waarheid in mij werd vermeerderd, naar dit woord: ‘Hoe meer zij het verdrukten, hoe meer het vermeerderde en hoe meer het wies.’ (Ex. 1:12) Voortdurend zat hij mij dwars en viel hij mij lastig, zowel in mijn eigen huis als elders. Nadat hij de waarheid uit mijn hart had willen verbannen en besefte dat

hij geen vat op mij kon krijgen omdat die waarheid in mijn hart en geweten gebrand was door de levende kracht van een levend God, keek hij me kwaad aan en zei: ‘Godwin, je laat je leiden door de duivel.’ Met ‘een zachtmoedigen en stillen geest’ (1 Petr. 3:4) antwoordde ik hem: ‘Zij het dat ik me laat leiden door de duivel, Christus is mij kostbaar, en als dat de leiding van de duivel is, moge God mijn ziel er dan nog meer van geven.’ Vanaf toen begon hij al zijn vrienden te waarschuwen om niet in mijn buurt te komen, want ik was een gevaarlijk man geworden. Ik zag in dat de vijandschap in het hart van deze arme man nog nooit was verbroken en daarom had hij een afkeer van Gods waarheid, die voor mij zo kostbaar was.

Op een zondag zei hij: ‘Godwin, jij beweert dat ik me vergis.’ Ik antwoordde hem: ‘U vergist zich ook.’ ‘In dat geval’, zo zei hij, ‘kunnen we beter eens samenkomen. Jij neemt een man mee en ik neem een man mee.’ Hij bepaalde dat we de daaropvolgende donderdag in mijn huis bijeen zouden komen. Hij kwam, en met hem de kerkmeester en nog meer vrienden van hem. Ik had slechts één vriend van wie ik dacht dat de Heere iets aan zijn ziel had gedaan en die kwam juist met de predikant mee. Toen hij binnenkwam, wilde hij weten of er ook iemand voor mij was gekomen. Ik zei: ‘Nee, ik heb niemand uitgenodigd en dat is ook mijn voornemen niet. Ik heb het Woord der waarheid en de ogen des Heeren zijn op mij. En mijn ziel heeft zich tot God gewend om mijn getuige te zijn.’ De predikant deed toen zijn gebed, waarna ik zei: ‘Vóór u begint, zal ik u mijn geloofsbelijdenis vertellen. Ten eerste had God de Vader mijn ziel in Christus lief vóór de tijden der eeuwen en Hij gaf mij aan Christus. In de volheid des tijds heeft de Heere Jezus de wet vervuld en verheerlijkte mij, en stierf en verlost mijn ziel van al mijn zonden en ongerechtigheden. Op Gods tijd maakte de Heilige Geest mijn dode ziel levend en bracht mij, als verloren zondaar, tot Jezus en openbaarde Christus in mijn ziel als mijn Zaligmaker.’ Ik zei ook dat Christus alleen gestorven was voor Zijn volk en dat de nodigingen van het Evangelie alleen uitgaan tot de levend gemaakte zondaren. Daarna zei ik: ‘Welnu, weerspreekt u dit maar door het Woord der waarheid, als u dat kunt.’ Hij trilde en beefde met mijn oude Bijbel op zijn schoot en hijzelf, de kerkmeester en zijn vrienden waren allen in verwarring. Uiteindelijk zei hij: ‘Jij wilt wijzer zijn dan je leraar.’ En de man die hij had uitgekozen, die zogenaamd een goede vriend van me was geweest, sprak vrijuit: ‘Sommige mensen willen inderdaad wijzer worden dan hun leraars.’ Maar mijn ziel getuigde dat God de Geest alléén mijn ziel had onderwezen en dat hij er nooit iets van had verstaan. Hoe kon dat ook anders, als hij met zijn metgezellen de zaken verafschuwde die God mij had onderwezen en die mijn ziel meer liefhad dan het leven zelf? Dus ‘ik achtte op geen ding’ (Hand. 20:24).

Terwijl ik dus nog lid was van de Kerk van Engeland, bracht de Heere de Doop der gelovigen al in mijn binnenste en Hij openbaarde die in mijn ziel. Ik voelde

dat ik die doop moest ondervinden. Omdat er een doopdienst zou zijn in Uffington, in Berkshire, ging ik op een koude winterochtend op pad, samen met een vriend. Ik had nog nooit zo'n doopplechtigheid gezien. Ik nam wat extra kleding mee. Bij aankomst in Uffington werd ik naar meneer W. gestuurd voor een ontmoeting met de predikant en om mijn bevindingen te delen. Ik ging met een gewillig hart, want mijn ziel was vol van de liefde van Jezus en daarom verlangde ik ernaar in Zijn inzettingen te wandelen. Ik werd de zitkamer binnen genodigd om daar de predikant te ontmoeten. Ik begon te vertellen waar de Heere met mijn ziel was begonnen en vertelde van de uitkomst van de werken der wet op mijn gemoed en wanneer mijn ziel tot het Goddelijke leven was geroepen. Ik vertelde hoe ik werd terneergedrukt onder de vloek en de banden der wet, de macht en schuld van de zonde en overtreding. Daarna vertelde ik op welke wijze de Heere Jezus mijn ziel kwam verlossen en vergeving en vrede in mijn hart schonk. De predikant antwoordde: 'Dat is genoeg.' Toen ik afdaalde in het water, was mijn ziel intens gelukkig. Ik zag daar Mr. Shorter, welke destijds predikant in Blunsdon Hill was. Hij kondigde aan de rand van het water de gezangen aan; Mr. Husband welke de oprichter van South Moreton was, sprak de hoorders toe en Mr. Hitchcock doopte, welke ook eerder William Tiptaft gedoopt heeft.

Hierna begon de vervolging door de mensen van de Kerk van Engeland. Mijnheer Gadsby uit Manchester kwam in die tijd naar Swindon om in een Independente gemeente te preken. Dit kwam mij ter ore en ik ging erheen om de geliefde man Gods te horen. Dit was zijn tekst: 'Wie is Deze, Die van Edom komt met besprenkelde klederen, van Bozra? Deze, Die versierd is in Zijn gewaad? Die voorttrekt in Zijn grote kracht? Ik ben het, Die in gerechtigheid spreek, Die machtig ben te verlossen.' (Jes. 63:1) Wat beminde ik die man! Want hij noemde alle bijzonderheden van mijn weg. Na de dienst sprak ik hem nog ongeveer een halfuur en onze harten werden in liefde en genegenheid nauw aan elkaar verbonden.

J. Kershaw over zijn doop, en preekt over de Doop

J. (John) Kershaw over zijn doop

Vertaald door Stichting het Braambos

Ik werd groot gebracht onder de afgescheiden groep die zich de Independenten noemde, zodat al mijn prilste gevoelens van verbondenheid met deze mensen waren. De instelling van de doop die ik geleerd had te geloven was die van de besprenging van jonge zuigelingen.

Nadat mijn neef mijn vaderlijk huis verlaten had, begon hij de kapel van de Baptisten te Rochdale te bezoeken, en ik hoorde dat hij en enkele anderen zouden gedoopt worden door onderdompeling. Gedreven door nieuwsgierigheid, en door een gevoel van verbondenheid aan mijn familielid, ging ik kijken hoe de bediening ervan uitgevoerd zou worden. Ik kwam daar vroeg genoeg aan en had een plaats waar ik alles kon zien waarvoor men bijeen gekomen was.

Meneer Littlewood preekte over de inzetting van de Doop en bewees dat de gelovigen het geschikte onderwerp zijn en dat onderdompeling de schriftuurlijke manier was om de doop te bedienen. Hij was een kundig verdediger van de leer, ofschoon hetgeen hij zei niet het minste effect op mijn gemoed had tot overtuiging van de juistheid ervan. Na de preek verliet hij de preekstoel en men zong een gezang. Ondertussen werd mijn geest vervuld met vrees. De dienaar en de dopelingen kwamen uit de consistorie, en terwijl zij bij de rand van het water stonden sprak de dienaar een kort woord. Zij dan, zoals eens Filippus en de kamerling, daalden af in het water, en ‘hij doopte hen in de Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes’(Matth. 28:19.) Terwijl ik daar zat en toekeek, werd ik diep getroffen. Ik dacht bij mijzelf: ‘Dit is de Bijbelse doop.’ Ik dacht aan Johannes die te Enon doopte, vlakbij Salim, omdat daar veel water was, en aan Jezus, Die door Johannes in de rivier de Jordaan gedoopt werd.

Vanaf toen werd ik een overtuigd Baptist, en niets dat ik ooit hierna gehoord of gelezen had tegen deze opvatting van de Doop, heeft er in minst niet toe geleid om mij ervan af te keren, maar het heeft mijn geest eerder in de waarheid van deze leerstelling bevestigd. De argumenten die naar voren gebracht worden ter onderbouwing van de besprenging van jonge kinderen, zijn naar mijn mening gegrond op een veronderstelling. Deze veronderstelling heeft men uit een indirect bewijs gehaald; men veronderstelt namelijk dat er kinderen in die huisgezinnen waren die in de tijd van de apostelen gedoopt werden zonder een ‘Alzo spreekt de HEERE’ als grond. Een vriend deed mij Wilsons ‘Schriftuurlijke handleiding voor de Doop’ aan de hand, die er grotelijks toe leidde om mijn geest in de waar-

heid ervan te funderen en te bevestigen. Ik weet dat het van God is, niet alleen omdat het voorschrift zo duidelijk in de Schriften is geopenbaard, maar omdat ik zelf ondervonden heb dat het ‘het antwoord van een goede consciëntie voor God, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden’(1 Petrus 4:2) is. Ook heb ik zovele keren tijdens de bediening van de doop aan anderen, de heilige en gezegende tegenwoordigheid van mijn Meester gevoeld. Op vele momenten heb ik de zegen van de Heere waargenomen, terwijl de doop aan anderen van Zijn volk beëindigd werd, die net als ik toeschouwers waren. Dus laten mensen, en zelfs Gods volk en dienaren van Jezus Christus, zeggen wat zij hier tegenin zouden kunnen brengen; niets van deze dingen beweegt mij. Terwijl ik deze autobiografische verhandeling schrijf, is het niet mijn vakgebied om een verdediging van de doopinstelling te schrijven. Dit is gedaan door veel bekwaamere handen dan die van mij, en op een manier die nooit kan worden omvergeworpen.

Bij een zekere gelegenheid, ik was toen in Londen, moest ik tien mensen dopen. Een paar dagen voordat het dopen zou plaatsvinden, ontmoette ik een oude christenvriend. Terwijl wij elkaar de hand schudde, zei hij: ‘Ik hoor dat je gaat dopen voordat je de stad verlaat.’ Ik vertelde hem dat ik dat van plan was. ‘En, ga je nu de doden of de levenden dopen?’ Ik keek hem aan en was voor een ogenblik behoorlijk verbaasd over die vraag. Maar ik antwoordde: ‘Meneer, ik geloof dat ik zowel de doden als de levenden ga dopen. Zij die dood zijn aan de wet door het lichaam van Christus, en ook aan alle hoop op redding door hun werken van gerechtigheid, naar dat zij de waarheid van Paulus’ woorden hebben ondervonden: ‘En zonder de wet zo leefde ik eertijds; maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weer levend geworden, doch ik ben gestorven.’ Ook zijn zij naar ik geloof levend, omdat zij gezegend zijn met een goede en levendige hoop en langs de weg van genade deel hebben aan Christus, door een geloofsleven te leiden gefundeerd op de Zoon van God, Die hen liefhad en Zichzelf voor hen overgegeven heeft.’ Hij riep uit: ‘Ga voort, mijn vriend, met het dopen van zowel de doden als de levenden, en de Heere heeft beloofd met je te zijn, en zegene je’ (Matth.28:19-20). Niemand heeft een Schriftuurlijk recht om met Christus begraven te worden in de doop behalve zij die dood zijn, want gewoonlijk wordt niemand begraven dan de dode. ‘Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden.’

Bij een andere gelegenheid werd een dopeling bevraagd op zijn aanstaande doop. Hij gaf ‘rekenschap van de hoop die in hem was met zachtmoedigheid en vreze’ en sprak van zijn begeerte om het Lam te volgen waar Het ook maar heen zou gaan, en van zijn liefde voor Christus om Zijn geboden te houden door te buigen voor de scepter van Koning Jezus en in Zijn Naam gedoopt te worden. Ik zei: ‘Denk je enigszins beter te worden als je gedoopt zal zijn?’ Hij antwoordde: ‘Ja,

ik geloof van wel, want het houdt me al zolang bezig, en mijn geweten heeft mij ervan beschuldigd, dat ik het veronachtzaamde. Men zegt dat het ‘het antwoord van een goed geweten voor God is, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden’. Als ik gedoopt word en dit geniet, zal ik beter zijn (voor wat mijn gevoelens betreft) dan ik voor twee of drie jaar geleden ben geweest.’ Wij waren zeer verheugd met de oprechtheid en eenvoud van de opmerkingen van deze man.

De Doop stelt het plechtige, ontzagwekkende en overweldigende lijden ten toon van Hem Die zei, ‘Ik moet met een doop gedoopt worden; en hoe word Ik geperst totdat het volbracht zij!’ In de hof van Gethsémané bood Hij weerstand tot bloedens toe, strijdende tegen de zonde, al gaande in de grootheid van Zijn kracht. In de wijnpers van de brandende toorn van de almachtige God vanwege de zonden van Zijn volk, bezoedelde Hij Zijn kleding, zodat Hij bekleed werd met een in bloed gedompelde mantel, en Zijn Naam is het Woord van God. De besprenkeling van een paar druppels water op het gezicht is een zwak teken van het overweldigende lijden van Christus en de ‘geopende fontein voor het huis van David en voor de inwoners van Jeruzalem tegen de zonde en tegen de onreinheid.’

De onderdompeling van het lichaam in het water is verreweg het meest Schriftuurlijke, krachtige en treffende teken van het lijden van Hem van Wie de dichter zo lieflijk en plechtig zingt:

*‘Uw lichaam geslagen, Jezus, het Uwe,
en gewassen in haar eigen bloed,
terwijl alles aan de Goddelijke toorn werd blootgesteld,
de heerlijke Lijder doorstond.’*

Het is een grote gunst om Christus en de kracht van Zijn opstanding en de gemeenschap aan Zijn lijden te kennen. En zoals in het bevel van de Doop en van het Avondmaal des Heeren, aan Zijn dood gelijkvormig gemaakt te worden. Nadat de liefde van Christus in mijn hart was uitgestort, en als één van Zijn schapen Zijn stem tot mij hoorde zeggen: ‘Indien gij Mij liefhebt, houd Mijn geboden’ (Joh. 14.)

Ik was in principe een Baptist vanaf het ogenblik dat ik de Doop zoals hierboven genoemd, bediend zag. Nu voelde ik het mijn plicht en voorrecht mijn Heere en Meester te volgen in die plechtige inzet.

De negen personen die gescheiden waren van de gemeente in Town Meadows, onder de pastorale zorg van de heer Littlewood, stemden ermee in tot een gemeente te worden gevormd. Hoewel mijn hart en ziel meer waren verenigd met hen en de heer Gadsby dan met de heer Littlewood en de mensen die bij hem bleven - ik hield toch veel van hen en het voelde ook als een beproeving hen en de

plaats waar ik had gedacht te worden begraven te verlaten -, besloot ik mij bij hun kleine gemeenschap te voegen. Zij waren mijn intiemste metgezellen. Ik bezocht hun bijeenkomsten, om ons te beraden welke stappen we zouden nemen. Er waren verscheidene mensen die nog niet gedoopt waren, maar die wel met ons verenigd wilden worden. Daarom werd er een speciale ontmoeting belegd om hun ervaringen te horen. De Heere bracht het op mijn gemoed dat ik deze moest bezoeken. Ik had wat deze zaak aanging, veel zielsoefeningen. Mijn vader was er behoorlijk tegen; niet dat hij tegen de inzetting zelf was, maar het betrof mijn jeugdige leeftijd. Omdat ik nog geen zeventien jaar was, vreesde hij dat ik door zondige lusten en vermaken afgetrokken zou worden, en wenste hij dat ik het zou uitstellen totdat ik ouder zou zijn. Wat hij zei had het gewenste effect, daar ik in zekere mate mijn eigen zwakheid kende. Ik was al eerder in zonde gevallen, zodat ik zeer terneergeslagen werd als ik dacht aan mijn doop en het me bij de gemeente voegen. Ik zag dat het overeenkomstig Gods Woord was, en ik wist dat de Heere grote dingen voor mijn ziel gedaan had, waarover ik verblijd was. Ook had ik Hem lief, en het was in mijn hart Hem te eren en te gehoorzamen door onder Zijn scepter te buigen en de inzettingen van Zijn huis bij te wonen.

De dag kwam waarop de ervaringen van hen die zich bij de gemeente wensten te voegen gehoord zouden worden. De gevoelens van mijn ziel waren dusdanig dat ik niet weg kon blijven. Voordat ik zou gaan, ging ik een schuur in om te bidden of de Heere met mij wilde gaan. Ik vroeg of als het Zijn gezegende wil was dat ik me bij Zijn gemeente en volk zou voegen, Hij dan bij mij zou zijn om mij voor het kwaad te bewaren en ervan af te houden. Zodat ik geen smaad over Zijn zaak zou brengen, waarvan Hij wist dat dat mij nader aan het hart lag dan vader of moeder, of zelfs mijn eigen leven.

Ik vond de vrienden bijeen. De bijeenkomst begon met zingen en een gebed tot het grote Hoofd der gemeente om Zijn zegen, om voor ons te zorgen als een volk dat één wilde zijn in kerkelijke broederschap. Tegelijk met de rest die gedoopt moest worden, gaf ik rekenschap van de hoop die in mij was met zachtmoedigheid en vreze, maar had niet de vrijheid die ik verwachtte om te verklaren wat de Heere aan mijn ziel gedaan had. De vrienden stemden overeen ons te ontvangen, maar zeiden dat de heer Gadsby die de doop zou bedienen ons wenste te horen in het verhalen van Gods bedelingen aan onze zielen. Wij zouden hem daarom ontmoeten op een zeker, voor dat doel afgesproken, tijdstip. Ik beefde bij de gedachte om gehoord te worden door zo'n voortreffelijke man.

Toen het moment gekomen was, bracht hij een voorganger mee vanuit Londen [mogelijk Jonathan Franklin], die ook wenste te horen wat wij hadden te verhalen. Mijn beurt kwam. Zoals Efraïm, begon ik bevend te spreken; maar het behaagde de Heere genadiglijk om in mijn ziel te schijnen en op het pad waarin Hij mij geleid had, zodat ik een aangename vrijheid en verruiming van hart onderzocht om de dingen te verhalen waarin de Heere mij had onderwezen. Toen ik

klaar was, stelde de heer Gadsby mij verscheidene vragen over de leerstukken der genade, en mijn gedachten betreffende de ordinantiën van Gods huis, de Doop en des Heeren Avondmaal. Ik herinner mij goed de laatste vraag, die als volgt luidde: ‘John, je bent erg jong, en je zult blootgesteld worden aan vele strikken en verzoekingën. Denk je dat je staande kunt blijven, en geen smaad op jezelf en de zaak van God en de waarheid zult brengen?’ Ik antwoordde: ‘Ja, de Heere beschermt mij en zorgt voor mij, zoals Paulus zei: ‘Ik vermag alle dingen door Christus Die mij krachten geeft.’ Hij glimlachte, en zei tegen zijn Londense vriend: ‘Heb je nog iets te vragen aan deze jongen?’ Deze antwoordde: ‘Nee, er is al het belangrijke in hem dat men kan begeren. Ik ben er geheel van overtuigd dat het goede werk der genade in zijn ziel begonnen is.’

Op woensdag 24 mei 1809, in de week van Pinksteren, was het de aangewezen dag om te dopen en de gemeente te stichten. Terwijl we geen kapel of doopbassin hadden, kwam de vraag naar boven waar de doop bediend moest worden. Een van de vrienden, een boer, zei dat hij een beekje had, dat door een van zijn landerijen liep en dat door ons voor dat doel gebruikt kon worden. Hier ging men mee akkoord. Toen de bestemde dag gekomen was, waren bijna tweeduizend mensen vergaderd. Belijders en onkerkelijken waren bijeengekomen getuige te zijn van de inzetting van de doop door onderdompeling. De heer Gadsby stond op de oever van het reservoir, dat als een soort van galerij diende, waar velen zaten, met het grote gros mensen voor hem in het veld. Hij preekte uit Joh. 5:39: ‘Onderzoekt de Schriften, want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben: en die zijn het die van Mij getuigen.’ Op die tijd was hij ongeveer 35 jaar oud en de kracht van zijn stem was zodanig dat het geluid ervan bijna een mijl verderop te horen was, maar waar de woorden dan niet herkend konden worden. Na de preek doopte hij zes personen. Het uur erna ontmoetten we elkaar in de boerderij, werden als gemeente gevormd, en namen deel aan des Heeren Avondmaal. Dit was gelijk aan de apostolische gewoonte, toen de gemeenten in particuliere huizen bijeenkwamen om brood te breken en te bidden.

Ik heb een zoete en plechtige herinnering aan de dag waarop vijftien zielen op deze manier verenigd werden. Allemaal zijn zij al lang geleden heengegaan behalve ikzelf. Sinds die dag heb ik veel veranderingen gezien, maar, door de hulp van God die ik heb mogen ontvangen, ga ik nog steeds voort. ‘Loof de HEERE, o mijn ziel, want Hij heeft wonderen onder ons verricht.’ Drie gemeenten zijn uit ons voortgekomen. In elk afzonderlijk geval heb ik hen opgericht, met wederzijds goedvinden van onze gemeente, en het is gedaan voor de verdere voortgang van het Evangelie, dat ‘Sions koorden lang gemaakt en haar pinnen er vast ingestoken zouden mogen worden’. Wij hebben ook tot op dit moment (1866) door de dood, 170 leden moeten schrappen. Velen van hen hebben een gezegend testament ach-

tergelaten, namelijk dat zij in de Heere stierven. Ongeveer hetzelfde aantal bleef over als lid [d.i.: leden die aan des Heeren Avondmaal deelnemen].

Overgenomen uit William Gadsby

Vanaf mei 1807 begon Gadsby eens per maand in Rochdale te preken waar de 14-jarige John Kershaw onder zijn gehoor kwam. Ze kwamen eerst op een boerderij bijeen, en later in een schoollokaal, tot er ten slotte een kapel werd gebouwd - Hope Chapel. Na enige tijd gingen negen personen met elkaar een gemeente vormen en met hen werden er zes personen gedoopt. Onder deze zes bevond zich de jonge John Kershaw, zestien jaar oud. Gedurende vijftig jaar zou hij de geëerde predikant zijn van de gemeente waarvan hij nu lid werd.

Nadat hij gesproken had voor hen die zich als leden bij de gemeente voegden, werd John Kershaw ondervraagd door William Gadsby en een predikant uit Londen. Gadsby luisterde naar zijn verslag en stelde hem daarna verscheidene vragen over de leerstukken en over zijn standpunt wat betreft de ordinanties. De laatste vraag was: 'John, je bent erg jong en je zult blootgesteld worden aan vele valstrikken en verleidingen. Denk je dat je staande kunt blijven en geen schande zult brengen over jezelf en de zaak van God en de Waarheid?' Zijn antwoord zal de predikanten verrast hebben: 'Ja, de Heere zal mij behoeden en bewaren; zoals Paulus zei: Ik vermag alle dingen door Christus Die mij kracht geeft.' William Gadsby gaf door een glimlach zijn goedkeuring te kennen, en zijn vriend zei: 'Ik ben geheel tevreden.'

Het verslag dat John Kershaw geeft van de doopplechtigheid en de stichting van de gemeente geeft ons een goed inzicht hoe William Gadsby toen was als predikant. De vastgestelde dag was de woensdag in de pinksterweek, 24 mei 1809. De dienst werd gehouden in de open lucht en een beekje in het veld van een boer werd gebruikt voor het dopen. Bijna tweeduizend mensen kwamen bij elkaar en William Gadsby preekte vanaf de oever van een waterreservoir. De tekst was Johannes 5:39: 'Onderzoekt de Schriften, want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben, en die zijn het, die van Mij getuigen.'

John Kershaw vermeldt: 'Gadsby was toen ongeveer achtendertig jaar en de kracht van zijn stem was zodanig dat het geluid te horen was op bijna een mijl afstand, maar de woorden konden dan niet meer onderscheiden worden.'

Na de preek werden de zes gedoopt in de beek door onderdompeling, en een uur later werd er in de boerderij een gemeente gesticht met de negen die eerder gedoopt waren. Daarna werd het Avondmaal gevierd.

John Warburton, die lid was van Gadsby's gemeente in Manchester, werd aangesteld als predikant, en de fundamenten werden gelegd voor een kapel. Deze werd geopend door William Gadsby die een zeer gezegende preek uitsprak met als tekst: 'Ik zal het huis Mijner heerlijkheid heerlijk maken' (Jes. 60:7).

William Gadsby onderhield altijd een betrekking met de Hope Chapel, tot aan

zijn dood toe. Hij preekte er dikwijls, terwijl John Kershaw in Manchester preekte. En vele jaren later was het de jongen die William Gadsby doopte in de beek op die gelukkige dag in mei 1809 die hem zou begraven en de begrafenispraak zou houden.

Een godzalige molenaar, George Ramsbottom, was een kundig schrijver en zijn geschriften stonden John Kershaw aan. Hij verdedigde regelmatig de Doop der gelovigen, maar onthield zichzelf van deze Evangelie ordinantie. Toen Kershaw hem een keer bezocht, gaf hij aan hoe hij zijn geschriften waardeerde en vroeg of hij wilde schrijven over een tekst die hij voor hem uitkoos. George stemde toe en Kershaw markeerde een tekst in de Bijbel. Toen hij weg was, las George de tekst: Hand. 22:16 ‘En nu, wat vertoefd gij? Sta op, en laat u dopen.’ Het woord ‘Heelmeester, genees uzelve!’ kwam met kracht tot hem. Het duurde niet lang daarna tot George aan de deur van de pastorie klopte met de vraag om gedoopt te worden.

J. Kershaw preekt over de Doop: Gehoorzaam aan het grote bevel

Uitgesproken in de Zoar-chapel, Great Alie Street, Whitechapel, op zondagavond 22 mei 1853. Overgenomen uit Nagelaten Brokken deel 4

‘Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, welke den Heiligen Geest ontvangen hebben gelijk als ook wij? En hij beval, dat zij zouden gedoopt worden in den Naam des Heeren.’ Handelingen 10:47,48a

Onze tekst staat in onafscheidelijk verband met die gedenkwaardige gebeurtenis van de heidenen, geroepen zijnde door de genade van God tot een zaligmakende kennis van de waarheid, zoals die in Christus Jezus is. De Heilige Geest had profeten bewogen dit honderden jaren voor de gebeurtenis plaatsvond, te prediken; in het bijzonder de profeet Jesaja, wiens taal we zullen lezen, als we in het verband van onze tekst de juiste vervulling ervan zullen zien. In Jesaja 43:19 spreekt de profeet als volgt, en het is de stem des Heeren door hem: ‘Zie, Ik zal wat nieuws maken, nu zal het uitspruiten; zult gijlieden dat niet weten? Ja, Ik zal in de woestijn een weg leggen en rivieren in de wildernis.’ De woestijn stelt hier de heidenen voor, en de wildernis de heidenen in hun gevallen staat. ‘Het gedierte des velds zal Mij eren, de draken en de jonge struisen; want Ik zal in de

woestijn wateren geven en rivieren in de wildernis, om Mijn volk, Mijn uitverkorene, drinken te geven. Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen.'

Als des Heeren tijd gekomen is om de muur des afscheidsels klaarblijkelijk af te breken tussen de Jood en de heiden, legt Hij Zijn vrees in het hart van Cornelius, die van volk en nature een heiden was. In het verband van onze tekst wordt in het bijzonder gesproken van deze man: 'En er was een zeker man te Cesaréa, met name Cornelius, een hoofdman over honderd, uit de bende genaamd de Italiaanse, godzalig en vrezende God, met geheel zijn huis.' De genade en de Geest van God hadden duidelijk zijn gehele hart en ziel in bezit genomen, en hij bad geduriglijk tot God, dat hij door Hem geleid en bestuurd mocht worden. 'Deze zag in een gezicht klaarlijk, omtrent de negende ure des daags, een engel Gods tot hem inkomen, en tot hem zeggende: Cornelius! En hij de ogen op hem houdende, en zeer bevreesd geworden zijnde, zeide: Wat is het, Heere? En hij zeide tot hem: Uw gebeden en uw aalmoezen zijn tot gedachtenis opgekomen voor God.' Ach mijn vrienden, waarachtig smeekgebed faalt nooit om door de Hemel aangezien te worden. 'Hij zal Zich wenden tot het gebed desgenen, die gans ontbloot is.' Waarachtig gebed mist nooit zijn doel om antwoorden van de Hemel te brengen. De Heere hoorde het geroep van Cornelius, en beantwoordde zijn gebed, en gebod hem mannen naar Joppe te zenden, en in het huis van een zeker man te vragen naar Simon Petrus, en hem in zijn huis te brengen om de zilveren trompet van het eeuwig Evangelie aan heidense zondaren te blazen. De mannen dan aanvaardden de reis; en intussen bereidde God, Die alle dingen werkt naar den raad van Zijn wil, Petrus voor, deze boodschappers te ontvangen. Hij was erop uit geweest voor de zaak van zijn Meester; hij keerde terug naar zijn verblijf, en klom op het dak van het huis (de daken van de huizen waren plat), waar hij vaak zijn toevlucht nam voor gebed en meditatie. 'En hij werd hongerig en begeerde te eten. En terwijl zij het bereidden, viel over hem een vertrekking van zinnen.' Toen zag hij een vat nederdalen vanuit de hemel, 'gelijk een groot linnen laken, aan de vier hoeken gebonden', en daarin waren allerlei viervoetige dieren van het veld, vogelen des hemels, en kruipend gedierte, en een stem werd door hem gehoord, zeggende: 'Sta op, Petrus, slacht en eet.' 'Geenszins Heere, want ik heb nooit gegeten iets dat gemeen of onrein was.' 'Hetgeen God gereinigt heeft, zult gij niet gemeen maken.' Dit laken werd driemaal vanuit de hemel nedergelaten, en weder opgenomen. Wat wordt hierdoor verstaan, mijn vrienden? Dit laken is een zinnebeeld van het Goddelijk genadeverbond, dat 'in alles wel geordineerd en bewaard is.' Al de uitverkorenen der genade, Jood en heiden, worden hier voorgesteld als zijnde in het verbond, veilig en zeker. En laten we vooral opmerken dat zij allen nederkwamen vanuit de hemel in het laken; niet één enkel schepsel ging eruit. O neen!, Gods uitverkorenen kunnen nooit uit Zijn hart gaan;

nooit uit de volbrachte zaligheid van Jezus Christus gaan, nimmer ontkomen. En er is een andere gedenkwaardige zaak; dat is, dat niemand erin gelaten werd. Algemene liefde kan een ziel nooit in het genadeverbond stellen, kan iemand nooit inbinden in het bundelken der levenden, die niet reeds besloten is door het drievoudig snoer van de drie-enige Jehova.

Ik maakte deze opmerkingen eens ongeveer twintig jaar geleden, in de stad Halifax, in Yorkshire. Daar was een dame tegenwoordig, en zij zei: 'Ik geloof zeker dat het waar is; maar ik dacht dat ik geen merkteken en bewijs had om een van deze schepsels in het verbond te zijn'; en zij ging naar huis, zeer neergebogen in haar ziel. Daarop had zij drie rusteloze nachten en dagen. Haar man wilde weten wat er aan de hand was, maar zij kon het hem niet vertellen. De knechten vroegen zich eveneens af wat er aan de hand was met hun meesteres, die met tranen langs haar wangen biggelend, heen en weer liep en zuchtte en kermde met haar gehele ziel. Zij ging de derde nacht naar bed, met dit belangrijke onderwerp op haar gemoed, en ze zei: 'Ik redeneerde op de volgende manier: 'Wat ben ik? Een arm, zondig, schuldig, laag schepsel? Wat heb ik ooit gedaan om Gods genade en gunst te verwerven? Helemaal niets; en wanneer Hij mijn ongerechtigheid aanmerkt, en mij naar de hel zendt, zou Hij gans rechtvaardig zijn. Toen gevoelde ik een verbrokenheid van mijn geest, een verootmoedigend gevoel van mijn eigen onwaardigheid; tranen biggelden langs mijn wangen, en ik riep: Lieve Heere, ik ben het leem, en Gij zijt de Pottenbakker; ik verdien niets anders dan de verdoemenis; en als U mijn ziel zoudt redden, als ik in dit laken ben, is het alles door Uw rijke, soevereine genade.' Daarna liet ze mij halen en ze zei: 'De liefde Gods werd in mijn ziel uitgestort; ik had het getuigenis van de Heere, dat ik inderdaad in dit laken was, en ik verheugde mij en triomfeerde in de God van mijn zaligheid, tot de natuur mij beving en ik in slaap viel. Toen ik in de morgen ontwaakte, was het met het bewustzijn dat ik in het laken was, in het verbond.' Zaligheid was in haar ziel, en een glans van heerlijkheid lag op haar aangezicht. Haar man en haar gezin vroegen zich af wat er had plaatsgevonden, want ze deed haar huishouden terwijl ze zong van het lied van vrije, eeuwigdurende genade.

Welnu, terwijl Petrus aan dit gezicht dacht, en zich afvroeg wat het kon betekenen, zei de Heere: 'Ga af; er zijn zekere personen, wachtend op u, voor de deur.' Hij ging dan af, en vroeg vanwaar de mannen kwamen, en wat hun boodschap was. Zij verhaalden hem de omstandigheden, en hij ging met hen, niet twijfelende dat Gods hand erin was. Toen hij bij het huis aankwam, kwam Cornelius naar buiten, ontving hem met een verheugd hart, en viel neder, en zou hem aanbeden hebben. Maar Petrus zeide: 'Nee, nee; ik ben een zondig mens, van gelijke beweging als gij; aanbid niet mij, maar mijn Meester.' Hij dan ging in het huis, en vroeg waarvoor hij ontboden was. Ik kan hier terloops een opmerking

bij vermelden. Toen hij in het huis ging, waren de familie en de vrienden al gereed, wachtend om hem te ontvangen en te horen wat God tot hen zou spreken. Hoe goed is het op de morgen van de dag des Heeren, mensen tezamen vergaderd te zien, gelijk Cornelius en zijn huisgezin, om het woord des Heeren te horen. Toen Cornelius al de omstandigheden van de zaak had medegedeeld, zei Petrus: ‘Ik verneem in der waarheid dat God geen aannemer des persoons is, maar in allen volke is die Hem vreest en gerechtigheid werkt, Hem aangenaam.’ Petrus had tot deze tijd geloofd dat God de Jood aanzag boven de heiden. Nu zag hij dat dit weggenomen was. Hij bedoelde niet te zeggen dat God te vrezen, en gerechtigheid te werken de gronden van onze aanneming waren. O, nee! Wij worden aangenomen in den Geliefde; ons vrezen van God en onze werken der gerechtigheid zijn vruchten en gevolgen van wat genoten wordt in de ziel. Dan gaat Petrus voort de jubeltrompet te blazen van een vrije genade zaligheid te midden van de heidenen, predikend de heerlijkheid van Christus, Zijn plechtige dood voor de zonden van Zijn volk en Zijn opstanding uit de dood. Hij verhoogt het zonde verzoenende Lam; en het woord dat uit zijn lippen ging, werd gedragen door de kracht des Heiligen Geestes in het gehele hart van Cornelius, en van zijn huisgezin en zijn vrienden; het Woord had zijn vrije loop en werd verheerlijkt. Petrus en de broederen zagen dat het Woord ontvangen werd met vreugde en blijdschap, waarschijnlijk vanwege de tranen die over hun wangen stroomden, en de bezielende gloed die op hun aangezichten te zien was. Petrus zag dat daar de dauw des hemels, de reuk des levens, en de kracht der Goddelijke waarheid in de zielen van de mensen gevoeld werd; en dit ziende, riep hij uit: ‘Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, welke den Heiligen Geest ontvangen hebben gelijk als ook wij? En hij beval, dat zij zouden gedoopt worden in den Naam des Heeren.’ Dit zijn de omstandigheden, verbonden met de gewichtige woorden van onze Heere Jezus Christus (Matth.28:19). Hier hebben we twee belangrijke zaken:

I. De personen die een recht hebben op de ordinantie van de Doop.

II. Het bevel dat gegeven is: ‘En hij beval dat zij zouden gedoopt worden in den Naam des Heeren.’

I. Wie zijn zij die een recht hebben op de ordinantie, die bevolen worden gedoopt te worden? Als we verwijzen naar de doop van Johannes, kunnen we lezen dat niemand tot die ordinantie werd toegelaten (uitgezonderd de Heere van leven en heerlijkheid), dan degenen die boetvaardig waren. Want toen het zaad van Abraham kwam en door Johannes begeerde gedoopt te worden, en geen blijk gaf van berouw, zeide hij: ‘Gij adderengebredsels, wie heeft u aangewezen te vlieden van den toekomenden toorn? Brengt dan vruchten voort der bekering waardig.’ Niemand dan heeft een recht op de ordinantie van de Doop, dan

degenen die weten wat het is een Goddelijke droefheid over de zonde te hebben. Deze heidense zondaren werd bekering geschonken, want er wordt aangaande hen gezegd dat de apostelen ‘God verheerlijkten, zeggende: Zo heeft dan God ook den heidenen de bekering gegeven ten leven!’ Zijn wij berouwvol, vrienden? Weten wij, wat Goddelijke droefheid over de zonde is, de onberouwelijke bekering tot zaligheid? Als we dat weten, is de genade van God in ons hart; de voorrechten van Gods huis zijn ons eigendom. Maar als we hier een vreemdeling van zijn, komt het bevel van God niet tot ons.

Maar voorts, ten aanzien van degenen die een recht op deze ordinantie hebben: let op de opdracht door onze Heere aan zijn discipelen gegeven, vóór Zijn hemelvaart naar de heerlijkheid, en we zullen daar vinden wie de personen zijn, tot wie de Heere Zijn discipelen zendt om de Doop te bedienen. De evangelist Matthéüs geeft het bevel als volgt weer: ‘En Jezus bij hen komende sprak tot hen, zeggende: Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde.’ Dit is een plechtige en voorname waarheid. O, wat een hulp heb ik in mijn ziel ondervonden, dat dit de waarheid is, dat mijn Heere en Meester alle macht in hemel en op aarde heeft! ‘Gaaf dan henen, onderwijst al de volken, dezelve dopende in den Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhoudende alles wat Ik u geboden heb. En zie, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld.’ Aldus dan, mijn vrienden, zij die een recht hebben op de ordinantie van de Doop, en bevolen zijn gedoopt te worden, zijn degenen die door God onderwezen zijn. Gods dienaars worden ertoe bestemd om arme zondaren te onderwijzen, daar God hen bestuurt en leidt. En als de Heere hun onderwijs beloont, en arme zondaren wijsmaakt tot zaligheid door het geloof in de dierbare Verlosser, dan behoren zij gedoopt te worden in de Naam van de Zaligmaker. Voorstanders van de kinderdoop keren het bevel van de Meester om; zij zeggen: ‘Doop hen in hun kindsheid, en onderwijs hen naderhand.’ Ach, mijn vrienden, dat is niet de ware toestand van de zaak. Niemand heeft een Bijbels recht op de ordinantie, dan dezulken die door God zijn onderwezen. ‘Er is geschreven in de Profeten: En zij zullen allen van God geleerd zijn. Een iegelijk dan, die het van den Vader gehoord en geleerd heeft, die komt tot Mij.’ Het is de ziel, die de toevlucht genomen heeft tot de dierbare Verlosser, die gereinigd is door het bloed dat vloeide uit Immanuëls gewonde zijde, die is het, die de voorrechten van de ordinantiën van Gods huis heeft. De evangelist Markus geeft de opdracht in de volgende gedenkwaardige taal weer: ‘En Hij zeide tot hen: Gaaf heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie allen creaturen.’ Waarom behoort het Evangelie gepredikt te worden in de gehele wereld, en aan alle creaturen? Omdat Gods uitverkorenen naar alle kanten verstrooid zijn, te midden van de verscheidene volken der aarde; en de Heere heeft de inzameling van Zijn uitverkorenen verordineerd door de bediening van Zijn Woord. Paulus predikte tot zovelen als er geordineerd waren tot het eeuwige leven, en zij geloofden,

want: ‘Het geloof is uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods.’ ‘Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden.’

Ongelovigen hebben geen recht op de ordinantie, het bevel komt niet tot hen; het beveelt hun die geloven, gedoopt te worden en hun liefde en verbondenheid aan de Heere te bewijzen door voor Zijn scepter te buigen. We zullen zien dat de apostelen van Christus de opdracht van hun Meester volkomen verstonden en daarnaar handelden, zoals bijvoorbeeld, op de dag van het Pinksterfeest; toen Petrus opstond en tot het volk predikte, vloeide het woord uit Petrus’ mond, en werd gedragen door de Heilige Geest in het hart en de consciëntie van arme, schuldige zondaren. Vandaar dat er gezegd wordt dat zij ‘verslagen in het hart werden’; door de Geest van God werd overtuiging gewerkt, en zij riepen uit: ‘Wat zullen wij doen, mannen broeders?’ Petrus zeide: ‘Betert u dan en bekeert u, opdat uw zonden mogen uitgewist worden, wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren.’ Petrus predikte evenzo in die gedenkwaardige predikatie, Jezus Christus, en Dien gekruisigd, en de opstanding uit de doden. De kracht van God vergezelde het Woord, niet alleen tot overtuiging, maar tot overwinning en tot opbouw; want er wordt gezegd: ‘Die dan zijn woord gaarne aannamen, werden gedoopt.’ Let erop, zij ontvingen het woord van vrije, volbrachte zaligheid met vreugde en blijdschap. Christus was in hun zielen tegenwoordig; de liefde van Christus werd in hun harten uitgestort, en zij werden gedoopt, en dezelfde dag aan de gemeente toegevoegd. We zien dan, mijn vrienden, wie bevolen zijn gedoopt te worden. Filippus predikte het Evangelie aan de Samaritanen: ‘Maar toen zij Filippus geloofden, die het Evangelie van het Koninkrijk Gods en van den Naam van Jezus Christus verkondigde, werden zij gedoopt, beide mannen en vrouwen.’ En we lazen vanavond van de Ethiopische kamerling: ‘Wat verhindert mij gedoopt te worden?’ ‘En Filippus zeide: Indien gij van ganser harte gelooft, zo is het geoorloofd.’ En de kamerling zeide: ‘Ik geloof.’ Ik geloof in de Naam van Jezus Christus; ik gevoel dat ik Hem liefheb, en ik wil Hem eren en Zijn lof verkondigen. ‘Ziedaar water; wat verhindert mij gedoopt te worden?’ En we zien dat hij op de belijdenis van zijn geloof werd gedoopt in de Naam des Heeren. O mijn vrienden, het is een grote genade om onder deze hoedanigheid te mogen vallen!

We lezen dat er huisgezinnen gedoopt werden; en van de stokbewaarder wordt gezegd ‘dat hij met al zijn huis aan God gelovig geworden was.’ Maar er wordt niet verhaald of er zuigelingen in een van de huisgezinnen waren, die in de apostolische tijd gedoopt werden. Onze vrienden echter, die de zuigelingen-besprenging verdedigen, zeggen dat ze veronderstellen dat er in die huisgezinnen

zuigelingen waren. Vrienden, ik heb tot nog toe nooit één artikel in mijn belijdenis gehad, en ik hoop dat ik ook nooit één leerstuk in mijn theorie zal hebben, die gebaseerd is op veronderstelling. We moeten voor ons geloof een ‘Alzo zegt de Heere’ hebben; en het voorbeeld van Christus en Zijn apostelen voor onze praktijk; òf ons geloof is niet gezond, en onze praktijk is niet naar de godzaligheid.

Twee mannen twistten over de ordinantie van de Doop; een van hen beweerde dat de kinderen van gelovige ouders een recht op de ordinantie hebben boven anderen, en de andere beweerde dat alle kinderen evenzeer gedoopt moesten zijn. Een derde persoon, die aandachtig naar de argumenten van beide kanten luisterde, zei ten laatste: ‘Het lijkt me dat jullie één heel belangrijk grondbeginsel in het debat missen.’ ‘Wat is dat?’, vroegen zij. ‘Wel, het teken van het kruis op het voorhoofd’, antwoordde hij, doelend op de praktijk van de kerk van Engeland. Beide redetwisters vroegen: ‘Waar vindt u het teken van het kruis in de Schrift vermeld?’ ‘Wel’, zei hij, ‘u toont me het hoofdstuk en het vers, waar u de zuigelingen-besprenging vindt, en in het volgende vers zult u het teken van het kruis vinden.’ De twee mannen keken elkaar verbaasd aan, want zij konden noch het hoofdstuk noch het vers aangaande de zuigelingen-besprenging vinden, en de man kwam als overwinnaar uit de strijd te voorschijn. ‘Tot de wet en tot de getuigenis; zo zij niet spreken naar dit woord, het zal zijn, dat zij geen dageraad zullen hebben.’ Maar er kan gezegd worden: ‘Zijn er geen goede mannen met genade geweest die voorstander waren van de zuigelingen-besprenging?’ Ik geloof dat die er waren, en dat die er tot op deze dag zijn. Maar wij behoren grote en goede mannen slechts zover te volgen, als zij Christus en Zijn apostelen volgen. Wanneer wij een groot man zien, of hij nu lid is van de Staatskerk of afgescheiden, als hij tegen de Schriften ingaat, laten wij hem dan nooit één el volgen; laat ons de Meester volgen, en handelen overeenkomstig Zijn praktijk en de praktijk van de oorspronkelijke christenen.

‘Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, welke den Heiligen Geest ontvangen hebben gelijk als ook wij?’ Nog eens, niemand heeft een recht op de ordinantie van de Doop, tenzij hij deelhebber gemaakt is van de Heilige Geest. Ieder uitverkoren vat der genade door wedergeboorte wordt een deelhebber van de Heilige Geest gemaakt: ‘Weet gij niet, dat ulieder lichaam een tempel is des Heiligen Geestes, Die in u is?’ O, dat de Heere Zijn onwaardige dienstknecht in staat zou stellen enige woorden te spreken over de merktekenen en bewijzen van degenen die de Heilige Geest hebben! Wanneer wij de Heilige Geest wonend, werkend en onderwijzend in ons hebben, zien en gevoelen wij onze verloren, geruïneerde, hulpeloze staat en toestand. Welnu, als dit een bewijs is, mijn consciëntie getuigt me dat ik dit bewijs van deelhebber van de Heilige

Geest te zijn, heb, en dit de afgelopen veertig jaren gehad heb. Heeft u dit bewijs gekregen? Vervolgens is er een ander bewijs. Als we gered zijn, is het ten gevolge van de verbondsbetrekking met Christus, door de vleeswording van Christus, Die in de wereld kwam om de voornaamste der zondaren zalig te maken, door de rechtvaardigende gerechtigheid van Christus, door het verzoenende offer van Christus, door de opstanding van Christus, Die ‘overgeleverd is om onze zonden, en opgewekt om onze rechtvaardigmaking’, door de hemelvaart van Christus, en krachtens onze vereniging met Christus, Die onze zaak in de hemel bepleit. Welnu, we zullen een gedeelte van Gods Woord aanhalen om deze opmerkingen te bekronen: ‘Jezus kan volkomenlijk zaligmaken.’ Geloofst u het? Is dit dierbaar aan uw ziel? ‘Kan volkomenlijk zaligmaken degenen die door Hem tot God gaan.’ Verloren, om behouden te worden; naakt, om gekleed te worden; vuil, om gewassen te worden in Zijn bloed; zwak, om gesterkt te worden; onwetend, om onderwezen te worden. ‘Kan volkomenlijk zaligmaken degenen die door Hem tot God gaan, alzo Hij altijd leeft om voor hen te bidden.’ Welnu, ieder (het doet er niet toe tot welke sekte, partij of gezindte hij behoort), die een deelgenoot van de Heilige Geest is, wordt geleid om de Persoon van Christus aan te kleven, en de kracht van Zijn bloed en gerechtigheid, met een vol voornemen des harten, met Paulus’ besluit, niets te weten dan ‘Jezus Christus en Dien gekruisigd.’ Waar deze gevoelens aanwezig zijn, heeft de Heilige Geest die voortgebracht. ‘Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, welke den Heiligen Geest ontvangen hebben gelijk als ook wij?’

Enige jaren geleden was onze gemeente in een grote moeilijkheid over het aannemen van een jong meisje, van zestien jaar oud, die te midden van ons werd opgevoed. Haar vader was lidmaat, en zij had zondagsschool gegaan. Ze gaf haar vrienden te kennen, wat op haar gemoed lag; maar de bezoekers die haar vergezelden, gaven haar geen enkele bemoediging. Zij kenden het glibberige pad van de jeugd, voornamelijk in sommige noordelijke streken, waar sommigen die van de zondagsschool in de kapel kwamen, schande en smaad brachten op de zaak van de godsdienst. We probeerden haar ervan af te brengen, en vroegen haar een jaar of twee te wachten, en te zien hoe de zaken verder zouden gaan. Ze vertelde ons, wat ze van haar eigen zondigheid en goddeloosheid gevoelde, en van haar behoefte aan Jezus Christus. Toen ik met haar sprak over uitstel, zei ze: ‘Wel dominee’ (want zo noemen ze mij gewoonlijk), ‘als u denkt dat ik de Heilige Geest niet ontvangen heb, om mij met mijn zonde bekend te maken en mijn behoefte aan Jezus Christus, dan mag u het uitstellen. Maar als u denkt dat ik een deelhebber gemaakt ben van de Heilige Geest, en door Hem ben onderwezen, zoals ik vertrouw dat ik ben, dan mag men niet zeggen: ‘Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, welke den

Heiligen Geest ontvangen hebben gelijk als ook wij?’ De gemeente was volkomen klemgezet; de vader weende; en wij zeiden allen eenstemmig: ‘Jane moet gedoopt worden.’ Ach, mijn vrienden, waar de Heilige Geest in het hart woont, wie kan het water weren, dat zij niet zouden gedoopt worden?

II. Welnu, laat me thans een woord spreken over het bevel zelf: ‘En hij beval, dat zij zouden gedoopt worden in den Naam des Heeren.’ Dit bevel werd door Petrus gegeven, maar het is het bevel van de Meester; Petrus en zijn broeders ontvingen het van Christus Jezus, het grote Hoofd der gemeente, de Koning der koningen, en de Heere der heren. En zo spreekt de Heere vanavond van de preekstoel, door Zijn dienende knecht, bevelend iedere kostbare ziel, die de Heilige Geest ontvangen heeft, naar voren te komen, als hij dat nog niet gedaan heeft, en te worden gedoopt in de Naam des Heeren. O, dat de Heere het bevel zou willen thuisbrengen in sommige uwer harten!

Ik vertelde u deze morgen dat ik hier ongeveer 21 jaar geleden ben gekomen; en er zijn sommige personen onder u, die al 20 of 21 jaar komen; personen die, naar ik geloof, de Heere Jezus Christus liefhebben, en die hun behoefte aan Hem en Zijn zaligheid zien en gevoelen. Hebben al mijn vrienden, die mijn Heere en Meester liefhebben, Zijn bevel gehoorzaamd? Hebt u het allen gehoorzaamd? Het is juist hetzelfde als thuis (zijn standplaats): In september jl. doopte ik een oude vriend van mij (die ik al 40 jaar ken), in zijn 71e levensjaar. De waarde man Gods was genoodzaakt te komen, omdat hij niet langer achter kon blijven. O, dat de Heere dit met een ernstig gewicht op de consciënties mocht brengen van dezulken die Hem liefhebben! De Zaligmaker zegt tot hen: ‘Hieraan zullen zij allen bekennen, dat gij Mijn discipelen zijt, zo gij liefde hebt onder elkander’ (Joh.13:35), ‘Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart mijn geboden’ (Joh.14:15) en ‘Gij zijt Mijn vrienden, zo gij doet wat Ik u gebied’ (Joh.15:14). Als Ik uw Heere en Meester ben, waar is uw vreze en ontzag voor en uw eerbewijs aan Mij, indien gij leeft in ongehoorzaamheid aan Mijn geboden? O Heere, dat Uw Geest met kracht op het gemoed van deze Uw kinderen mocht komen, en dat zij ertoe geleid mochten worden om Christus aan te doen, door een openbare belijdenis van Zijn Naam, door de doop! Het is vereist een weinig te onderzoeken wat bedoeld wordt met *gedoopt worden*: ‘En hij beval, dat zij zouden gedoopt worden in den Naam des Heeren.’ De Doop, toegepast op Christus, het grote Hoofd der gemeente, betekent Zijn ernstig en ontzaglijk lijden in de hof van Gethsémané, en op Calvarië’s kruis. Hoor Hem zeggen: ‘Ik moet met een doop gedoopt worden; en hoe word Ik geperst, totdat het volbracht zij’ (Luk.12:50). Hij zinspeelde op Zijn overstelpend lijden in de hof van Gethsémané en aan het kruis van Calvarië, toen Zijn gewaad en kleding werd gedoopt in Zijn eigen bloed, gelijk dr. Watts zingt:

*‘Uw gedode lichaam, zoete Jezus, het Uwe,
En gedompeld.....*

(besprenkeld zou een zeer onvolkomen zinnebeeld zijn aangaande het overstelpend lijden van de Mens geworden God),

*‘Uw gedode lichaam, zoete Jezus, het Uwe,
En gedompeld in Uw eigen bloed,
Terwijl alles blootgesteld aan Goddelijke toorn,
De heerlijke Lijder doorstond.’*

En zullen wij beschaamd zijn om in water gedoopt te worden, als wij zien op onze Meester, Die voor onze zonden in Zijn eigen bloed gedoopt werd? Voorts wordt ons gezegd met Christus begraven te zijn in den doop, en gedoopt te zijn in Zijn dood. Toen Jezus voor onze zonden gestorven was, werd Zijn lichaam van het kruis genomen en in het graf gelegd; en de engel zeide: Komt herwaarts, ziet de plaats waar de Heere gelegen heeft’ (Matth.28:6), wijzend naar het graf en de steen. Welnu, ik kan vanavond tot deze vergadering zinnebeeldig zeggen: ‘Komt herwaarts, ziet de plaats waar de Heere gelegen heeft’ (wijzend naar het doopbassin). De begrafenis van Christus wordt door deze ordinantie voorgesteld, en ook de opstanding van Christus uit de dood: ‘Indien gij dan met Christus opgewekt zijt’; ‘Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden, en is de Eersteling geworden dergenen, die ontslapen zijn.’ Mijn vrienden, de ordinantie van de Doop, in opdracht aan de gemeente van God, duidt op iets van een opvallend bevindelijk karakter. En wat is dat? In de eerste plaats: daar de doop een begrafenis is, is het de gewoonte met de gang van zaken iemand niet eerder te begraven dan dat hij dood is. Geen levend persoon wordt in het graf gelegd en begraven. Welnu, op dezelfde wijze heeft geen arme zondaar een recht om aan de ordinantie van de Doop deel te nemen totdat hij *dood* is. Ik spreek niet over de dood van het lichaam. Over welke dood spreek ik dan? Over die dood, waarvan de apostel spreekt: ‘En zonder de wet, zo leefde ik eertijds; maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden, doch ik ben gestorven.’ Het is de ziel die dood is aan de wet, dood aan elke hoop op zaligheid en rechtvaardigmaking door de werken der gerechtigheid. Zijt gij dood, mijn vrienden? Als u niet dood bent in deze zin, hebt u geen recht deel te nemen aan de ordinantie van Gods huis; het bevel komt u niet toe.

Ongeveer achttien jaar geleden, als ik mij goed herinner, toen ik onder u arbeide, moest ik op donderdagavond de ordinantie van de Doop bedienen. Ik ontmoette in een nauwe doorgang geheel onverwachts een bejaarde pelgrim; en nadat hij mij de hand geschud had, zei hij: ‘Ik hoor dat u de Doop gaat bedienen, voordat u de stad verlaat.’ ‘Ja’, zei ik, ‘dat ga ik doen op donderdagavond.’ Op

een nogal scherpe en indringende wijze zei hij toen: ‘Wel meneer, gaat u de levenden of de doden dopen?’ De vraag kwam op een nogal ongewone manier tot mij, en ik zat op dat moment verlegen om een antwoord. Evenwel begreep ik na een korte pauze zijn oogmerk, en ik zei: ‘Ik hoop, dat ik beiden ga dopen, de doden en de levenden. Ze zijn dood aan elke hoop zichzelf te zaligen door de werken der gerechtigheid; ze zijn levend voor God, door het geloof in de Heere Jezus Christus.’ ‘Ga heen, Kershaw’, zei de oude man; doop de doden en de levenden, en de Heere zal u zegenen.’ Mijn geliefde vrienden, als wij dood en levend zijn in deze zin, dan behoren de ordinantie van de Doop en al de voorrechten van Gods huis ons toe. In de gedoopte gelovige wordt aan de wereld en aan de gemeente getoond, dat hij dood is aan de dwaasheden en de ijdelheden der wereld, dood aan alle hoop om zichzelf te behouden; dat zijn geestelijk leven is met Christus verborgen in God (Kol.3:3); en dat hij de rest van zijn dagen wenst te leven tot de eer van de grote Jehova, en het Lam te volgen, waar Het ook heengaat (Openb.14:4). We lezen, dat Christus in de rivier de Jordaan ging, en daar gedoopt werd door Johannes. En de gelovige ziel wenst Hem daar te volgen; hij wenst zijn kruis op te nemen en de dierbare Verlosser te volgen door goed gerucht en door kwaad gerucht:

*‘Durf te verdedigen Zijn edele zaak,
En wees gehoorzaam aan Zijn wetten.’*

Ik werd opgevoed in de leer van de zuigelingen-besprenging, en ik was bevooroordeeld ten gunste van mijn eigen principes. De eerste keer dat ik de ordinantie van de Doop, bediend naar het Woord van God, zag, herinner ik me goed. De preek had geen uitwerking op mijn gemoed; ik vitte op alles wat de man zei. Maar toen ik hem uit de consistoriekamer zag komen, de personen die gedoopt zouden worden hem volgend, en toen ik hem enige weinige woorden tot hen hoorde spreken, en hem daarna zag dopen, werd de indruk op mijn gemoed gemaakt: dít is de Doop van de Bijbel. En zo heb ik er vanaf dat moment, tot op deze dag toe, over gedacht. Het is de weg van de Meester, het is de weg van de apostelen, het is de weg van de gemeente van God, die wandelt in de ordinantiën van des Heeren huis, gelijk zij verkondigd zijn geworden door onze Heere en Meester en door Zijn dienstknechten.

Welnu, het kan zijn, dat hier een levende ziel is die zegt: ‘Ik geloof dat de ordinantie goed is, en hetgeen de Schriften zeggen, en wat u erover gezegd hebt, geheel goed is.’ Dan zeg ik: Als u niet gedoopt bent, waarom komt u dan niet, en buigt u niet onder de scepter van Koning Jezus?’ U zegt misschien: ‘Daar heb ik mijn redenen voor’. Wel, welke zijn dat? ‘In de eerste plaats heb ik van verscheidenen die zich hebben laten dopen, gezien en gehoord dat zij zich niet goed ge-

dragen hebben; zij zijn in zonde gevallen, hebben hun belijdenis onteerd, en hebben zodoende schande gebracht over de gemeente van God.’ Welnu, erger u niet aan mij, als ik de taal van de Schrift gebruik, en zeg: ‘Wat gaat het u aan? Volg mij’ (Joh.21:22b). ‘Wel’, zegt u, ‘ik zou niet graag schande over de zaak van God brengen.’ Voorzover er een teder beginsel in uw boezem voor Gods eer en heerlijkheid, en voor de zuiverheid van de leerstukken en de praktijk van Gods gemeente en volk is, heb ik er begrip voor. Maar, te midden van uw angstvalligheden is er een beginsel dat we niet kunnen aanmoedigen: een wantrouwen aan de kracht en de bekwaamheid van de Heere om u te bewaren. Geef het vrijmoedig in Zijn handen; verlaat u op de belofte dat ‘Hij de voeten Zijner gunstgenoten zal bewaren.’ Roep Zijn Naam aan: ‘Heere help mij bij mijn standpunt te blijven, te volharden en te verduren tot het einde toe.’ ‘Ja’, zegt Hij, ‘Ik zal u ondersteunen met de rechterhand Mijner gerechtigheid.’ Geef het in de hand des Heeren; geef uzelf in de eerste plaats over aan Jezus, en de gemeente van God in Jezus’ Naam. Want Paulus zegt aangaande de gemeente van Korinthe: ‘Eerst gaven zij zichzelf aan den Heere en daarna aan ons.’ Als dit zo gedaan is, mijn vrienden, laat de gelovige zich buigen onder de scepter van de Meester, door gedoopt te worden in Zijn Naam; en gehoorzaam alzo het grote bevel. Amen.

W. Kiffin, grondlegger en predikant van de Strict Baptists

Overgenomen uit zijn levensbeschrijving in Nagelaten Brokken Deel 3.

.. William Kiffin (1616-1701) hield trouw vast aan de leerstukken van vrije en soevereine genade, en verdedigde de Doop door onderdompeling voor gelovigen alleen, en de noodzakelijkheid daarvan vóór het gaan aan het Avondmaal des Heeren. Met andere woorden, hij werd uit overtuiging een ‘Strict en Bijzonder Baptist’. Hij schrijft op latere leeftijd:

‘Toen het God behaagde mij uit Zijn vrije genade een ernstig onderzoek te doen naar Jezus Christus, en mij enige voorproefjes te geven van Zijn vergevende liefde, waarvan het gevoel mijn hart met verlangen bewoog om Zijn wil in alles te gehoorzamen, gebruikte ik alle inspanning zowel door gesprek met zodanigen als die bekwaam waren; alsook door nauwkeurig de Heilige Schrift te onderzoeken, met ernstige begeerten van God, dat ik geleid mocht worden in een rechte weg van godsdienstoefening. Na enige tijd besloot ik, dat het de veiligste weg was de voetstappen der schapen te volgen, namelijk dat bevel voorgeschreven door Christus en Zijn apostelen, en in toepassing gebracht door de eerste Christenen in hun tijd, hetwelk ik aldus ontdekte: dat zij nadat zij bekeerd waren, gedoopt werden, aan de gemeente toegevoegd, en volhardden in de leer der apostelen, en in de gemeenschap, en in de breking des broods, en in de gebeden (Hand. 2:42); volgens hetwelk ik mijzelf verplicht achtte om mij erbij te voegen, en ik ben in de bovengenoemde belijdenis gebleven gedurende deze veertig jaren.’

Het is duidelijk, dat de zielsoefeningen, welke hem ertoe brachten Independent te worden, hem er uiteindelijk toe leidden Baptist te worden; in een tijd toen Baptist zijn, hoon en vervolging betekende.

..

Het schijnt vandaag moeilijk te zijn om zich de scheldwoorden voor te stellen, waarmee de vroegere Baptisten werden overladen. Enige ervan schijnen ontstaan te zijn uit misverstand, maar er was een aanzienlijke mate van haat en verbittering. Bovenal waren de aanklachten onrechtvaardig. Aan de ene kant werden de Baptisten beschuldigd van allerlei leerstellige dwalingen, terwijl aan de andere kant de meest belachelijke voorstellingen werden gedaan omtrent hun praktijk, bijvoorbeeld: beweringen, dat zij vrouwen naakt doopten.

Als een jonge dienaar, die een leidinggevende rol begon in te nemen onder de Baptisten, had William Kiffin evenzeer zijn deel aan smaad te dragen. Op 17 oktober 1642, omstreeks het begin van de burgeroorlog, hielden Kiffin en drie andere Baptisten een woordentwist in Southwark met dokter Daniël Featley, een beroemd voorvechter van de zaak van de kinderdoop. Featley was eenmaal lid van de vermaarde Vergadering van godgeleerden te Westminster. Al onze inlichtin-

gen van hetgeen plaatsvond, zijn gevonden in een schunnig werk, geschreven door de doktor, hetwelk uitkwam in zes uitgaven. Het is getiteld: 'De Baptist gedoopt: of, de Anabaptisten ondergedoken en ondergedompeld over hoofd en oren, op een woordentwist in Southwark. Benevens een omvangrijke en volledige verhandeling van de oorspronkelijke verscheidene soorten eigenaardige dwalingen, machtige aanslagen tegen de Staat, voornaamste bestraffingen, met een toepassing op deze tijden.' Doktor Featley overlaadt zijn tegenstanders met een overvloed van scheldwoorden en verhaalt enige merkwaardige geschiedenissen over hen om dit te bewijzen: '1. een ongeletterde en zotte sekte. 2. een leugenachtige en godslasterlijke sekte. 3. een onkuise en zinnelijke sekte. 4. een wrede en bloeddorstige sekte. 5. een goddeloze en heiligschennende sekte.'

Overall verwijst doktor Featley minachtend naar William Kiffin als die 'Cufin', vechtersbaas. Wij hebben geen verslag van de zijde van de Baptisten, maar het schijnt dat de Baptisten hoffelijk voet bij stuk hielden, hoewel natuurlijk Featley aanspraak maakt op de overwinning. Het woord 'Anabaptisten' werd gebruikt door Kiffins tegenstanders, hetgeen betekent 'degenen die opnieuw gedoopt zijn'; daar de meeste van hen die als gelovigen gedoopt zijn, natuurlijk reeds als kind besprenkeld zijn. Maar het woord 'Anabaptist' had ook een afschrikwekkend voorkomen, omdat er een groep dweepers geweest was te Münster, die in de voorafgaande eeuw verwoesting had teweeggebracht, en zij waren bekend geweest als Anabaptisten. Featley droeg zijn verslag over de woordentwist op aan het Hogerhuis en beweerde, dat de Anabaptisten 'hun ketterse goddeloosheden openlijk prediken en in druk uitgeven en in praktijk brengen; zij houden hun geheime godsdienst oefeningen wekelijks in onze voornaamste steden en de voorsteden ervan ... Zij stromen in grote menigten samen naar hun Jordanen, en beide geslachten gaan in de rivier en worden gedoopt ... En als zij onze rivieren verontreinigen met hun onkuise wassingen, en onze kansels met hun valse profetieën en dweepziek enthousiasme, dan zweten en kreunen de menigten onder de lasten van hun godslasteringen.'

Het was grotendeels als gevolg van zulke aanvallen, dat in 1644 de Londense Baptisten een Geloofsbelijdenis uitgaven.....Deze belijdenis was onder andere getekend door William Kiffin en Thomas Patience namens de gemeente te Devonshire Square. Kiffin is een ondertekenaar geweest van elk belangrijk Baptistisch document gedurende zo'n vijftig jaren daarna. Zijn wijsheid, kennis van de leerstukken der waarheid, standvastigheid en gematigdheid deden veel voor de instelling van de gemeenten en in de strijd tegen het verzet.

..
'Artikel 39. Die doop is een verordening van het Nieuwe Testament, gegeven door Christus, om alleen te worden toegediend aan personen, die hun geloof be-

lijden, hetzij het leerlingen of onderwezenen zijn, die op een belijdenis des geloofs behoren te worden gedoopt.

Artikel 40. De wijze en manier van deze verordening geeft de Heilige Schrift aan, door te worden gedoopt en ondergedompeld met het gehele lichaam onder water: daar het een teken is, dat aan de betekenende zaak beantwoorden moet, welke zijn: ten eerste, de wassing van de gehele ziel in het bloed van Christus; ten tweede, het aandeel, dat de heiligen hebben in de dood, begrafenis en opstanding; ten derde, benevens een bevestiging van ons geloof, dat zo zeker als het lichaam onder water verborgen en weer boven gekomen is, zo zeker zullen de lichamen van de heiligen worden opgewekt door de kracht van Christus in de dag der wederopstanding om met Christus te regeren.'

..

Spoedig daarna werd in 1645 'Een spiegel voor de Anabaptisten' uitgegeven. In het opschrift werd William Kiffin met name genoemd als 'de bewerker en grote belhamel van die verleide sekte.' Zo is het duidelijk dat hij, tenminste onder zijn tegenstanders, beschouwd werd als de leidende Baptistische figuur van die tijd.

..

John Bunyan gaf in 1673 een boek uit, getiteld: '*Vershil in oordeel omtrent den waterdoop, geen beletsel voor gemeenschap.*' Voor Bunyan was het niet van belang of iemand die deelnam aan het Avondmaal des Heeren als kind gedoopt was, of als gelovige, of in het geheel niet. In zijn boek beweert hij dat de enige voorwaarde is 'een zichtbare heilige' te zijn, dat is iemand die in heel zijn voorkomen toont een ware gelovige te zijn. Kiffin gevoelde echter dat dit een zeer gevaarlijk standpunt was en beweerde, dat volgens de Schrift iemand niet alleen een ware gelovige moest zijn, maar eerst door onderdompeling gedoopt moest zijn. Met andere woorden, hij was een Bijzondere Baptist, die geloofde in een nauwgezette (gesloten) avondmaalsviering.

Hoewel Bunyans naam zelfs niet vermeld wordt, is men het er altijd over eens geweest, dat het werk dat Kiffin produceerde, een antwoord aan Bunyan was. Het droeg de titel: '*Een ernstige verhandeling van het recht tot het Avondmaal des Heeren*', en het werd uitgegeven in 1681. Daar dit het enige boek van enige omvang is dat William Kiffin schreef, is het interessant de inhoud ervan te overwegen. Niet alleen geeft het ons inzicht in Kiffins bekwaamheden en zijn standpunten, zowel als zijn contact met John Bunyan, maar het onderwerp is er een dat voor ons vandaag nog steeds van belang is.

(Note Stichting het Braambos: wellicht hebben beiden John Norcott uit Wapping, Londen en zijn boekje uit 1675 'De Doop' gekend).

Kiffin maakt het duidelijk dat hij schrijft tegen die Baptisten, die geloven in de Doop van gelovigen door onderdompeling als een Schriftuurlijke verordening, en

die kinderdoop ontkennen, maar die aan een ongedoopt persoon toegang tot des Heeren Avondmaal verlenen. Het is heel duidelijk, dat hij zeer scherp was aangaande dit onderwerp.

Eén zaak die hem zeer diep scheen aan te gaan was, dat als God een bevel in de Schrift heeft vastgesteld, het dan heel ernstig is, als wij het negeren. Men zal zich herinneren hoe diep bezwaard hij als jonge man hierover was. Nu, meer dan veertig jaar later, komt hij nog steeds terug op het geval van Nadab en Abihu, dat hem toen trof:

‘U ziet hoe streng God was jegens Nadab en Abihu omdat zij ander vuur namen dan hetgeen God voorschreef, om wierook te offeren, hoewel er geen onmiddellijk gebod tegen was. Het geringste deeltje van Goddelijke waarheid is van groter waarde dan iets wat de wereld bieden kan.’

En hij gevoelde dat het zo duidelijk geopenbaard was: geloof, doop, avondmaal, in die volgorde. Maar een andere zaak woog hem ook zwaar. Als de doop niet nodig was om aan te gaan aan de tafel des Heeren, waarom bestaan wij dan als een afgescheiden lichaam? Is er enige werkelijke grond van afscheiding van de Independenten? Zijn de zaken, die wij als Baptisten geleden hebben, voor niets geweest? Ook had hijzelf, als Baptist, veel geleden en in de gevangenis gezeten. Bovendien ging hij zover, om te opperen, dat als het ooit een algemeen gevoelen onder de Baptisten werd, de Doop van gelovigen Schriftuurlijk was, maar niet vereist om deel te nemen aan het Avondmaal des Heeren, dit er te eniger tijd toe leiden zou, dat de instelling van de Doop veracht werd en zelfs in onbruik geraakte. Hij geeft aan:

1. ‘Dat God een bijzondere wijze en orde heeft voorgeschreven, waarin Hij aangebeden wil worden.
2. Dat Hij daarin zo teder en nauwgezet is, dat de minste verandering van Zijn eigen gesteld bevel door Hem niet zal worden toegestaan, hetgeen blijkt door de bestraffing van dezulken als overtreders, en de lofprijzingen gegeven aan dezulken die Zijn verordeningen zo onderhouden als zij overgedragen zijn.
3. Dat af te wijken van des Heeren instelling en Zijn bevel om te keren, een rechtstreekse neiging gehad heeft om alle vormen van eredienst te verwoesten, en bijgevolg alle plechtige beoefening van godsdienst, aangezien dezelfde reden waarom een verordening gewijzigd of opgeheven mag worden, evenzeer de wijziging of opheffing van iets bewijzen wil, ja zelfs na lang verloop.’

En Kiffin beweerde altijd: dopen *na* geloof, *voor* enige andere verordening. Na een inleiding ‘Aan de christelijke lezer’, en een voorwoord volgen er vijf hoofdstukken:

1. De vraagstelling.
2. Redenen voorgelegd waarom ongedoopte personen niet mogen worden toegelaten tot het Avondmaal des Heeren.
3. Enige Schriftbewijzen aangevoerd om aan te tonen dat zo'n gewoonte niet Evangelisch is.
4. Aangetoond, dat het in strijd is met de gewoonte en het oordeel van alle christenen, die verordeningen hebben gehad gedurende meer dan 1600 jaren.
5. Tegenwerpingen beantwoord.

Zijn Schriftuurlijke redenering is zeer eenvoudig, beknopt en duidelijk. In het Nieuwe Testament lezen wij niet van enige gelovigen, die niet gedoopt waren, en hun doop volgde gewoonlijk spoedig na hun geloof. Hand. 2:41 geeft duidelijk de orde: 'Die dan zijn woord gaarne aannamen, werden gedoopt; en er werden op dien dag tot hen toegedaan omtrent drie duizend zielen.' Ook is het evenzeer duidelijk dat al de Nieuw-Testamentische gemeenten bestonden uit gedoopte gelovigen; Paulus spreekt hen aan als bestaande uit degenen die gedoopt waren. Ook vermeldt Kiffin, dat in het Nieuwe Testament *meer* de nadruk gelegd wordt op de Doop dan op het Avondmaal, maar zelfs als dit niet zo was, is het verkeerd om de ene verordening te verheffen ten koste van de andere.

In het behandelen van de kerkgeschiedenis en de standpunten van verschillende geleerde schrijvers openbaart Kiffin een opmerkelijke kennis, en hij haalt ook hier en daar het oorspronkelijke Grieks aan (geen geringe prestatie voor iemand die als een arme wees weinig of geen onderwijs had!) Het is interessant te ontdekken, dat hij velen van de bekende Puriteinen, zijn tijdgenoten, aanhaalt. Zo worden Owen, Goodwin, Coxe, Rogers, Burroughes, Bayne, Manton en anderen aangehaald. Dezen geloofden in de kinderdoop, maar Kiffin haalt hen aan, ten eerste tot staving van het belang van een juiste orde, en ten tweede dat de Doop moet plaatsvinden vóór het Avondmaal des Heeren of lidmaatschap van de gemeente (hoewel zij in hun geval de verordening van de Doop zelf verschillend verstonden).

Wij treffen hier een interessant nevenartikel aan. Kiffin moet goed bekend geweest zijn met enige van de voornaamste Puriteinen; daarom zijn wij erin geïnteresseerd te ontdekken, dat hij verwijst naar 'de achtenswaardige en geleerde Dr. Owen' en dat hij zo hartelijk spreekt over Jeremiah Burroughes, 'die vermaarde knecht Gods... Niemand in zijn tijd (als degenen die hem in zijn leven kenden, getuigen kunnen) was van een zachtere en verdraagzamer aard.' Het was meer dan veertig jaren geleden, dat Burroughes hem zo tot een zegen was geweest. Kiffin maakt zelf heel duidelijk dat hij niet gelooft dat er iets zaligmakends in verordeningen ligt; zij zijn niet noodzakelijk tot zaligheid:

‘Ik ben er goed van overtuigd dat het uitvoeren van alle plichten en verordeningen van geen waarde zal zijn voor enig mens dan wanneer Christus erin genoten wordt. Het hele Evangelie zelf, van Christus afgescheiden, zal de bediening des doods blijken te zijn. De krachtigste prediking en de duidelijkste verhandeling van de vrije genade Gods heeft geen leven in zich, tenzij de ziel door de Geest tot Christus geleid wordt... Kennis van de waarheid en gehoorzaamheid eraan in uitwendige verrichtingen zullen evenmin iemands ziel redden als het verbond der werken.’

Kiffin voelde heel sterk dat hij uit liefde tot Christus en tot Zijn volk, zijn broeders moest tonen waar hij geloofde dat zij ongelijk hadden als het tot oneer van de Zaligmaker was: ‘Wij arbeiden om des Heeren verordeningen in die zuiverheid en orde te bewaren zoals ze in de Heilige Schrift nagelaten worden en getuigenis geven om in de geest van liefde en zachtmoedigheid ijverig te strijden voor het geloof, dat eenmaal den heiligen overgeleverd is; hetgeen wij ons voorstellen een plicht te zijn die aan alle Christenen bevolen is.’

Een zaak die meer dan iets anders William Kiffin tegengeworpen werd, was, dat het hem aan liefde ontbrak: Waar is de liefde van Christus wanneer een dierbaar kind van God, die oprecht zijn onvermogen belijdt om de Doop der gelovigen te begrijpen, wordt uitgesloten en buitengesloten van het Avondmaal des Heeren, dat van Christus’ stervende liefde spreekt? Hierop antwoordt Kiffin:

‘Nochtans, dat kan geen liefde genoemd worden, die uitgeoefend wordt in strijd met de orde die in het Woord wordt voorgeschreven, naar hetwelk verordeningen behoren te worden uitgevoerd. Want zoals liefde een genade van de Geest van Christus is, zo zijn verordeningen de beschikkingen van dezelfde Geest, Welke genade werkt in de harten van Christenen; alle ware liefde wordt bestuurd volgens de regel van het Evangelie. En zoals allen de discipelen van Christus kunnen herkennen door hun liefde tot elkander, zo is het ook een kenteken gegeven door dezelfde Heere, een discipel te zijn, wanneer deze liefde bewezen wordt in het houden van Zijn geboden (Joh. 14:15): ‘Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden.’

..

‘Wij stellen ons oordeel eerlijk en duidelijk voor, zonder de minste aanmerking op, of vooroordeel tegen onze christelijke broeders, die op dit punt van ons verschillen. Met ieder die de Naam van de Heere Jezus zich kan toeëigenen naar Zijn Evangelie, wenssen wij te leven in broederlijke liefde en christelijke vereniging. Maar als wij ontdekken dat onze broeders enig vals denkbeeld koesteren met betrekking tot de waarheden van het Evangelie, beschouwen wij het als onze plicht om te pogen hen op een zachte en ernstige wijze ervan te berichten.’

J. (John) M'kenzie preekt over de Doop: De verborgenheid van de Doop der gelovigen

Uitgesproken in de Zoar-kapel, Great Alie Street, Londen, op donderdagavond, 7 sept. 1843. Overgenomen uit Nagelaten Brokken deel 1

'Zijnde met Hem begraven in den doop, in welken gij ook met Hem opgewekt zijt door het geloof der werking Gods'. Kolossenzen 2:12a

De Schrift openbaart ons twee vaste ordinantiën, die door Gods gemeente be- diend moeten worden, namelijk de Doop en het Avondmaal des Heeren. En ter- wijl we enerzijds de geboden en ordinantiën van onze gezegende Heere niet mo- gen onderschatten, zouden we ze anderzijds niet in de plaats willen stellen van datgene, waarvoor ze nooit bedoeld zijn.

De zaligheid ligt niet in het Avondmaal des Heeren, noch in de ordinantie van de Doop. Honderden die gedoopt zijn, en duizenden die aan het Avondmaal des He- eren deelgenomen hebben, zullen ongetwijfeld uiteindelijk aangetroffen worden in de hel.

Noch het deelnemen aan deze twee ordinantiën, noch het houden van al de voor- schriften in de Bijbel naar de letter, zal de ziel zaligmaken; het heil is van en in den HEERE (Ps.37:39, Jer.3:23, Jona 2:9); en in Hem 'zullen gerechtvaardigd worden en zich beroemen het ganse zaad Israëls'. Het heeft zijn oorsprong in het soevereine voornemen, de eeuwige liefde, het welbehagen en de vrije genade van God de Vader, en wordt als een schat bewaard in de Persoon van God de Zoon. Het vloeit door de gehoorzaamheid en het bloed van de Verlosser, en wordt toe- gepast en geschonken door God de Heilige Geest. Dit, en dit alleen is de zalig- heid. Daarom is het louter onderhouden van een ordinantie of gebod voor de ver- lossing van de ziel gelijk aan het oprichten van een afgod en het onder de voet vertreden van de Zoon van God. Begrijp ons dus niet verkeerd, wat betreft de or- dinantie van de Doop.

Met het dopen van personen in de Naam van de Vader, de Zoon, en de Heilige Geest, belijden wij niet de vergeving van zonden of de vernieuwing, de verlos- sing of de heiliging van hun zielen. Neen, geenszins. Maar hoewel dit niet het geval is, moeten we daarom de heilige geboden en ordinantiën van Jezus niet verachten. De gehoorzaamheid van een kind aan zijn ouders maakt het niet tot een kind, zo min als zijn ongehoorzaamheid kan bewijzen dat het geen kind is, maar toch is gehoorzaamheid noodzakelijk om goede en begrijpelijke redenen.

Aangezien we dan nu op het punt staan deze gezegende Evangelie-ordinantie van de Doop der gelovigen bij te wonen, zullen we eerst trachten enkele bijzondere opmerkingen over dit onderwerp te maken.

In de tekst lezen we dat de Kolossenzen ‘met Christus in den doop begraven zijn’ en ‘met Hem opgewekt zijn door het geloof der werking Gods’.

I. Er is veel gesproken over het onderwerp van de Doop, zowel voor als tegen. De een wil water gieten op, de ander besprengen en weer een ander dopen of in water onderdompelen. Wij geloven dat het laatste het is, want hoe kan iemand opkomen uit het water dat gegoten of besprengd wordt? Onze tekst verklaart, dat zij ‘opgewekt zijn met Hem’, en de kamerling kwam ‘op *uit* het water’.

Ik twijfel er niet aan dat er hier vanavond sommigen zijn, die in het geheel niet in de Doop geloven; dat wil zeggen: de Doop der gelovigen door onderdompeling in water. En anderen, die er geen mening over hebben: van wie sommigen mijn vrienden en kennissen zijn, die ik zeer hoogacht en liefheb vanwege de waarheid van God, en hun ondervinding daarvan in de ziel.

Welnu, terwijl ik niet zodanig wens te spreken om onnodig hun gevoelens te krenken of te kwetsen, toch moet ik hen eerlijk in het aangezicht verklaren dat ik terwille van de vriendschap, de gezegende waarheid van God zoals die in het geschreven Woord te vinden is en als een ijzeren pen voor mijn ogen gegrift is, niet kan verminken. Zal ik dan, terwille van de vriendschap, tegen mijn consciëntie in handelen, of de ordinantie van God verloochenen? Ik kan het niet en durf het niet. Als ik daarom, door wat ik ga zeggen, mijn vrienden zou beledigen, moeten zij het als de verklaring van de waarheid beschouwen, en niet als een wens van mij om hen te kwetsen of te verwonden. Ik weet dat vlees en bloed zich ertegen verzet, maar de waarheid van God moet verklaard worden, en volgens die toetssteen staan of vallen wij.

De eerste vraag dan die oprijst, is: Is het besprengen van zuigelingen de waarheid van God, of niet? Ik zeg: Het is de waarheid niet. Waarom niet? Omdat er in het Nieuwe Testament geen bevel, voorbeeld of voorschrift voor is. Het moet dan ook beslist fout en een bedenksel van mensen zijn; het kan niet anders zijn dan een zich aanmatigen van wat God noch bevolen, noch met voorbeelden heeft aangetoond.

Ik durf deze stap niet met open ogen te nemen, en ik kan niet begrijpen wat sommige goede vrienden met hun consciënties doen, wanneer zij het besprengen van zuigelingen uitoefenen. Welnu, als de Schrift er niet gezaghebbend over spreekt, dan is het onnodig om over dit onderwerp een eindeloze discussie te gaan voeren. Als het niet geopenbaard is in het Nieuwe Testament, dan is dat voldoende. Ik heb er herhaaldelijk over gelezen om het te vinden, maar nooit heb ik er enig bewijs van kunnen ontdekken, en ik ben er volkomen van overtuigd, dat het tegen Gods wil en gedachten is.

Maar voorts, wordt de Doop der gelovigen door onderdompeling in water, in de Naam van de Vader, de Zoon, en de Heilige Geest, duidelijk, ondubbelzinnig en niet op een duistere wijze in het Nieuwe Testament uiteengezet? Wordt het daar

bevolen en met voorbeelden aangetoond? Ik antwoord: Inderdaad. Welnu dan, als dit zo is, is er dan behoefte aan om er verder over te redetwisten?

Maar als u toch een bewijs verlangt, dan hoef ik slechts één uitdrukkelijk bevel te noemen, en dan verwijs ik naar één of twee voorbeelden uit vele andere, als voldoende bewijs van de waarheid van de ordinantie.

1. In het laatste hoofdstuk van het Matthéüs-Evangelie vinden we deze taal op de lippen van onze gezegende Heere, nadat Hij geleden en Zijn bloed gestort had, gestorven was, en de gemeente van God vrijgekocht had, en opgestaan was uit het graf; en Hij op het punt stond naar het Huis Zijns Vaders te gaan in heerlijkheid (het was de laatste opdracht die Hij op aarde gaf, en het was een gezegende opdracht) : ‘Gaat dan henen, onderwijst al de volken’ - niet: al de zuigelingen - ‘dezelve dopende in den Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes’. Hier is een duidelijke opdracht om allereerst heen te gaan, en al de volken te onderwijzen en te leren. Maar zuigelingen kunnen wij niet onderwijzen of leren. En dan: *Dompel hen onder* (zoals het woord ‘baptize’ duidelijk betekent), in de Naam van de Heilige Drie-eenheid. Dit dan is het bevel.

2. Ik verwijs u bijvoorbeeld naar de Heere Zelf, Die door Johannes in de Jordaan gedoopt werd (Matth.3:13-17); en naar het voorbeeld van de drieduizend, die verslagen werden in het hart onder de prediking van Petrus. Die dan het woord der genade gaarne aannamen, werden gedoopt en aan de gemeente toegevoegd. Er is een schoonheid in de volgorde: eerst dopen; daarna: toegevoegd worden aan de gemeente; dan: gemeenschap, en breking des broods, en gebeden (Hand.2:37-42). Wat kan eenvoudiger of duidelijker zijn dan Gods Woord? En toch, de mensen verdraaien het, louter om te beantwoorden aan eigen vleeselijke bedoelingen en oogmerken!

3. Let ook eens op de moorman, die zich gedrongen voelde om te gaan van het donkere Ethiopië naar Jeruzalem, en die de God van Israël daar gezocht had; en hij keerde nu terug naar huis, met nog steeds een besef van zijn zonde in zijn hart. Hij zat het 53e hoofdstuk van Jesaja te lezen, wat Gods Geest ongetwijfeld bestuurde. Dat bracht hem tot nadenken over de wonderlijke Persoon Die daar beschreven werd, en tot onderzoek van de gezegende teksten, opdat hij de weg der zaligheid zou mogen ontdekken. Maar tezelfder tijd gebood de Heilige Geest Filippus tot de wagen te naderen, en hij, de moorman in onwetendheid vindende aangaande de Persoon van Wie hij las, predikte hem terstond Jezus, want zijn hart brandde van het heerlijke nieuws van zaligheid voor arme zondaren. En kort daarna moet hij het onderwerp van de Doop ter sprake hebben gebracht, want we horen hem dadelijk daarop uitroepen: ‘Ziedaar water; wat verhindert mij gedoopt te worden?’ Toen antwoordde Filippus: ‘Indien gij van ganser harte gelooft, zo is

het geoorloofd'. Niet met een natuurlijk geloof, niet met verstandskennis of een louter belijdend geloof, maar een bevindelijk geloof, door de 'werking van de Geest', waarover in de tekst wordt gesproken, of zoals Paulus op een andere plaats zegt: 'want met het hart gelooft men ter rechtvaardigheid'. En dan wordt er gezegd dat zij beiden afdaalden in het water, zo Filippus als de kamerling, en hij doopte hem.

Hier hebben we dan een uitdrukkelijk bevel, en drie treffende voorbeelden, van de zeer vele die opgesomd zouden kunnen worden, om de waarheid van de ordinantie te bewijzen.

Daarom, daarop lettend, zullen we trachten, geleid door het Woord van God, acht te slaan op zowel de wijze van toediening als de personen die het aangaat.

Welnu, wij verwerpen volstrekt het pauselijke dogma, dat al door vele geestelijken in de Staatskerk beleden wordt. Zij beweren dat men door de doop wedergeboren wordt. Wij geloven dat het een afschuwelijke leer is, en het werpt een verschrikkelijke smaad op het werk van God de Geest in de consciëntie. Bovendien, een feit wat we volledig toegeven, is, dat velen gedoopt zijn die helemaal niets van bevindelijke godsdienst afwisten.

Simon de tovenaer was ongetwijfeld één van deze figuren, evenals Ananias en Saffira. Deze personen werden gedoopt, met vele anderen die de gemeente binnenslopen, die naderhand op verschrikkelijke wijze openbaar kwamen dat zij niet van 'het huisgezin der ware gelovigen', noch deelnemers aan de 'zalving van den Heilige' waren (1 Joh. 2:20).

Maar de geschikte personen voor de Doop zijn, geloof ik, zij die geleid zijn door het onderwijs des Geestes, om iets te verstaan van de gezegende zaken, die daarin verborgen zijn. Ik denk niet dat het juist is, dat personen zich laten dopen, die onbekend en onwetend zijn wat betreft de geestelijke betekenis. Maar aan de andere kant ben ik het ook niet eens met hen die beweren dat een volledige verzekering van geloof en hoop een noodzakelijke maatstaf moet zijn om gedoopt te worden. Ik denk dat hierdoor de weg te smal gemaakt wordt, en de poort enger dan het Woord van God beschreven heeft.

Maar het kenmerk of de maatstaf die ik zou willen aanleggen, is deze: al degenen van wie wij reden hebben om te geloven dat ze verslagen zijn in het hart door overtuigingen van zonden, die de toevlucht tot Jezus genomen hebben, en die het Woord van Gods genade gaarne aannamen, zijn de geschikte personen om gedoopt te worden. Ik zou niemand tot deze ordinantie willen dwingen. Ik zou wensen dat hun ogen geopend mochten worden om het recht te zien. Maar het schijnt mij toe, dat velen ze sluiten, opdat zij niet zien. En vooroordeel, gewoonte, vrienden, en eigenbelang verblinden hen zo, dat ze geen verlangen hebben om de waarheid ervan voor zichzelf te onderzoeken of te zien.

II. Maar de Doop is *een betekenisvolle ordinantie*. We hebben hiervoor verklaard en bewezen dat we er de zaligheid niet van verwachten; maar daar het het gebod en het uitdrukkelijke bevel van Jezus is, is het juist en gepast dat al Zijn volgelingen zich laten dopen; te meer daar hierdoor bepaalde gezegende en ernstige waarheden worden voorgehouden.

Wat betekent dan de Doop; wat stelt het voor, of wat predikt het?

1. *Het lijden, het sterven, de begrafenis, en de opstanding van de Heere Jezus Christus*. En als we - in welke mate dan ook - bewerkt worden, om door het geloof zicht te mogen krijgen op deze gezegende verborgenheid, zullen we iets zien van de schoonheid van deze Goddelijke ordinantie. Jezus zei: 'Ik moet met een doop gedoopt worden'; ondergedompeld of ingedompeld worden. Maar wat bedoelde Hij met deze doop? Hij was door Johannes gedoopt in de Jordaan; Hij bedoelde derhalve niet de doop in het water, maar de betekeneende zaak ervan: het ernstige en het overstelpende lijden van Zijn heilige ziel! Wie kan het dan verdragen om te zien hoe de verbazingwekkende zielsangsten en smarten van de God-Mens gehoond worden door de besprenging van zuigelingen? Wie onder ulieden durft dit te doen? Waar is de persoon, die naar voren komt en zegt dat de Zoon van God met de dood werd besprengd? Werd Hij niet ingedompeld, begraven, ondergedompeld en overstelpt met lijden? Heeft Hij niet 'Zijn ziel uitgestort in den dood'? Rolden niet de golven en baren van Goddelijke wraak over Zijn heilige ziel? Het behaagde God, in Zijn oneindige wijsheid, wonderbaarlijke liefde en barmhartigheid jegens de gemeente, alle zonden van de uitverkorenen over te dragen op Christus. Al hun schuld en ongerechtigheid werden op Hem gelegd: 'Hij heeft hun zonden in Zijn lichaam gedragen op het hout'; 'Hij is om hun overtredingen verwond, om hun ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf die hun den vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is hun genezing geworden'.

En toen in de 'volheid des tijds' Jezus verscheen 'geworden uit een vrouw, geworden onder de wet', 'een vloek geworden zijnde' voor Zijn gemeente, nam Hij al de zonde en schuld op Zich, en gaf volkomen genoegdoening aan de wet, en de gerechtigheid voor die overtredingen. En ziende op het overweldigende van die doop, zei Hij: 'Hoe word Ik geperst, totdat het volbracht zij!' En Hij gevoelde de toorn van God, en 'de angsten der hel hadden Hem getroffen'. Hoor Zijn woorden, weergegeven door Heman: 'Uw grimmigheid ligt op mij; Gij hebt mij nedergedrukt met al Uw baren'. En David zegt in Psalm 55:6: 'Vrees en beving komt mij aan, en gruwen overdekt mij'; en in Psalm 42:8: 'Al Uw baren en Uw golven zijn over mij heengegaan'. En dit alles niet voor Zijn éigen zonden, maar voor de zonden die Hem werden toegeschreven. Hij erkent de schuld en de zonde van Zijn gemeente, op dezelfde wijze als een man de schulden van zijn vrouw erkent. De druk van de schuldenlast, welke op Hem gelegd werd, en de ver-

schrikking waarmee dit gepaard ging, was als een persoon, die gedoopt werd in het water; het dompelde Hem onder in lijden en smart, het verbazingwekkende gewicht overstelpte Hem in zielsangst en droefheid.

Wat het ontzaglijke lijden van de Zoon van God was, gaat alle begrip te boven! Zelfs degenen, die de meeste schuld gevoeld hebben, zijn niet in staat hier volledig in te komen. U, die een tedere consciëntie hebt, en weet wat u hebt gevoeld, wanneer u zonde hebt begaan, of wanneer de lage werkingen van uw hart, met onreine en goddeloze gedachten, door uw gemoed jagen, weet wat een zuchten en kermen het bij u veroorzaakt heeft, en hoe u schaamte en droefheid voor God daarover gevoeld hebt, bijna zo, alsof uw hart zou breken, u kunt zich een flauw begrip vormen van de gruwel der zonden! Maar als u dit alles hebt gevoeld voor één of enkele zonden, wat zou dan wel uw lijden zijn, als alle zonden, of de zonden van de gánse gemeente van God op u gelegd werden? Zou u niet zinken in de diepte van de wanhoop, en in één moment verzwolgen worden? Wat moet dan de ziel van de Zoon van God hebben gevoeld, die geheel rein en onbevlekt heilig was, in de volheid van Zijn Goddelijke glorie en glans? Om dan niet één zonde te hebben, geentwee, of tien, maar de zonden van iedereen, van ieder afzonderlijk lid van de gemeente van God, door alle eeuwen en landen, tot het laatste vat der barmhartigheid, gelegd op de heilige ziel van de God-Mens. Wat een zielsangst moet Hij hebben verdragen van deze onvoorstelbare last van zonde en schuld, terwijl de golven van Gods toorn op Hem uitgestort werden en de pijnen der hel Hem aangrepen? Denkt u dan niet, dat de ziel van de Verlosser plechtig gedoopt of ondergedompeld was in lijden, toen Hij zei: ‘De afgrond roept tot den afgrond, bij het gedruis Uwer watergoten; al Uw baren en Uw golven zijn over Mij heengegaan’; en dat er een verschrikkelijke strijd en een geraas van oorlog was in Zijn heilige ziel, gelijk er staat geschreven: ‘Toen de ganse strijd dergenen, die strenden, met gedruis geschiedde, en de klederen in het bloed gewenteld en verbrand werden tot een voedsel des vuurs’? (Jes. 9:4) Heeft U enig bevindelijk medegevoel met Jezus in de hof van Gethsémané? Kunt u iets zien en gevoelen van die buitengewoon grote verborgenheid van de doop in welke de Heere geperst werd totdat het volbracht was? Maar bracht Hij het tot stand? Ja, zeker. Hij hing aan het kruis met deze ondraaglijke last van de toorn van God die op Hem rustte, en ‘Hij stortte Zijn ziel uit in den dood’, de zonde te niet doende door ‘Zijns Zelfs offerande’. Ik geloof niet dat Jezus alleen stierf door de speer, de nagels of de doornenkroon; deze zouden Zijn dood verhaast kunnen hebben, maar de alles te bovengaande oorzaak was: *een gebroken hart*, gelijk gezegd wordt: ‘De versmaadheid heeft mijn hart gebroken’. De schuld van de gemeente, de toorn van God, en de pijnen der hel, die op Hem neerkwamen, veroorzaakten dat Hij stierf aan een gebroken hart. Was dit dan geen doop? Werd Hij hier niet ingedompeld, gedoopt, en ondergedompeld in lijden, voor de zonde en de schuld?

Maar hoe werd Hij geperst totdat het volbracht was! Hij werd geperst in het vooruitzicht ervan; zozeer, dat Hij uitriep: ‘Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat dezen drinkbeker van Mij voorbijgaan’. En daarop, in zielestrijd zijnde en in haast, riep Hij uit: ‘Staat op, laat ons gaan’; alsof Hij voorwaarts wilde snellen om het lijden tegemoet te treden, opdat het des te spoediger voorbij zou zijn. En dat niet uit vrees voor louter een natuurlijke dood, maar vanwege de last van ziele-smart, die Hem neerdrukte, en vanwege de verbergingen van Zijns Vaders aangezicht, terwijl de eisen van de wet en de gerechtigheid werden afgevorderd.

Zelfs toen Hij de drinkbeker slechts geproefd had, in de smarten die Hem deden verzinken in de hof van Gethsémané, hetgeen slechts een voorsmaak was, zweette Hij grote druppelen bloeds; maar toen Hij tot het lijden aan het kruis kwam, dronk Hij de drinkbeker van toorn tot op de bodem leeg, opdat van het droesem niets meer op hen valt, die in Zijn Naam geloven, en die de onpeilbare diepten van smart kunnen bevatten, waarin Hij toen werd gedoopt! Aangezien dan de Doop het glorierijke werk en het lijden van de God-Mens aanduidt, wie kan het licht achten of verachten?

2. De Doop betekent *de wedergeboorte en opstanding uit de dood in zonden, tot geestelijk leven*. Alle mensen zijn van nature dood in zonden, vervreemd van God door de hardheid, blindheid en onwetendheid van hun harten, en ontbloot van zowel de kennis Gods als de kennis van zichzelf, van de morgen tot de avond ronddolend op een dwaalspoor in gedachten, woorden en werken.

Maar al het vrijgekochte zaad van Israëel, gekocht door het dierbare bloed van de Verlosser, is verzekerd geroepen te worden door de genade van God, in de volheid des tijds. Er is ‘een bestemde tijd om Sion genadig te zijn’, en wanneer die tijd komt, deelt de Geest Goddelijk leven mee, maakt de ziel levend, en brengt licht in de ziel; zoals geschreven staat: ‘En u heeft Hij mede levend gemaakt, daar gij dood waart door de misdaden en de zonden’, en in Kol 2:13: ‘En Hij heeft u, als gij dood waart in de misdaden en in de voorhuid uws vleses, mede levend gemaakt met Hem, al uw misdaden u vergevende, uitgewist hebbende het handschrift dat tegen ons was, in inzettingen bestaande, hetwelk, zeg ik, enigerwijze ons tegen was, en heeft datzelve uit het midden weggenomen, hetzelve aan het kruis genageld hebbende’. Wanneer de Geest des Heeren een dode zondaar levendmaakt, wekt Hij hem op uit een dood in de zonden, tot geestelijk leven. Welnu, de Doop predikt deze opwekking in nieuwigheid des levens, en in het voortbrengen van vrucht in ‘nieuwigheid des Geestes, en niet in de oudheid der letter’. Hij sterft aan de regerende en heersende kracht der zonde, om daarin niet langer te leven, zoals er geschreven staat: ‘Want de zonde zal over u niet heersen; want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade’. Welnu, hoe zedelijk ook een mens eertijds mag hebben geleefd, hoe uitwendig oprecht, ingetogen in zijn gesprekken, of matig in zijn gewoonten, wanneer het hart veranderd wordt door

Goddelijke genade, ziet hij veel huichelarij, bedrog, ijdelheid en wereldsgezindheid, waarvan hij zich moet afkeren. Hij is zich er nu van bewust, dat een dwaze of onreine gedachte een afschuwelijke zonde is.

Hij komt in de praktijk tot op zekere hoogte deze zaken te boven, maar door de wil en begeerte van zijn hart in het bijzonder, en als dit dus gebeurt, zal zijn leven er zichtbare merktekenen van dragen dat hij een deelgenoot der genade is. Maar wanneer de Geest voor het eerst de ziel levendmaakt en opwekt tot Goddelijk leven, is de ziel er zich zelden of nooit van bewust, of weet dat ze levendgemaakt wordt, noch kan een ander waarnemen hoe dat tot stand kwam. Het beginnende werk van Gods Geest kan niet verstaan worden, omdat God een Geest is, eeuwiglijk en onzienlijk, niet stoffelijk; Hij werkt ook niet gelijk een mens die met stoffelijke en natuurlijke handen werkt. Vandaar dat Jezus zegt: 'De wind blaast waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid, maar gij weet niet, vanwaar hij komt en waar hij heengaat; alzo is een iegelijk, die uit den Geest geboren is'. Misschien hoort u het geluid van de blazende wind, maar u kunt hem niet zien met uw ogen, noch vertellen hoe hij komt; u kunt hem slechts aan de uitwerkingen kennen. En zo, wanneer de Heilige Geest de consciëntie van een zondaar levendmaakt, kunnen wij de manier van Gods handelen en werken niet zien of vertellen, maar Hij werkt wel zeker, en dat zaligmakend en doeltreffend op de bepaalde tijd. Wij kunnen de Goddelijke werkingen slechts ontdekken door de uitwerkingen die plaatsvinden, op dezelfde manier als we de wind ontdekken door datgene wat erop volgt. Maar wat hoort de arme zondaar, wanneer de wind des Geestes in zijn consciëntie blaast? Hij hoort dat het geluid van Sinaï's trompet hem steeds luider tegenklinkt, hem sprekend van een heilig God, een geestelijk Wezen, Die zich niet gelegen laat liggen aan en bespotten door vleselijke godsdienst en natuurlijke gebeden, Die geen natuurlijk geloof, natuurlijke werken, eigengerechtigheid en vroomheid van het schepsel zal aannemen. God zal niets aannemen dan wat even rein is als Hij, en wat even heilig en Goddelijk is als Hijzelf. De zondaar hoort ook de echo van schuld en zonde in Zijn consciëntie, dat hem zegt, dat hij een zondig mens, een goddeloos schepsel, een vuile, onreine en melaatse zondaar is; en dat er tussen hem en God een ontzaglijk onderscheid en een grote kloof is. En dan vraagt hij zich af, hoe hij met God verzoend kan worden, en hoe zijn hart en natuur gereinigd en geschikt gemaakt kunnen worden voor de hemel. Dit zijn enige gevoelens van een wedergeboren zondaar, wanneer hij levendgemaakt wordt tot geestelijk leven. Hij ondervindt dat er een groot verschil is tussen een dode en een levende godsdienst. Het eerste vindt behagen in uitwendige en menselijke daden; maar een levende ziel gevoelt zonde, schuld, onrust, zwakheid en hulpeloosheid, en een ernstige overtuiging van de aard van de geestelijke godsdienst, het geestelijk gebed, de geestelijke vreugde en de geestelijke oefeningen. Hij voelt de ernstige waarheid van deze dingen; hun volstrekte noodzakelijkheid, en de volslagen onmogelijkheid om deze dingen in eigen kracht te doen

ontstaan of te vervullen. En wanneer de ziel daar wordt gebracht, waggelt hij heen en weer als een dronken man, en vraagt zich af hoe deze dingen verkregen moeten worden, en dan besluit hij om te proberen te geloven. Maar na al zijn worstelingen komt hij aan een eind, en dan ondervindt hij dat het even ellendig en hopeloos is als tevoren, en dan zegt de ziel: ‘Dit kan het ware geloof niet zijn, want het brengt geen vergeving en vrede in mijn hart.’ Zodat hier de arme zondaar de waarheid leert verstaan van zijn volkomen hulpeloosheid en de wezenlijkheid van de geestelijke godsdienst. Aldus wekt de Geest hem op van dood tot leven; geeft hem Goddelijke gevoelens en gewaarwordingen, en hij ontvangt geestelijk verlichte ogen om de dingen in die mate te zien zoals zij werkelijk zijn.

3. De Doop predikt ook, *dat Gods volk begraven is in de zonde van hun eigen gevoelens, en dat zij alle hoop op de hemel door hun eigen daden moeten opgeven en dat zij opgewekt worden door de machtige werking Gods, tot vrede, vergeving en verlossing.*

Nadat een ziel aldus overtuigd is van zonde, en opgewekt tot wedergeboorte staat hij niet op in zijn eigen gevoelens of bevattingen. Hij begint te sterven zodra hij begint te leven. De wet doodt hem, en hij sterft tot er geen hulp in hem overgebleven is en geen hoop op de hemel door zijn eigengerechtigheid. Wanneer een mens gestorven is, zijn we blij hem te kunnen begraven, maar voor hij sterft, is hij ziek zoals Lazarus. Maar toch zal de tijd komen dat de inwoners van dat land niet meer zullen zeggen: ‘Ik ben ziek’, omdat hun ongerechtigheden vergeven zijn. Wanneer de schuld op de consciëntie wordt gelegd, maakt het de mens ziek, en hij sterft eraan. En hij sterft aan alle hoop om Gode welbehaaglijk te zijn, en hij wordt begraven, rondom omwonden met grafdoeken, en hij is zo blind dat hij niet kan zien dat zijn naam geschreven staat in het Boek des levens des Lams, en de steen van ongeloof wordt gelegd op de mond van het graf. Aldus wordt hij begraven in de doop, in het graf van zijn eigen gevoelens van zonde en hulpeloosheid, en daar moet hij verblijven, totdat de stem van de Zoon van God in zijn hart komt met glorieus kracht, en hem uit de dood opwekt. Maar hoe gebeurt dit? De gezegende Geest komt en maakt de waarheid aan zijn ziel bekend. Hij spreekt met zulk een gezegende kracht, en zó aangenaam en doeltreffend, dat het Woord van God toegang krijgt tot het hart en de consciëntie, en dat het geloof in de Zoon van God opgewekt wordt, zodat hij uit zijn graf komt, en opstaat uit de dood, en Jezus zegt tot hem, zoals Hij tot Lazarus zei: ‘Kom uit’; en hij, die dood geweest was, staat op, zoals de tekst vermeldt: ‘door het geloof der werking Gods’. Aangezien dan de Doop zulk een heerlijke betekenis heeft als dit, zullen wij deze gezegende ordinantie verachten en in de wind slaan? Neen, dat kunnen wij niet.

4. De Doop predikt *de dood en de opstanding van het natuurlijke lichaam der gelovigen*. Zoals in de doop het lichaam begraven wordt in het water, en er weer uit

op komt, zo moet het lichaam van de gelovige neerdalen in het graf, en veilig sluimeren tot de tweede komst van de Heere van leven en heerlijkheid. En dan, zoals de gezegende Geest het lichaam van Jezus opwekte, zo zal Hij met Zijn glorievolle kracht ook onze lichamen doen opstaan en tot Hem wederbrengen. De lichamen van de gelovigen zijn de tempels van de Heilige Geest; en Jezus heeft zowel het lichaam als de ziel verlost. Soms schreeuwen we het uit tegen onze verachtelijke lichamen, maar het is het 'lichaam der zonde' in het lichaam, dat het lichaam verachtelijk maakt. En daarom, opdat het lichaam gereinigd kan worden van de wortel zelf en het bestaan der zonde, moet het in het graf gelegd worden, en de ziel moet het lichaam voor een tijd verlaten, maar het lichaam zal wederom opgewekt worden in een verheerlijkte staat, zoals het lichaam des Heeren, gelijk geschreven staat: 'Hij Die ons vernederd lichaam veranderen zal, opdat hetzelfde gelijkvormig worde aan Zijn heerlijk lichaam, naar de werking waardoor Hij ook alle dingen Zichzelf kan onderwerpen' (Fil.3:21); zie ook 1 Thess.4:14-17 en 1 Kor.15.

Ik heb aldus in het kort enkele van de voornaamste zaken nagegaan, waarvan ik geloof dat de Doop die betekent. En nu rijst de vraag: Zijn wij deelnemers van de verborgenheid die de Doop voorstelt? Als wij geen deelnemers van de praktijk van de Doop der gelovigen zijn, zijn we dan Goddelijk onderwezen in de waarheden die de Doop predikt? Ik heb de Doop lief, omdat het de waarheid van God is; maar ik wil niet zeggen dat ik iemand een christen noem, enkel omdat hij een baptist is. Wat ik wil zien is dat de verborgenheid die de Doop voorstelt, in het hart van de zondaar geopenbaard wordt. Heeft de gezegende Geest u ooit opgewekt uit de dood der zonde? Heeft Hij u levendgemaakt? Heeft Hij u overgezet uit het koninkrijk der duisternis in het Koninkrijk van Zijn geliefde Zoon? Bent u geroepen tot een levende hoop om naar de hemel te gaan? Bent u opgewekt door Goddelijke kracht tot een zoet geloof in de Heere Jezus Christus? Heeft God u enige hoop en vertrouwen in Hem gegeven? Hebt u enige zoete vernieuwingen van Zijn genade in uw ziel gekregen? Heeft de gezegende Geest in uw hart geschenen, en u het licht te zien gegeven van de heerlijkheid van God in de Persoon van Jezus? Hebt u Zijn weergaloze liefde aanschouwd in de tederheid en het medelijden van de dierbare Verlosser? Hebt u op uw knieën met hart en ziel aan Zijn gezegende voeten gebogen? Hebt u Hem ooit méér aangehangen dan uw vrouw en kinderen, of dan iets anders wat u dierbaar kan zijn in de wereld? Als dat zo is, dan bent u in de heilige verborgenheid van de Doop binnengetreten, en het bewijst dat u er bevindelijk deelgenootschap aan hebt.

III. Maar de tekst voegt eraan toe: 'In welken gij ook met Hem opgewekt zijt door het geloof der werking Gods', zodat al degenen die met Hem begraven zijn, ook met Hem opgewekt zullen worden. God doodt en Hij maakt levend. 'Die den

geringe uit het stof opricht, en den nooddruftige uit den drek verhoogt; om te doen zitten bij de prinsen, bij de prinsen Zijns volks' (Ps.113:7-8).

Wat betekent het dan 'opgewekt te zijn met Christus door het geloof der werking Gods'? Het is een zeer bijzondere en veelomvattende uitdrukking. Hoe snijdt het alle menselijke godsdienst met één klap af! Zoals de tak van een boom met één slag afgekapt wordt, zo wordt hier het natuurlijk geloof afgesneden. 'Opgewekt met Christus', door het geloof en door de machtige werking Gods; niet door des mensen wijsheid, noch door louter menselijke kennis van het hoofd, maar door de 'werking Gods'. *Werken* betekent: handelen, werken aan, zoals wij zeggen: de arbeiders of vaklieden, die met hun handen werken, en door dat werk bepaalde dingen vormen en produceren. Zo daalt Gods Geest onderscheidenlijk in het hart neer, en kneedt en vormt het even doeltreffend en zeker naar het welbehagen van Zijn wil, als de menselijke hand te werk gaat en het tot een produkt maakt dat hij wenst. Gods volk is het leem, en God is de Pottenbakker; Hij legt de klomp op de schijf, kneedt, bewerkt en vormt het zoals het Hem behaagt.

In Kol. 3:1-4 geeft Paulus een schone beschrijving van de gevolgen van het opgewekt zijn met Christus, als gevolg van verbondsvereniging met Hem.

Welnu, dezelfde werking die het lichaam van Christus uit de dood opgewekt heeft, is nodig om het werk des geloofs in het hart op te wekken. 'Wat!', zegt u, 'de ziel van een mens is werkelijk toch niet zo dood!' Indien Gods Woord waar is, meen ik dat we dat zullen ondervinden; het moet de machtige werking van God alleen zijn om een ziel die dood is in misdaden en zonden, levend te maken. De mensen slapen niet alleen, en hebben slechts een aanraking nodig om hen wakker te maken, maar zij zijn dood in de zonde, vreemdelingen van God, blind, duister en vervreemd van Hem, en dit is de staat van het hart van ieder mens van nature.

Maar Hij 'heeft ons mede opgewekt, en heeft ons mede gezet in den hemel in Christus Jezus'. Hoe wordt dit tot stand gebracht? Als de gezegende Geest de harten opwekt van degenen die in Christus geloven, zet Hij hun genegenheden op de dingen die boven zijn en op Jezus, Die aan de rechterhand van God zit. Wanneer Hij de liefde en het bloed en het leven, de dood en de opstanding van de dierbare Verlosser, met Zijn priesterlijke bemiddeling en voorspraak toont, wanneer Hij in het hart schijnt, en Zich aldus dierbaar en zoet maakt, worden we ertoe gebracht deze gezegende Middelaar te aanbidden en te verheerlijken, en Hem te zien als onze Tussenkomst en 'Voorspraak bij den Vader', en als 'de Verzoening voor onze zonden'.

Maar sommigen verstaan zulk een ondervinding niet, terwijl anderen ermee instemmen, die deze ondervinding nooit hadden. Ik durf niet te zeggen, dat al degenen die hier niet in kunnen komen geen christenen zijn, want ik geloof dat er

velen van Gods uitverkorenen zijn, die hier niet snel gebracht worden in hun gevoelens. Maar dit is de zaak: Een levende ziel wil het bij het rechte eind hebben, en zal niet ten volle tevreden zijn, totdat de Geest hem geloof en hoop in Jezus schenkt, om hem in staat te stellen tot die gezegende maatstaf te komen, namelijk te gevoelen dat zijn hart recht is voor God, en te weten dat hij verlost is in Hem met een eeuwige verlossing, dat de Heere Jezus hem ‘geworden is wijsheid, rechtvaardigheid, heiligmaking en verlossing’; ‘dat in Hem al de volheid woont’, en dat alle wijsheid in Hem als schat bewaard wordt om in al de behoeften van zijn ziel te voorzien. En alzo zal hij zien dat iedere daad van geloof en hoop, met al zijn vertroosting, vreugde en blijdschap, alleen tot stand komt door de heerlijke God-Mens, zoals het opgetekend is: ‘Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof, en dat niet uit u, het is Gods gave; niet uit de werken, opdat niemand roeme. Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij in dezelve zouden wandelen’ (Ef.2:8-10).

Genade dan, is de bron waaruit de zaligheid voortvloeit. En daar het verlossing uit een staat van dood in zonden, verlossing van twijfels en vrezes, verlossing van schuld en hulpeloosheid betreft, is dit alles ‘door het geloof der werking Gods’. Het is geen geloof in onze eigen kracht, maar het is Gods gave, en gewerkt in het hart door dezelfde sterke macht, die Jezus Zelf uit de dood opgewekt heeft. En lees als bewijs hiervan het eerste hoofdstuk van Efeze, vers 19 en 20, waar de apostel bidt dat de gelovigen mogen leren kennen welke ‘de uitnemende grootheid Zijner kracht is aan ons, die geloven, naar de werking der *sterkte Zijner macht*, die Hij gewrocht heeft in Christus, als Hij Hem uit de doden heeft opgewekt, en Hem heeft gezet tot Zijn rechterhand in den hemel’.

Zodat blijkt, dat het dezelfde sterke macht vereiste, welke Jezus uit de doden heeft opgewekt, om een ziel uit zonde en hulpeloosheid op te wekken en te brengen tot het ‘medegezet zijn in Christus’, aan de rechterhand van God in ‘den hemel’. Hier zien we dan dat het geloof waarover in de tekst gesproken wordt, bestaat door de machtige ‘werking Gods’. Wanneer Gods Geest geloof schenkt, werkt Hij krachtdadig, op doeltreffende wijze, en waarneembaar, ofschoon de gevolgen niet altijd zo zoet en aangenaam zijn. Was er niet een tijd, toen sommigen van u niet de geestelijkheid van Gods wet zagen en gevoelden, zoals u het sindsdien hebt gekend? Was er niet een tijd, dat u in de duisternis was, en u de verandering niet gevoelde, die nu plaatsgevonden heeft? Kunt u voortgaan in de zonde, en in alleen maar een belijdenis van godsdienst zoals u eens placht te doen? Vanwaar komt deze gehele verandering, anders dan van de krachtige God, die in uw ziel een gevoel van uw zonde en zondig-zijn werkt. Zodat, nadat de zondaar levendgemaakt is en het Woord van God met kracht in zijn hart binnengekomen is, het hem afsnijdt en verscheurt in zijn gevoelens. En waarom gebeurt

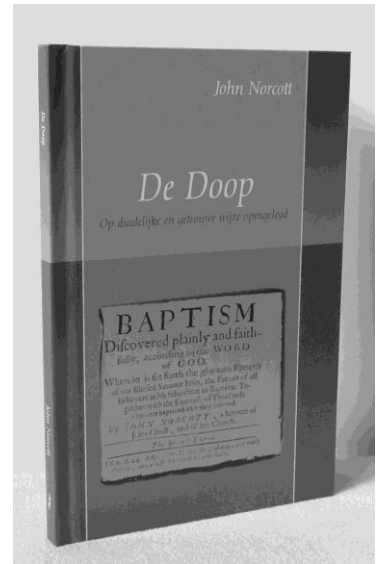
dit? Omdat hij de kracht der waarheid, de sterkte van het licht, en de wezenlijkheid van de geestelijke godsdienst gevoelt. Hij gevoelt dat er een God is en dat Hij de Persoon is tegen Wie hij spreekt en zijn pijlen richt. Er is een kracht die daarmee gepaard gaat, en er vloeien overeenkomstige gevolgen en gevoelens uit voort.

Ik kan me de tijd goed herinneren, dat ik misschien alleen maar de betekenis van de woorden in de Bijbel net zo goed kende als nu, maar als ik dat Boek las, was het zo moeilijk als een dode taal voor me. Ik kon nauwelijks de strekking of betekenis van tien woorden begrijpen. Ik herinner me goed, dat ik neerzat en zei: 'Er zijn zo vele soorten geloof en godsdienst in de wereld, dat ze stellig niet allemaal waar kunnen zijn.' Welnu, hoewel Schotland een religieus land is, kreeg ik toch geen godsdienstige opvoeding. Ik herinner me de tijd dat ik vaak een stal inkroop, of een hooizolder opging om te bidden en ik bang was dat de hemel of de sterren op me zouden vallen en me zouden doden en ik verloren zou zijn. Toch was dit alles geloof ik, allemaal het natuurlijk geweten, en niet de genadige overtuiging van de Geest. Ik voelde dat de godsdienst een geheim bevatte, en dat er iets aan ten grondslag lag, waarvan ik niet afwist, en met al deze natuurlijke godsdienst miste ik dat het Woord van God krachtig mijn consciëntie trof. Maar ik piekerde droevig over het onderscheid tussen belijders van de godsdienst, en ik nam me voor de Bijbel door te lezen en de verschillende passages op papier te zetten die de verschillende soorten geloof schenen te staven. Dat wat het grootste aantal had, en het dichtst bij de waarheid zou blijken te zijn, was de belijdenis die ik trouw zou blijven. Maar voor ik begon, dacht ik: Ik zal eerst de Brief aan de Hebreëen doorlezen. Maar toen ik het Boek oppakte, en het las, was ik zo onwetend, duister en blind, dat ik niet één zin kon verstaan en mijn opstandige hart stond tegen Paulus op, omdat hij het niet eenvoudiger geschreven had, en tegen God, omdat Hij het niet zodanig had laten opstellen dat het gemakkelijker te begrijpen was. Ik was even onwetend en dom als een beest van het veld. En toen God de geestelijkheid van Zijn heilige natuur in de wet op mijn gemoed drukte, ondervond ik dat bij het lezen van mijn Bijbel, ik steeds diepere overtuigingen gevoelde, in plaats van dat het me vrede en geluk bracht. Maar toen het de Geest des Heeren behaagde in mijn ziel een zoet en gezegend geloof op te wekken in de Persoon, het werk, en het plaatsvervangend lijden van de Heere Jezus Christus, gaf Hij mij genade om het te omhelzen. Terwijl ik deze mate van liefde en vrede ondervond, werd ik ertoe gebracht de openbaring van deze gelukzaligheid te bewonderen en te aanbidden, en in de verheuging ervan kon ik alle dingen geloven en op alle dingen betreffende de waarheid hopen. Maar vóór deze gevoelens genoten worden, zal de ziel ernaar verlangen, begeren, hongeren en dorsten. En als het genot daarvan lang uitgesteld wordt, en de begeerte lijkt niet te worden geschonken, dan zal de ziel in wanhopige gevoelens zinken en heen en weer wagge-

len als een dronken man. Zijn handen zullen neerhangen, en hoewel het Woord van God misschien gelezen wordt, zal de ziel niet meer kracht hebben om het te geloven dan een arme, hulpeloze baby heeft, om op te staan en te lopen. En als wie dan ook tot zulk een persoon zegt te geloven, is dat slechts te vergelijken met het wrijven of anderszins het irriteren van een pijnlijke wond. De geschiktste manier om zo iemand troost te verschaffen is: hem te vertellen dat hij niets kan doen, of hem die Schriftgedeelten aan te wijzen die de ellende die hij gevoelt, uitdrukken, en te vertellen van de heiligen van oude tijden, die het pad vóór hem bewandeld hebben. Maar toch, misschien lijkt genade uit te blijven, en geen antwoord van vrede lijkt te worden ontvangen, en dan verzinkt hij in ontroerde, bange, koortsachtige en gemelijke gevoelens. En terwijl hij bidt om enige hoop, vertroosting, en licht, zegt hij: 'Ik zal blijven wachten op de Heere, want de verlossing die ik zoek, kan nog komen.' Maar ach, misschien gaat een andere wolk over zijn hoofd en een ander Schriftgedeelte treft hem als zijnde tegen hem, zodat hij weer in grotere moedeloosheid zinkt, en zijn ziel zinkt in één moment vadem diep. Maar wat zal hij dan verlangen en bidden of de Geest hem in staat wil stellen om te geloven. En na een tijd, wanneer God het geschikt acht, zal Hij komen en zijn ziel dompelen in Zijn eeuwigdurende liefde, doopt haar in de barmhartigheid, de liefde, en het dierbare bloed van Jezus, wekt hem op tot 'nieuwigheid des levens'; en tot verheuging van de waarheid. En dan zal hij het zoet vinden te geloven in en gevoed te worden door het geloof in het Lam Gods. Welnu, zo iemand die iets van 'de werking Gods' in zijn hart voelt, is een geschikt persoon om af te dalen in het water en gedoopt te worden, want wat verhindert hem? Amen.

J. Norcott's boekje *De Doop - Op duidelijke en getrouwe wijze opengelegd*

Hier volgen enkele passages uit het boekje '*De Doop – Op duidelijke en getrouwe wijze opengelegd*', door John Norcott en uitgegeven door Stichting het Braambos. Het boekje telt 64 pagina's en verkrijgbaar.

Titelblad

De Doop – Op duidelijke en getrouwe wijze opengelegd, overeenkomstig het Woord van God, waarin het heerlijke voorbeeld van onze gezegende Zaligmaker Jezus Christus wordt voorgesteld, het voorbeeld van alle gelovigen in Zijn onderwerping aan de Doop. Samen met het voorbeeld van duizenden die gedoopt werden nadat ze geloofden, door John Norcott, dienstknecht van Jezus Christus en van Zijn gemeente (†1676).

Inhoud

1. Opdracht, voorwoord en inleiding van John Norcott
2. Christus werd gedoopt in de rivier de Jordaan
3. De grote opdracht voor de Doop der gelovigen
4. Voorbeelden
5. De Doop is een dompelen of bedekken onder water
6. Bewijs dat de waterdoop moet blijven tot de tweede komst van Jezus Christus
7. Geen mate van genade of van de Geest geeft voldoende grond om iemand te weerhouden van de waterdoop
8. De Doop der gelovigen is een grote ordinantie
9. Antwoord op de algemene tegenwerpingen
10. De Doop der gelovigen met de kinderdoop vergeleken
11. Duidelijke Schriftplaatsen aangaande de Doop, zonder enige menselijke gevolgtrekking vanuit de wijsheid van de mens
12. Overwegingen tot besluit
13. Levensschets van John Norcott
14. Boekrecensies uit The Gospel Standard, februari 1912

Inleiding

Wanneer u door het lezen Gods zin en mening gaat naspeuren, laat uw gebed dan zijn: 'Heere, open mijn ogen met ogenzalf, opdat ik zien zal.' En als het de dag van Gods heirkraft in uw ziel geweest is, ben ik niet bang dat u de waarheid niet welkom zult heten, in wélk gewaad ze ook komt. Dan zult u meer letten op wat in de brief staat, dan dat u schrikt van de armzalige kleding van de bode. Vooral omdat u weet dat de boodschap komt van Eén Wiens Naam de grote God is.

In de behandeling van deze waarheid van de Doop der gelovigen, zoals die door Christus en de eerste gemeenten in praktijk werd gebracht, is dus mijn grote verzoek aan u: Wilt u zonder vooroordeel lezen wat er gezegd wordt. Wilt u alles waarvan u ontdekt dat het volgens de waarheid is, ontvangen als iets wat kostbaarder is dan uw leven, en erover oordelen overeenkomstig de Heilige Schrift. Want wanneer al het mogelijke gezegd is, moet zij rechter zijn in alle godsdienstige geschillen. Christus is het Fundament, en iedereen die daarop bouwt, zal nooit beschaamd worden (1 Kor. 2:2). Daarom zal ik eerst enkele opmerkingen maken over Christus Die gedoopt werd. Ik wil graag dat u hierbij oplet hoe nauwkeurig de Heilige Schrift de omstandigheden van Zijn doop beschrijft.....

Hfst 2. De grote opdracht voor de Doop der gelovigen

Evenals u iets gehoord hebt over uw grote voorbeeld, de Heere Jezus, zo zal ik nu iets zeggen over Zijn gebod (Matth. 28:19). En ik vraag u erop te letten wat in Hand. 1:1 gezegd wordt over onze Heere Jezus. Er staat dat Christus zowel deed als leerde. Het is goed dat leraars hun Heere navolgen en zowel doen als leren. In vers 2 lezen wij: ‘Hij is opgenomen, nadat Hij door den Heiligen Geest aan [Zijn] apostelen bevelen had gegeven.’ Van deze bevelen is het bevel van de Doop der gelovigen er zeker één, zoals u kunt zien in Matth. 28:18-20: ‘En Jezus bij hen komende, sprak tot hen, zeggende: Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde. Gaat dan heen, onderwijst al de volken, dezelve dopende in den Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles wat Ik u geboden heb. En zie, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld. Amen.’ De grote God heeft Hem gegeven om een Gebieder en Vorst van Zijn volk te zijn (Jes. 55:4). Christus is een Gave als een Gebieder. O, wat een barmhartigheid is het om zo’n wijze Gebieder te hebben, Wiens geboden voor de gelovigen niet zwaar zijn. In het houden van Zijn geboden is groot loon (Ps. 19:12). Welnu, in dit gebod zijn acht zaken heel opmerkelijk.

Ten eerste, let erop vanwaar Christus kwam. Zie, Hij kwam uit het graf als een opgestane Jezus. God heeft Hem uit de doden opgewekt en Hem gezonden om ons te zegenen (Hand. 3:26). Voorzeker zou deze gezegende Jezus niets anders bepalen dan wat goed is voor Zijn volk. Hij is een gezegende Jezus en Hij geeft gezegende geboden. ‘Zalig zijn zij die Zijn geboden doen, opdat hun macht zij aan den Boom des levens, en zij door de poorten mogen ingaan in de stad.’ (Openb. 22:14).

Ten tweede, let erop dat Christus verscheen en bij hen kwam. Welnu, zou er een engel verschijnen en gebieden dat mensen gedoopt moeten worden, wie zou het tegenstaan? Maar hier hebt u de heerlijke Zoon van God in Zijn eigen Persoon, Die verschijnt en zegt: ‘Gaat heen, onderwijst en doopt.’

Ten derde, let op met welk gezag Hij komt: ‘Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde’ (Matth. 28:18). Alle macht om te gebied- den, zowel in hemel als op aarde, is Mij gegeven; alle macht om over hemel en aarde te beschikken, alle macht om te beschermen. Ik heb engelen en mensen onder Mijn bevel. Ik ben machtig u te bescher- men, u bij te staan en bij u te zijn, zowel in het vuur als in het water. Ik heb alle macht: ‘Gaaf dan heen, onderwijst en doopt.’ Vreest geen vijanden. ‘Gaaf heen, onderwijst en doopt.’

Ten vierde, let op het gebod zelf. In Matth. 28:19 zegt Christus: ‘Gaaf dan heen, onderwijst en doopt.’ Christus zei tegen Legio alleen maar: ‘Gaaf heen’ (Matth. 8:32), en ze renden wild. En zullen de gelovigen niet een gewillig volk zijn in de dag van Zijn heirkraft? De hoofdman over honderd zei tegen zijn dienstknechten alleen maar: ‘Ga’, en ze gingen. Hij zei alleen maar: ‘Kom’, en ze kwamen. Hij zei alleen maar: ‘Doe dit’, en ze deden het. En zullen Christus’ dienstknechten Hem slechter gehoorzamen dan de dienstknechten van de hoofdman over honderd? Het is Christus Die zegt: ‘Gaaf heen.’ ‘Gaaf heen, onderwijst en leert.’

Ten vijfde, let op wat aan de Doop voorafgaaf: ‘Gaaf heen, onder- wijst.’ Er moet onderwijs zijn. God is een Geest en Hij zoekt de zul- ken om Hem te aanbidden, die Hem aanbidden in geest en waarheid (Joh. 4:24). Daarom moet er onderwijs voorafgaan aan de Doop, anders zullen de mensen Hem nooit aanbidden in geest en waarheid. ‘Gaaf heen, onderwijst en doopt.’ Ik erken dat veel mensen zeggen dat het woord ‘onderwijzen’ in het Grieks is: ‘Maakt discipelen.’ Ik durf dat niet tegen te spreken, want ik lees dat het de praktijk van Jezus Christus Zelf was. Hij maakte eerst discipelen en dan doopte Hij hen: ‘Jezus maakte en doopte meer discipelen dan Johannes’ (Joh. 4:1). Hier werden eerst discipelen gemaakt en dan werden ze gedoopt. Maar hoeveel arme zielen dopen in hun onkunde degenen die nooit tot discipelen gemaakt zijn. Christus zegt echter: ‘Onderwijst en doopt hen.’

.....

Hfst 8. Antwoord op de algemene tegenwerpingen

.....

Tegenwerping 5. Komt de Doop niet in de plaats van de besnijdenis? Ik antwoord. Zeker niet, want er is geen enkel Woord van God voor zoiets dergelijks en u moet niet wijs zijn boven hetgeen geschreven is (1 Kor. 4:6). Overweeg verder dat de besnijdenis alleen de jongetjes betrof, maar in Hand. 8:12 staat: ‘Toen zij ... geloofden, ... werden zij gedoopt, beide mannen en vrouwen.’

Tegenwerping 6. Zijn niet heel geleerde mensen voor de kinderdoop? Ik antwoord. ‘De farizeeën en de wetgeleerden [de geleerde mensen] hebben den raad Gods tegen zichzelf verworpen, ... niet gedoopt zijnde’ (Luk. 7:30). Zeg

niet wat zij zeiden: ‘Heeft iemand uit de oversten in Hem geloofd?’ (Joh. 7:48). Luister naar Christus’ antwoord: ‘Jezus antwoordde: ... Ik dank U, Vader, Heere des hemels en der aarde, dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt, en hebt dezelve den kinderkens geopenbaard’ (Matth. 11:25). Verder, als geleerdheid in dit geval een argument was, zijn veel kardinalen en jezuïeten ook geen geleerde mensen?

Tegenwerping 7. Zijn er niet heel godzalige mannen, predikanten van gemeenten, die de kinderdoop aanhangen? Ik antwoord. U mag een apostel niet verder navolgen dan hij Christus navolgt: ‘Weest mijn navolgers, gelijkewijs ook ik van Christus’ (1 Kor. 11:1). Verder, voer geen voorbeelden van goede mensen tegen een uitdrukkelijk Schriftwoord aan. U hebt een uitdrukkelijk Schriftwoord: Toen zij ... geloofden, ... werden zij gedoopt, beide mannen en vrouwen’ (Hand. 8:12). Elía was een goed man en hij riep om vuur uit de hemel, maar wij moeten dat niet doen. Jósafat was een goede koning, maar de hoogten werden niet weggenomen (1 Kon. 22:42-44). Volg geen voorbeeld na tegen een Schriftwoord in: ‘Gij zult de menigte tot boze zaken niet volgen’ (Ex. 33:2).

Tegenwerping 8. Er is geen Schriftwoord tegen het dopen van kinderen. Ik antwoord. Nadab en Abíhu werden met vuur verbrand, omdat zij deden wat de Heere niet geboden had (Lev. 10:1-3). Verder, als u met een ‘Schriftwoord’ een ‘uitdrukkelijk Schriftwoord’ bedoelt, dan is mijn vraag: Waar vindt u een Schriftwoord dat zegt: ‘U zult geen klokken dopen’? U kunt immers in het boek der martelaren lezen dat men dat deed. Waar vindt u een Schriftwoord dat zegt: ‘U zult geen speeksel, room of zout in de Doop gebruiken’? Dat doen immers de rooms-katholieken. Maar u moet weten: als bewijs tegen de kinderdoop is het genoeg dat hij niet geboden wordt.

Tegenwerping 9. Werden niet hele huisgezinnen gedoopt? Ik antwoord. Er staat uitdrukkelijk dat zij allen geloofden. ‘Hij werd ... gedoopt, en al de zijnen.’ ‘Hij verheugde zich dat hij met al zijn huis aan God gelovig geworden was’ (Hand. 16:33-34). ‘Crispus, de overste der synagoge, geloofde aan den Heere met geheel zijn huis, en velen van de Korinthiërs ... geloofden en werden gedoopt’ (Hand. 18:8). Lydia en haar hele huis werden gedoopt (Hand. 16:15). Hier wordt geen melding gemaakt van man of kinderen, of ze een ongetrouwde vrouw of een weduwe was. Alleen worden ze ‘broeders’ genoemd (vers 40).

.....

Tegenwerping 12. Het zaad was in het verbond. God maakte een verbond met Abraham en zijn zaad. Ik antwoord. Wat bedoelt u met ‘verbond’? Bedoelt u het verbond dat gemaakt werd op de berg Sinäi? Een werkverbond? Bedoelt u een genadeverbond, waarin God belooft hun God te zijn? En maakt u dit

genadeverbond dan voorwaardelijk? Bent u van mening dat Ismaël, Saul, Jeróbeam, de zoon van Nebat, Achaz en al zulke mensen in het genadeverbond waren? Of bent u van mening dat zij hun aandeel in het genadeverbond verloren, en maakt u er zo feitelijk een werkverbond van? Overweeg daarom dat God een verbond met Abraham en zijn natuurlijke zaad maakte om hun het land Kanaän te geven (Gen. 17:7-8). Maar als het gaat om de belofte van leven en zaligheid, werd deze aan Abraham en zijn geestelijke zaad gedaan: ‘Nu, zo zijn de beloftenissen tot Abraham en zijn Zaad gesproken. Hij zegt niet: En den zaden, als van velen; maar als van één: En uw Zaad, Hetwelk is Christus’ (Gal. 3:16). Als u deze tekst wilt geloven, is er weinig moeilijks aan de tegenwerping. ‘De kinderen der belofte worden voor het zaad gerekend’ (Rom. 9:8).

Tegenwerping 13. De kinderen waren zo ver in het verbond dat het hun een recht op de ordinantie gaf. Ik antwoord. De besnijdenis werd bij erfenis vastgezet op Abraham en zijn zaad en zijn knechten. Maar waar wordt de Doop bij erfenis vastgezet op het natuurlijke zaad van de gelovigen? Het priesterdom was door een verbond bij erfenis vastgezet op de stam van Levi en zijn zaad, zoals u kunt lezen in Joz. 18:7 en Num. 25:13. Wilt u nu de bediening bij erfenis vastzetten op predikers en hun natuurlijke zaad? Maar wat het punt van de Doop betreft, kwamen er niet velen om gedoopt te worden? En toen zei Johannes: ‘Meent niet bij uzelfen te zeggen dat u Abraham tot uw vader hebt’ (vgl. Matth. 3:9). Daarmee liet hij duidelijk zien dat hun vleeselijke recht afgesneden werd door het Evangelie. Nu is ‘de bijl aan den wortel der bomen gelegd; alle boom dan die geen goede vrucht voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen’ (vers 10). Let verder hierop dat Abraham een Schriftwoord had als grond om zijn zaad te besnijden, maar waar is een Schriftwoord om kinderen te dopen?

Tegenwerping 14. Christus heeft gezegd: ‘Laat de kinderkens tot Mij komen, want derzulken is het Koninkrijk Gods’ (Mark. 10:14). Ik antwoord. De tekst vertelt u duidelijk dat ze niet gebracht werden om gedoopt te worden, maar opdat Christus Zijn handen op hen zou leggen en voor hen zou bidden (Matth. 19:13; Mark. 10:13). Hier staat niets over de Doop.

Tegenwerping 15. Er staat: ‘U komt de belofte toe, en uw kinderen’ (Hand. 2:39). Ik antwoord. Doe uw eigen ziel zoveel recht dat u wel de hele tekst leest. Dan zult u zien dat er staat: ‘U komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen die daar verre zijn, zovelen als er de Heere onze God toe roepen zal.’ Hier ziet u dat de belofte is voor degenen die geroepen worden. Misschien zegt u dat dit woord ‘roepen’ geen betrekking heeft op de kinderen, maar op degenen die verre zijn. Dan antwoord ik: Het moet noodzakelijk betrekking hebben op de kinderen en hun ouders, en allen die verre zijn, omdat dit de belofte is: ‘Dit is het wat

gesproken is door den profeet Joël: Ik zal uitstorten van Mijn Geest op alle vlees', op 'uw zonen en uw dochters' (Hand. 2:16-17; Joël 2:28, 32), op 'de overgeblevenen, die de HEERE zal roepen'. Als de belofte van de Geest voor de kinderen is, ook al worden ze niet geroepen, dan geldt een van tweeën: Óf de belofte faalt, en dat te denken is vreselijk. Óf alle kinderen van gelovigen zijn deze heerlijke Geest deelachtig. Maar de dagelijkse ervaring bewijst het tegendeel: velen van de kinderen van gelovigen zijn vleselijk en hebben de Geest niet. De belofte wordt alleen vervuld aan diegenen die de Heere onze God zal roepen.

.....

Hfst. 9 De Doop der gelovigen met de kinderdoop vergeleken

1. De Doop der gelovigen heeft een gebod (Matth. 28:19-20).
De kinderdoop heeft geen gebod.
2. De Doop der gelovigen heeft veel voorbeelden (Hand.8:12;2:37,41-42 e.v.).
De kinderdoop heeft geen voorbeeld.
3. De Doop der gelovigen is uit de hemel (Matth. 21:25).
De kinderdoop is uit de mensen.
4. De Doop der gelovigen is de raad van God (Luk. 7:29-30).
De kinderdoop heeft de raad van mensen.
5. De Doop der gelovigen werd heerlijk verzegeld (Matth. 3).
De kinderdoop werd nooit door God verzegeld.
6. In de Doop der gelovigen oefent de gedoopte persoon geloof.
In de kinderdoop oefent het kind geen geloof.
7. In de Doop der gelovigen onderwerpt de persoon zich in daden van gehoorzaamheid.
In de kinderdoop bewijst het kind geen daad van gehoorzaamheid.
8. In de Doop der gelovigen weet de persoon wanneer hij gedoopt wordt.
Kinderen weten niets van hun doop.
9. Gelovigen herinneren zich wanneer zij gedoopt zijn.
Kinderen herinneren zich hun doop niet.
10. Gelovigen worden met Christus begraven door de Doop (Rom. 6:4).
Kinderen worden niet begraven, zij worden alleen besprenkeld.
11. Alle gelovigen die gedoopt worden, zijn in het verbond der genade.
Niet alle gedoopte kinderen zijn in een genadeverbond.
12. Alle gedoopte gelovigen ontvangen vergeving van zonden (Hand. 2:37-38).
Niet alle kinderen ontvangen de vergeving van zonden.
13. God heeft beloofd dat allen die geloven en gedoopt worden, zalig zullen worden (Mark. 16:16).
God heeft niet beloofd dat alle kinderen die gedoopt worden, zalig zullen worden.
14. Gelovigen verblijden zich wanneer ze gedoopt worden (Hand. 8:39; 16:34).

Kinderen verblijden zich niet, maar huilen meestal wanneer ze besprenkeld worden.

15. De Doop der gelovigen heeft het duidelijke Woord van God achter zich (Matth. 28:19).

De kinderdoop heeft alleen menselijke gevolgtrekkingen achter zich.

16. De hele wereld kan onweerlegbaar bevestigen dat gelovigen door de apostelen gedoopt werden (Hand. 8:12).

De hele wereld kan niet bevestigen dat enig kind door de apostelen gedoopt werd.

17. Allen die kinderen dopen, erkennen dat gelovigen gedoopt werden.

Alle gedoopte gelovigen ontkennen dat kinderen gedoopt werden.

18. Gedoopte gelovigen nemen wettig deel aan het Avondmaal des Heeren.

Gedoopte kinderen nemen niet wettig deel aan het Avondmaal des Heeren.

19. Alle gedoopte gelovigen zijn levende stenen, geschikt voor Gods huis (1 Petr. 2:5).

Niet alle gedoopte kinderen zijn levende stenen en geschikt voor Gods huis.

20. Gedoopte gelovigen bouwen op Christus door hun eigen geloof.

Degenen die kinderen dopen, bouwen op het geloof van een ander.

21. Degenen die gedoopt zijn op hun eigen geloof, zullen nooit verloren gaan (Joh. 10:28).

Degenen die gedoopt zijn op het geloof van een ander, kunnen verloren gaan.

22. Gedoopte gelovigen zijn bekeerd en zullen nooit in de verdoemenis komen (Joh. 5:24).

Gedoopte kinderen zijn niet bekeerd en kunnen in de verdoemenis komen.

23. Gedoopte gelovigen zijn niet de kinderen des toorns (Joh. 3:36).

Gedoopte kinderen kunnen nog onder de toorn zijn (Joh. 3:36).

24. Gedoopte gelovigen weten dat Christus dierbaar is (1 Petr. 2:7).

Gedoopte kinderen weten niet dat Christus dierbaar is.

25. Gelovigen hebben Christus lief en bewaren Zijn geboden (Joh. 14:15).

Gedoopte kinderen hebben Christus niet lief en bewaren Zijn geboden niet.

26. Gedoopte gelovigen aanbidden God in geest en waarheid, en God zoekt de-
zulken die Hem alsoo aanbidden (Joh. 4:23-24).

Kinderen weten niet wat ze zullen aanbidden

27. De Doop der gelovigen moet standhouden zolang Gods Woord standhoudt (Matth. 5:18).

De kinderdoop moet ophouden, omdat hij niet het Woord van God heeft.

28. Gedoopte gelovigen kunnen de satan afslaan zoals Christus deed, door te zeggen: 'Er staat geschreven: zij geloofden en werden gedoopt.'

U kunt de satan niet afslaan door te zeggen: 'Er staat geschreven: kinderen werden gedoopt', want dat staat niet geschreven.

... Nu, ik smeed u te overwegen wat over deze zaak gezegd is. De heerlijke God

der waarheid geve u de Geest der waarheid. Mag die Geest u leiden in alle waarheid, en mag Hij u opbouwen en u een erfdeel geven onder de geheiligden. In oprechtheid en met ongeveinsde liefde tot God en uw ziel zijn deze dingen geschreven. De God en Vader van onze Heere Jezus Christus Zelf heilige u geheel en al, naar lichaam, ziel en geest, en geve u een hart om te onderzoeken of deze dingen alzo zijn.

Einde van het boekje

Boekrecensie door J.K. Popham over De Doop door John Norcott

Overgenomen uit The Gospel Standard, februari 1912

Een opmerkelijk boek, ons overgeleverd uit de 17e eeuw, toen de baptisten zwaar onderdrukt werden, en de auteur zelf vervolging leed, kennelijk van de kant van broeders [Norcott publiceerde dit werk terwijl hij in Holland was, waarheen hij verdreven was door religieuze vervolging – GS]. Toen we het zorgvuldig gelezen hadden, hadden we het gevoel dat geen ander werk dat we ooit over dit onderwerp gelezen hebben, met eenzelfde helderheid en overtuiging de natuur, manier en verplichting van de Doop naar ons hart en verstand overbracht. Twee dingen karakteriseren het:

1. De volheid van het Schriftuurlijke onderwijs over het onderwerp. ‘Alzo zegt de Heere’, staat op iedere pagina, in ieder argument en ieder pleidooi. Daaruit vloeit de kracht, het licht en de heldere straling van de waarheid voort. Overal wordt de lezer geconfronteerd met gezag in het Goddelijke, duidelijke gebod, en in voorbeelden, zowel van en bij de Heere Zelf als Zijn apostelen en discipelen. Zo worden de ordinantie, de juiste manier en de geschikte onderwerpen aan de lezer voorgesteld in het heldere, schone licht van het Woord zelf. Daarom hoeft niemand die John Norcott leest, te vrezen dat diepzinnige redeneringen zijn gemoed in verwarring zullen brengen of zijn bevattingsvermogen te boven zullen gaan.

2. Het tweede wat, naar ons oordeel, het boek kenmerkt dat hier voor ons ligt, is de begenadigde geest waarvan het doordrongen is, de zalving waarmee het klaarblijkelijk geschreven werd. De schrijver had de stromen van water die door Christus beloofd werden (Joh. 7:38-39). Dit zo opmerkelijke aspect trok ons aan. En we betwijfelen niet dat velen het zullen opmerken en voelen, ook al zijn ze niet overtuigd van de Doop. Want de wapenen die in de twist gebruikt worden, zijn niet vleselijk.

Oprecht hopen wij dat velen van het volk des Heeren die erkennen dat de Doop der gelovigen Schriftuurlijk is, maar de verplichting ervan tot hiertoe niet gevoeld hebben, deze verplichting mogen gaan voelen door het lezen van dit belangrijke

werk. Wanneer we de treffende teksten en argumenten zouden citeren, zouden we het hele boek moeten citeren. Liever raden we onze lezers sterk aan om het aan te schaffen en te lezen. We denken dat Messrs. Farncombe & Son een voortreffelijk werk gedaan hebben door het opnieuw uit te geven, en we zijn zo vrij hun onze warmste dank te betuigen. Het zal ons niet verrassen te horen dat de zegen van God op deze onderneming rust.

Een recensie over dit boekje stond ook juli 2017 in The Gospel Standard n.a.v. hun laatste uitgave van 2016, en is als volgt: Het is een voortreffelijk boek; het toont heel duidelijk aan dat, volgens de Schrift, de Doop der gelovigen door onderdompeling in water behoort plaats te vinden na belijdenis van Christus. John Norcott is niet zo goed bekend onder ons. Hij stierf op middelbare leeftijd in 1676. Hij werd de tweede predikant van de eerste Engelse Particuliere Baptistengemeente in Wapping, als opvolger van John Spilsbury. Zijn geboortedatum blijkt onbekend te zijn.

Het boek bestaat uit elf korte hoofdstukken. De eerste twee hoofdstukken laten vanuit de Schrift Christus' voorbeeld zien in Zijn doop, en ook Christus' opdracht om gelovigen te dopen. Het derde hoofdstuk geeft ons voorbeelden van de Doop der gelovigen in de Schrift. Hoofdstuk vier legt uit dat het dopen plaatsvindt door onderdompeling onder water, en het volgende hoofdstuk maakt vanuit de Schrift duidelijk dat dit moet doorgaan tot Christus' tweede komst. Het zesde hoofdstuk bewijst dat de Doop voor alle gelovigen is, ongeacht de mate van genade. Hoofdstuk zeven toont aan dat de Doop der gelovigen een grote ordinantie is. In het volgende hoofdstuk beantwoordt John Norcott tweeëntwintig tegenwerpingen tegen de Doop der gelovigen. Hoofdstuk negen bestaat uit een tabel van vergelijking tussen de Doop der gelovigen en de kinderbepsrenkeling. Hoofdstuk tien heeft als titel: 'Duidelijke Schriftplaatsen aangaande de Doop, zonder enige menselijke gevolgtrekking vanuit de wijsheid van de mens.' In het laatste hoofdstuk staan John Norcotts afsluitende overwegingen. Deze overwegingen geven ons plechtige leesstof. Het aanhangsel bevat een uittreksel over John Norcott uit History of the English Baptists van Joseph Ivimey.

Wij herhalen dat het een voortreffelijk boek is. De schrijfstijl is duidelijk en eenvoudig. Toch wordt overtuigend aangetoond dat de bewijsgrond voor dit leerstuk uit Gods Woord komt. De Schriftuurlijke waarheden worden op een duidelijke en directe manier beschreven, en zijn gemakkelijk te begrijpen. Het kwam ons voor dat de Schriftuurlijke waarheid op zo'n onweerlegbare manier uiteengezet wordt. In het voorwoord van de uitgever staan enkele opmerkingen die Mr. J.K. Popham in 1912 gemaakt heeft. Hij schreef 'dat geen ander werk dat wij over dit onderwerp gelezen hebben, met eenzelfde helderheid en overtuiging de natuur, manier en verplichting van de Doop naar ons hart en verstand overbracht ...' Hij maakte nog meer heel positieve opmerkingen. Wij hopen

enkele uittreksels uit dit boek in het volgende nummer van de Gospel Standard op te nemen, zo God wil.

De publicatie van dit boek komt heel goed uit nu er tegen de Doop der gelovigen geschreven is in het blad van de Netherlands Reformed Congregations in de Verenigde Staten en Canada. Wij realiseren ons dat er in de kring van Nederlandse reformatorische kerken veel godvruchtige gelovigen zijn, die een door God gewerkt geloof bezitten. Het spijt ons dat er in een artikel over de Doop (dat loopt vanaf de nummers februari tot mei) dingen geschreven zijn die niet waar zijn.

Er wordt gezegd dat wij de volwassenendoop in praktijk brengen. Nee, wij brengen de Doop der gelovigen in praktijk, op belijdenis van geloof in Christus, met bekering en tevens een gezegende hoop in Immánuël. Hierbij kan het ook gaan om kinderen of tieners, op een waarachtige en hartelijke belijdenis.

Een ander misverstand is dat wij niet geloven dat het met Abraham gesloten verbond geestelijk was. Dat was het zeker, want Jezus zei: ‘Abraham ... heeft met verheuging verlangd, opdat hij Mijn dag zien zou; en hij heeft hem gezien en is verblijd geweest.’ Hij zag door het geloof de zaligheid voor zichzelf in het Zaad der belofte. John Norcott behandelt Calvijns dogma dat de Doop in de plaats van de besnijdenis gekomen is en daarom bedoeld is voor kinderen die in christelijke gezinnen geboren worden. John Norcott toont vanuit de Schrift duidelijk aan dat wanneer een huisgezin gedoopt werd, dit plaatsvond nadat zij geloofden.

Wij hebben veel achting voor de godzaligen in de Nederlandse reformatorische kerken, maar het spijt ons dat zij de on-Schriftuurlijke opvattingen van Calvijn en anderen over de Doop volgen. Een van de eerste belijdenissen van de baptisten werd in 1644 opgesteld en in 1646 uitgebreid, en staat bekend als de London Baptist Confession of Faith. De Dordtse Leerregels werden in 1618 en 1619 goedgekeurd. De Westminster Confession werd in 1646 opgesteld. De wortels van onze Geloofsbelijdenissen zijn even oud als die van de andere reformatorische kerken.

Dit geschrift is een kort geschrift, maar wel een meesterlijk geschrift. Daarom bevelen wij het van harte bij onze lezers aan.

J.C. Philpot in zijn brieven over de Doop

J.C. (Joseph Charles) Philpot in zijn brieven over zijn eigen Doop

Overgenomen uit: Levensbijzonderheden en brieven

Brief aan Dhr. J. Parry te Allington, 29-8-1835

Gij spreekt over het dopen. Maar dienaangaande ben ik vol twijfel en vrees. Vooreerst gevoel ik, dat mijn rampzalig ongeloof, zondigheid, hardheid des harten, afkerigheden, onkunde van Christus, en menigvuldige verdorvenheden als zoveel machtige beletselen mij in de weg staan. Ten tweede is mijn arm, zwak, broos, waggelend, gevoelig lichaam oorzaak van menige aanvallen. Doch wanneer ik Jezus aan de andere zijde van het water zag staan, zou ik er mij toch bepaald aan wagen er door te gaan. Het komt mij voor, dat de gunstigste gelegenheid van het warme weer dat wij gehad hebben, nu voorbij is. En ik voeg er bij, dat zo ik mij nog dit jaar aan die ordinantie zal onderwerpen, het niet in de herfst moet plaats hebben. De 13e September zal de laatste Zondag zijn dat het zal kunnen geschieden, en ik verzeker u, dat ik dankbaar zal zijn er met een verkoudheid af te komen. Ik wilde de Heer Warburton vragen mij te dopen, want indien het gebeurt, dan wens ik het door geen andere gedaan te hebben. Indien hij dan 13 September komen kan, zo wil ik, onder bekwaammaking des Heeren, het voorbeeld volgen van het grote Hoofd der gemeente, gaande door de wateren der Jordaan. Gij zult de heer Warburton wel onmiddellijk willen schrijven en hem tot dat doel uitnodigen, en meteen hem verzoeken om te prediken, dewijl ik het op die dag niet zal kunnen doen. Ik hoop evenwel dat de gemeente in generlei opzicht menen zal, dat mijn betrekking tot haar daarmee veranderen zal. Ik blijf steeds niets anders dan een hulp, die zich bereid verklaart te gaan en te blijven zolang wij wederkerig elkaar zullen passen. Ik gevoel dagelijks meer en meer de arglistigheid en Goddeloosheid van mijn bedrieglijk hart, en de ellendig geruïneerde staat waarin ik mij van nature en door de praktijk bevind. Ik gevoel mij ten enenmale onwaardig een christen genoemd te worden, en gerekend onder degenen, die het Lam volgen. En ik wil mijzelf niet bewieroken in enige gemeente, noch verheffen bij enig leraar of christen, als of ik iets ware. Ik ben bereid de laagste plaats in te nemen; en wie ook mijn christendom moge betwijfelen, die doet hetzelfde wat ik bestendig doe.

Brief aan Dhr. Brookland, 23-9-1835

Ruim een week geleden had ik het voorrecht de dierbare Heere te volgen door de wateren des doops, en nooit had ik zulk een gevoelig besef van mijn onwaardigheid, dan op die dag. Het behaagde Hem mij te bewaren voor het minste vatten van koude, en mij meer vrijmoedigheid te geven bij het ingaan in

Zijn graf der wateren, dan ik had durven verwachten vanwege mijn veelvuldige lichamelijke en geestelijke verzoeken en oefeningen. De heer Warburton predikte, en doopte mij met de grootste plechtigheid, zalving en liefde.

(Note, citaat over Miss. **Elisabeth Topp**: ‘Een heerlijke zondag bracht ze door op 13 september 1835. Dat was in Allington. Het was de dag waarop Mr. J.C. Philpot werd gedoopt door Mr. John Warburton. Voor mijn moeder was dat een dag om nooit te vergeten, zolang als ze in dit tranendal verbleef. Zowel de bediening van de inzetting als de prediking van die dag werden rijk aan haar ziel gezegend.)

J. C. Philpot in zijn brieven over de Doop

Overgenomen uit: Levensbijzonderheden en brieven

Briefpassage aan Dhr. Parry, 21-10-1837

Te Nottingham zijn ze van gevoelen, dat de Evangeliedienaars het aan God over te laten hebben, om het kaf van de tarwe te wannen. S. heeft tegen de Doop gepredikt, en heeft openlijk zes kinderen besprengd. Zij willen, dat ik wederom naar Nottingham zal gaan, maar ik denk daaraan niet te voldoen ter oorzaak van S.’ dwalingen en spreken tegen de Doop. Ik zou mij evengoed met de vrijen wil kunnen verenigen als met de kinderdoop. Ofschoon ik er zelden over spreek, kan ik toch niet dulden dat er tegen den Doop gesproken wordt, als zijnde een deel van dat geloof, dat de heiligen overgeleverd is. Ik hoorde nooit enige bewijsgrond tegen de Doop ingebracht, die wat te betekenen had. S. dacht dat de moorman besprengd werd, omdat hij zich niet kon voorstellen, dat deze met zijne natte klederen zou voortgereden zijn. De schatmeester van de Koningin Candace had geen wisselkleed, zelfs geen valies.

Briefpassage aan zus Fanny Philpot, 16-10-1839

Het moet u wel een beproeving geweest zijn te weigeren om als volmacht voor Mej. W. op te treden. Niettemin handelde gij volkomen naar recht, om niet te doen waar uw geweten bezwaar tegen had. En waarlijk, hoe kon gij voor uzelf of anderen beloven, dat het kind al de geboden zou houden, en al zulke beloften volbrengen als er door de getuige bij de doopvont worden afgelegd? Het zou een ontzaggelijke spotternij voor u geweest zijn, met een verlichte consciëntie zulke beloften te doen, als gij weet dat niemand, en bijzonder geen onwedergeboren mens, kan volbrengen. Mocht de Heere bij toeneming uw geweten teder maken en houden, u steeds aan Zijn gezegende voeten brengen, en u bewaren van in hart en leven van Hem af te wijken. Nadat de kinderen Israëls de Dode Zee waren

doorgegaan, vergaten ze aldra Zijn werken, en hun volgende stap was een afgod te maken en zich daarvoor neder te buigen.

Briefpassage aan Dhr. Isbell, 9-1-1840

Gij vraagt mij, hoe ik overtuigd werd van de Doop der gelovigen? Ik zou niet weten iets toe te voegen aan hetgeen ik daaromtrent heb geschreven. Toen het onderwerp eerst post vatte in mijn gemoed, wendde ik mij in vijandschap daarvan af, aangezien het mij was alsof een man, met een zaag in zijn hand gereed stond om mijn appelboom om te houwen, die gouden appels droeg. Zoveel was mij duidelijk, dat als de Doop van de gelovige de enige Schriftuurlijke was, ik moest breken met een stelsel, dat zich op de kinderdoop of besprenging grondt. Doch ik had er noch neiging toe noch geloof voor, temeer daar mijn gezondheid maar redelijk was en mijn gehele inkomen uit de gevestigde kerk kwam. Evenwel zag ik in, dat de Schrift geen andere doop beveelt noch er een voorbeeld van geeft; waar nog bij kwam een gezicht van de ontzaggelijke spotternij van de dienst der Engelse kerk in het besprengen der kinderen, aan welken ik gelukkig steeds ontkwam, omdat ik een hulpprediker had, die dat zowel als alle ander vormelijk werk verrichtte. Omtrent die tijd waren er ook van mijn vrienden, die zich van de Staatskerk afscheidten en gedoopt werden, en dewijl ik in gelijke vriendschapsbetrekking met hen bleef verkeren en wij nogal eens dit onderwerp bespraken, werden mijn overtuigingen steeds sterker, totdat zij eindelijk alle banden en boeien overtroffen, en mij uit Babylon deed gaan.

Omstreeks zes maanden, nadat ik de Staatskerk verlaten had, werd ik door de heer Warburton gedoopt, en heb er sindsdien nooit aan getwijfeld of het een Evangelische ordinantie is, schoon ik er geen trek toe heb om er een Schibboleth van te maken, of het tot een verheven plaats van mijn bediening te stellen. De wijze waarop zoveel Baptisten daarover handelen staat mij tegen, want het schijnt hun alles in allen – en het grote keerpunt te zijn; en daarom merk ik het liever aan als een bevel, dat uit Goddelijk onderwijs en liefde moet gehoorzaamd worden. ‘Indien gij Mij lief hebt, zo bewaart Mijn geboden.’ Doch sommigen van mijn liefste vrienden en beste hoorders zijn geen baptisten, en dat is geen hefboom nog struikelblok tussen onze vriendschap en liefde.

Niettemin kan ik de heer Triggs noch wijlen Mr. Fowler toegeven, dat het een onverschillige zaak is, of in onze ijver voor geestelijke wezenlijkheid zulk een duidelijk bevel des Heeren maar ter zijde te stellen, en de handelingen van Zijn Apostelen tot niets betekenende dingen en schaduwen te verlagen. Jezus is de Wetgever van Zijn uitverkorenen, en wie Zijn bevelen minachten vereren Hem weinig. In Matth. 5:19 lezen wij een ontzaggelijk woord, en gij mocht wel bedacht zijn op het verschil, dat er bestaat tussen overtreding door zwakheid, en het verzuimen door minachting of verachting door verharding des harten. En ik meen

te mogen zeggen, dat gij de scherpe snede van dat genoemd vers zult gevoeld hebben, in die uitdrukking: 'En de mensen alzo zal geleerd hebben.' De gedachte is mij wel eens tot troost geweest, dat welke mijn overtredingen ook mogen geweest zijn, ik de mensen toch zo niet geleerd heb, en heb nimmer enige afwijking van het enge en nauwe pad gerechtvaardigd hetzij voor mijzelf of anderen. En hier stel ik een groot verschil tussen de tegenstanders van de Doop en de verachters ervan.

S. heeft er tegen gepredikt, en ik geloof dat hij de Doop der gelovigen belachelijk voorstelde. Daarom wilde ik de gelegenheid om met hem te corresponderen niet voorbij laten gaan, zonder hem zijn dwaling onder ogen te brengen. Dit heeft wederzijds een warme discussie tot gevolg gehad, en als ik in mijn antwoord hem voorstelde, dat ik misschien éénmaal per jaar over de Doop van de kansel spreek, dan kon hij niet verstaan, hoe ik daarin getrouw geacht kon worden, terwijl ik hem tegenstond als die dezelve verloochent. Hij zag het onderscheid tussen het blind zijn voor, en tegenstaan van, een waarheid niet in. Had gij bijv. over het onderwerp gezwegen, ik zou het niet te berde gebracht hebben; maar had gij het bestreden, ik zou het verdedigd hebben, en ik zou menen, dat dit onderscheid zeer verstaanbaar is.

Als uw gemeente niet baptistisch is, dan zult gij ondervinden, dat het spreken over de Doop alles in vlam zal zetten, en een oorzaak van twist blijkt te zijn. Maar ik wil niet, dat gij het verkleind voorstelt, wanneer de Heere het op uw ziel gebonden heeft, en de krachtigste preek die gij erover preken kunt, zou zijn om uzelf aan de doop te onderwerpen. Niettemin zou de storm ook het oude kaf kunnen uitwannen, met hetwelk u ongetwijfeld zeer bezet bent, dan uzelf wenst en weet. Gij hebt waarschijnlijk wel eerder opgemerkt, dat de oude leden van de gemeenten gewoonlijk niet de meest geestelijken of leerzaamsten zijn, en dat onze eerste hoop en verwachting gevestigd is op hen, die de Heere ons als zegelen op onze bediening gaf. En gij zult ondervinden, dat de Doop meer ergernis geeft aan de oude leden dan uw andere prediking, omdat het een meer voelbaar punt is en het voor hen de verkenningsplek is, van waaruit zij hun geschut stellen tegen wat zij noemen: uw bitteren geest enz. Dat het u daarom een keerpunt zij; en nochtans zij het zo niet voorgesteld, maar enkel als een waarheid door de Heere geleerd.

Briefpassage aan Dhr. Parry, 12-3-1840

Vriend * zal bij mij niet bevinden, dat ik in het openbaar noch in het verborgen van den Doop een oorzaak van strijd maak. Word ik aangevallen dan zoek ik mijzelf te verdedigen, en wanneer men mij verantwoording afvraagt geef ik ze; maar ik wens nimmer een geschil op te werpen of nodelozen strijd uit te lokken.

Kan vriend Dredge zeggen, dat ik hem afsneed, omdat hij niet Baptist is? Kan hij aanwijzen, dat ik den heer Wild en anderen meer genegen was? Kan hij zich een enkele leerrede of toespraak, van den kansel of op enige andere wijze bijbrengen, waarin ik den niet-baptisten veroordeelde? Ik geloof, dat zo ik ooit feilde, het meer aan de andere kant was. Hij heeft daarom geen reden te zeggen dat ik hem afsneed. Ik heb een vaste overtuiging aangaande die zaak, reeds voor dat ik hem kende, en voor dit geloof meen ik Schriftuurlijke gronden te hebben. Zo hij kan, hij mag ze omverwerpen; maar als hem dat niet mogelijk is, dan zal hij wel doen den raad van Gamaliël op te volgen. (Hand. 5:39). Wanneer ik de wereld kon doorgaan met hier iets van de waarheid af te nemen, en daar een hoek af te ronden, dan zou ik mij van vele pijlen uitwendig bevrijd zien. Een getrouw man gelijk hij zou niet over trouweloosheid klagen. Indien hij of iemand anders met zachtmoedigheid of wijsheid mij kan aantonen, dat mijn bewijsredenen vals zijn, dat zij het doen; maar laten zij ophouden de waarheid tegen te staan, omdat zij hen afsnijdt. Ik hoop niettemin, dat zijn oog en hart met heilige olie gezalfd zal worden, en dat zal hem in rechte paden leiden. Het verblijdt mij, dat onze hooggewaardeerde vriendin Mej. Wild niet boos is door mijn aantekening over de engere (Stricte) gemeenschap; ik houd mij verzekerd, dat zij mij waardiger is dan duizend slechte Baptisten.

Briefpassage aan Dhr. Tips te Rotterdam, 30-10-1857

Op die tijd liet mijn gezondheid veel te wensen over, ik was zonder enige bezitting, en had ook geen uitzicht op iets; maar evenals Abraham ging ik uit op de roeping Gods en mijn consciëntie, niet wetende waarheen, en door rijke genade werd ik gesterkt, met Mozes de versmaadheid van Christus meerder rijkdommen te achten dan de schatten van Egypte. Niettemin werd mij, als antwoord op de gebeden van een geestelijke vriend, al spoedig een deur geopend om buiten de Staatskerk het Evangelie te prediken, en sindsdien heb ik een bediening onder de Particuliere Baptisten, - een Godsdienstige benaming in ons land gegeven aan degenen, die vasthouden aan de Doop - d. i. indompeling, zoals gij het woord doop en dopen in uw overzetting terecht hebt behouden - der gelovigen alleen, en evenzo dat het Avondmaal des Heeren overeenkomstig Apostolisch gebruik, beperkt blijft tot de gedoopte gelovigen, zich houdende aan de leerstellingen die gemeenlijk genoemd worden de leer der genade, en die zo duidelijk geformuleerd zijn door uw vaderen in de Synode te Dordrecht.

Briefpassage aan Dhr. Grace, 18-6-1859

Het is zeer jammer, dat degenen, die den Doop tegenstaan, zulk een hoge vlucht nemen. Zeer zelden gevoel ik lust en begeerte iets over dit onderwerp te zeggen, -

niet, omdat ik dienaangaande in twijfel ben of dat niet vasthoud, maar dewijl het mij toeschijnt, dat er veel gewichtiger zaken te verkondigen zijn, en in welke het leven en de kracht der Godzaligheid bestaat. Gods volk, en bijzonder zij die onder beproeving en oefeningen zijn, hebben vaster spijs voor hun zielen nodig, en velen van hen gaan gebogen onder verzoeking en droefheid. Dezulken begeren datgene te horen, wat hun harten een gezegende balsem is, en alles behalve Christus en Zijn bloed in zijn gezegende kracht en uitwerking, is in hun beschouwing van geen waarde. Inzettingen en regels zijn goed op hun plaats, doch zij mogen nooit de voorrang innemen boven dat ene nodige, de Zaligmaker en Zijn volbrachte werk, en de onderwijzing des Heiligen Geestes, waardoor Hij gekend wordt.

Biefpassage aan Dhr. Leigh, 14-2-1862

Nu al de dingen mogen wel goed overwogen worden, en uitgebreid voor den Heere, en niet weer opgenomen tenzij het Hem behaagt te leren en te leiden. Het voorrecht om lid van een Evangelische gemeente te zijn, is waarlijk groot. Het is een grote eer in het openbaar den Naam van Christus te belijden, aan Zijn tafel aan te zitten, en verenigd te zijn in gezelschap met degenen, die God vrezen en voor Hem wandelen in het licht van Zijn aangezicht. Doch naarmate de grootheid van het voorrecht, is de noodzakelijkheid om elke stap door de Heere zelf geleid te worden. Niets is gemakkelijker dan zich te laten dopen en met een gemeente zich te verenigen. Het wordt door honderden gedaan, wiens Godsdienst geheel en alleen in het vlees bestaat. Maar een geestelijk mens kan in zulk een vleselijke weg zich niet voorwaarts bewegen; en wanneer hij het moge doen, zal hij van achteren niets anders vinden dan slavernij en veroordeling.

Gij zult, en terecht, denken, dat ik u in deze zaak weinig van nut ben. En dat is zo, omdat ik zou wensen, dat de Heere alleen u moge leiden. Uit hetgeen ik in het eerste gedeelte van deze brief schreef, zou men kunnen denken, dat het bij mij weinig van betekenis is wat een gemeente van Christus is, of dat het wel recht is voor een christen om er lid van te worden. Doch hiermee zou men mijn bedoeling zeer misvatten. Inderdaad, juist het tegenovergestelde. Omdat ik een zodanige beschouwing van de gemeente heb, en van de zegen om onder Goddelijke onderwijzing lid van haar te zijn, schreef ik zoals ik schreef. Niet uit onverschilligheid, maar uit inzicht van het geestelijk karakter van de gehele zaak, ontstaan zoveel moeilijkheden in mijn gemoed. Als bewijs hiervan kan dienen, dat ik in mijn bediening schier nooit de Doop of een Evangeliegemeente aanroer, niet dat ik het minder vasthoud dan die Leraars, die er altijd over spreken, maar ik wens, dat de Heere zelf Zijn volk er toe brengt om het voor zichzelf te zien, en overreed te zijn door Zijn eigen liefelijke en onoverwinnelijke kracht.

J.C. Philpot over het bedienen van de Doop in zijn gemeenten

Overgenomen uit: Levensbijzonderheden en brieven

Briefpassage aan Mej. Philpot, zus Fanny, 28-10-1840

Het spijt mij, dat sommigen uwer zich hebben gestoten aan mijn uitstellen van het dopen en de formering ener gemeente. Ik wacht op bouwstof eer ik begin. Er zijn hier velen, naar ik geloof levende zielen, maar die te weinig bevorderd zijn tot den doop; en wat mijzelf betreft, ik geloof niet met enige veiligheid voor mijzelf te kunnen dopen, aangezien de indompeling zo lang in koud water een gedeeltelijk blootstellen is van mijn lichaam aan die koude, welke mij waarschijnlijk zeer nadelig zou wezen. Doch onderscheidenen hebben hun begeerte om gedoopt te worden te kennen gegeven. Het volgend jaar verwacht ik de heer Warburton, die waarschijnlijk gevraagd zal worden om de Doop te bedienen, gelijk hij hier tevoren deed. Met te wachten bedoel ik dus niet het te vertragen of af te stellen. Een begin is er alreeds gemaakt, dewijl Warburton in het vorige jaar hier twee van mijn hoorders doopte, die leden der gemeente zouden zijn zodra zij gevestigd werd. De vorming ener gemeente zal veel moeite met zich brengen. De satan zal de hete as van hoogmoed, jaloezie, haat, wantrouwen en strijd aanblazen, en de liefde zal schier niet sterk genoeg zijn om de vlammen, die voortkomen, te verduren. Waar ik ook geweest ben, overal vond ik het moeilijk. Te A. schijnt een mijner warmste vrienden en waarschijnlijk meest trouwe hoorders, thans geheel van mij vervreemd te zijn, omdat ik de strengere (stricte) gemeenschap in de Gospel Standard verdedigd heb. Ik hoop evenwel nooit de waarheid op te geven, wiens vriendschap het mij ook moge kosten; noch mij te bekommeren over ironies of toelaching in het verdedigen van het Evangelie. Gij moet menig hard woord en onvriendelijke bejegening verwachten, zowel van de belijders der waarheid als van de wereld. In het eerst zijn wij niet altijd daartoe bereid, en ook niet bekwaam om te dragen. Smaad en afstoting verwachten wij van de wereld en de vijanden der waarheid, maar van degenen, die belijden tot het volk van God te behoren, stellen wij ons zo weinig die onvriendelijkheid voor, als wij ons bereid gevoelen om ze te dulden. Maar hoe pijnlijk ook voor het vlees, toch werken al deze dingen mee tot ons geestelijk goed. Zij drijven de ziel meer eenvoudig en ernstig tot den Heere, spenen aan de afgoden en trekken de ziel af van te leunen op Assyrië en Egypte, ondervindende dat het een steunen is op een gebroken rietstok, die de band doorboort.

Briefpassage aan Dhr. Tiptaft, 26-3-1849

Herinner u slechts D.C. van A., hoe haar man, die 's morgens toen zij gedoopt zou worden, met het mes aan de deur stond om haar door te steken, en hoe zij van uit het venster heen ging, gedoopt werd, en zo wij hopen alles bestuurd werd ook

ten zijne nutte. Mij kwam heden morgen een blad in handen, waarin ik een verhaal las van een arme vrouw, die veel overeenkomst had met de zaak van Mej. C. Mij dunkt, dat er veel afhangt van haar gemoedsstaat, welke leidingen zij ontwaart, welke beloften de Heere aan haar ziel heeft toegepast, wat geloof en sterkte zij in beoefening heeft, hoe haar eigen geweten in de zaak spreekt. Het is uiterst moeilijk zekere regels te stellen, waarnaar in zulke zaken te handelen, want wat de een kan doen, vermag daarom de andere nog niet. Petrus, die eens zijn Meester verloochende, kon naderhand gekruisigd worden met het hoofd naar beneden. Nicodémus die eerst bij nacht durft komen, verstout zich later vrijmoedig in Pilatus tegenwoordigheid. Elia vliedt voor Izébel, en treedt Achab tegen in Naboth's wijngaard. David verslaat Goliath, en vlucht later voor Absalom. Dus, goede mensen handelen onderscheidenlijk naarmate het geloof zwak of sterk is; en wij zouden het niemand durven aanraden op de golven der zee te wandelen, tenzij wij wisten, dat Petrus' Heere hem nabij en Petrus' geloof bij hem in oefening was. Ik wil dus graag verschoond blijven om te zeggen dat zij zo en zo moet handelen in deze moeilijke zaak. Wij gevoelen evenwel moed genoeg om te hopen, dat de Heere haar zal leiden, dewijl Hij haar Zijn beloften verzekerde.

Gisteren hadden wij hier een samenkomst in de kapel. Twee kandidaten werden bereidvaardig aangenomen, Mej. B. uit M. en Mej. L. uit K. Beiden waren ons zeer welkom, maar bijzonder de laatste. O, hoe beminlijk en krachtig sprak zij! Ik weet niet ooit zo verpletterd te zijn geweest onder het aanhoren van een bevinding, en ik verzeker mij, dat allen weenden. Ik wist niet, dat ik zulk een toehoorder had. Zij was en is een zeer diep beproefde vrouw; lichaamspijn, smartelijke verliezen, daarbij onlangs diep verarmd en vele zielesmarten hebben haar zeer vernederd; doch laatstleden werd zij zeer in haar ziel gezegend, en bijzonder voor een veertien dagen en de volgende dinsdag. Behalve dit laatste, genoot zij enige jaren geleden een rijke zielezegen. Ik geloof niet dat wij ooit een kandidate voor de gemeente hadden, die zo dadelijk deelde in het genot der zaken. Anderen mogen een even goede bevinding hebben, maar met die geur, zegen en kracht derzelve kwamen zij niet tot de gemeente. Het schijnt mij geheel te bemoedigen in het werk; zij wist te spreken van wat zij gevoelde onder deze en die predikatie, en hoe het haar bij bleef en wat het bij haar wrocht en naliet vertelde zij zo duidelijk en aannemelijk. Zij ondervond grote beproeving in haar opgaan naar het bedehuis, aangezien ze in haar huis veel tegenstand en in haar lichaam veel te lijden had. Acht of negen jaren lang was zij onder mijn hoorders. S. heeft wederom veel aan haar ziel genoten. Zij meende te zullen sterven, doch gevoelde geen vrees. Zij had grote begeerte om u te zien. Sommige der vrienden, ik geloof ook J. C. onder hen, hebben haar ontmoet en denken goed over haar. De getuigenis van Mej. L. heeft ons allen zeer bemoedigd. Mij dunkt, ik zou mij niet bekommeren om de sprake van honderden vijanden, wanneer de Heere zich

vervaardigde zo het woord te zegenen.

Indien ik kan, hoop ik (D.V.) de drie kandidaten te dopen op 8 April. Mej. L sprak er over, dat zij u over de Doop gehoord had. Welk een kracht is er in de ware Godsdienst, en wat kan daarmee vergeleken worden; maar hoe wordt hij door beproevingen en oefeningen verkregen! Mijn hart kleeft meer en meer aan de kracht. Buiten haar is alles niets waard, slechts een vertien van de munt, de dille en de komijn. Mej. B. van K. spreekt zeer hoog van den wandel en het leven van Mej. L.

Briefpassage aan Dhr. Godwin, 24-4-1849

De voorgaande dag des Heeren bediende ik hier den Doop, en naar ik hoor, genoten de dopelingen grote zegen aan hun ziel. Een derzelve genoot zoveel, dat zij de volgende nacht niet kon slapen, en twee, drie dagen lang onophoudelijk God prees en loofde; zodat wij enig bewijs hebben, dat de Heere ons niet heeft verlaten, wat ook de mensen zeggen of vermoeden. Inderdaad, het betekent weinig wat de mensen zeggen of denken van ons, het zij voor of tegen ons. Indien God vóór ons is, wat doet het er toe wie tegen ons is? en als God tegen ons is, wat geeft het ons wie voor ons is? Mijn gemoed is hier veel meer dan vroeger. Alles roept luide: 'Onthoud u van mensen,' die noch van u noch van zichzelf een haar kunnen wit of zwart maken. Hoeveel beter is het, in plaats van des mensen toelaching te zoeken of zijn fronsels te vrezen, onze weg den Heere te bevelen, Zijn tegenwoordigheid en gunst te zoeken, Zijn wil begeren te kennen en te doen, en te leven en te wandelen in Zijn vrees! Welke ondersteuning bij beproeving, verlossing uit verzoeking, troost in verdrukking, onderwerping in krankheid of vrede bij de dood kan de mens ons geven? Welke blinde gelovige dwazen derhalve, om zoveel op het schepsel en zo weinig op de Schepper te zien.

Briefpassage aan Dhr. Godwin, 7-6-1849

Dinsdag middag kwam tot mij een vrouw, die een getrouw hoorder was sinds de kapel geopend is. Vele jaren geleden had de Heere haar ziel levend gemaakt en gezegend, maar in de laatste zeven of acht jaren was zij in een lauwe belijdenis, hebbende pas genoeg leven om zich te onttrekken aan de wereld, en staande te blijven onder hare zorgen en bekommernissen. Doch sinds de laatste maanden heeft de Heere andermaal Zijn hand tot haar uitgestrekt, en een krachtig en gezegend werk in haar ziel gewrocht, haar eerst brengende tot de diepste zelfverfoeiing en droefheid over haar langdurige afgezakte toestand, en daarna Zijn genade en liefde aan haar ziel openbarende. Zij kon nauwelijks spreken vanwege aandoeningen, en loofde en prees den Heere voor Zijn barmhartigheden. Al was die zegen niet geheel aan de prediking verbonden, toch verzekerde zij, in

de laatste tijd als met nieuwe oren te hebben gehoord; en het werk scheen als geholpen door het woord. D.V. zal zij in de volgende samenkomst voor de gemeente gesteld worden, en ik twijfel niet of zij zal met blijdschap aangenomen worden, en ik hoop haar te kunnen dopen op mijn laatste zondag te Oakham.

Gelijk gij weet ben ik niet vaardig in het aannemen van zogenaamde zegeningen, vooral niet wanneer ze gezegd worden onder mijn prediking te hebben plaatsgegrepen; maar deze zaken in Oakham waren zo klaar, en de getuigenis door de vrienden afgelegd ging met zoveel geur en kracht vergezeld, dat ik ze geloven moest, daar ze met zulk een gewicht tot mijne consciëntie kwamen.

Wanneer ik, te midden van dat alles een blik naar binnen sla, dan is er veel dat mij veroordeelt. Mijne vorige afwijkingen komen mij voor de aandacht, met vele zonden en verzoeken, behalve mijn voortdurende neiging tot vleselijkheid en dwaasheid. En wanneer dan deze aanvallen van buiten komen, doet het mij neerzinken alsof de Heere een geweldigen twist met mij had, en welke schijnt te eindigen in de rechtvaardiging mijner vijanden en in het openbaar maken dat ik jammerlijk en wellicht geheel verkeerd ben. Waarom heb ik zoveel tegenstanders? Andere leraars gaan ongemoeid door; maar tegen mij wordt geschrift op geschrift uitgegeven, alsof ze mij geheel zouden vernietigen. Als dit de prijs is waarmee een groot gehoor, zoals ik in Allington en elders mag hebben, betaald wordt, dan vind ik dat zeer duur. Toen ik, na het horen van L. 's getuigenis in de gemeentevergadering te Oakham, door de geopende consistorie ging, gedenkende aan de predikatie, zeide ik tot mijzelf: 'Als de Heere mijn woord zo belijft te zegenen aan het volk, laat ik dan voortgaan met prediken; en op geen honderden tegenstanders acht geven.'

Briefpassage aan Dhr. Godwin, 19-6-1849

Zondag hadden wij hier een gemeentelijke samenkomst, en namen twee doopkandidaten aan. Zij werden beiden met blijdschap ontvangen, en bij vrienden en hoorders ten goede bekend van het begin dat ik te Oakham kwam; in het bijzonder gaf de één een gezegende getuigenis, als delende in het liefelijk genot der liefde Gods, zodat zij sprak van den zegen des Heeren aan haar ziel, die zij onafgebroken genoot. Jarenlang was zij, schoon uitwendig zedig, een innerlijk vijandige vrouw; maar o, met welk een zelfverfoeiing sprak zij op onze samenkomst waarbij tranen van droefheid en liefde beide getuigden van haar bekering.

Gisteren ging ik naar K., en ontmoette haar en de vrouw, die ik onlangs doopte, die zulk een ontzagelijken invloed op ons uitoefende. Ik vond daar dus twee andere begenadigden, beide getrouwe bezoekers van onze kapel, - waarvan de ene vrouw jaren geleden door de Heere wonderlijk gezegend werd in een ernstige krankte, doch die later zeer beproefd en gekastijd werd. Sinds de Heere hier het

werk verlevendigde heb ik meer van de vrienden mogen bemerken, en wanneer gij hier eens wederkomt dan zult gij niet voor stokken en stenen behoeven te prediken. Te midden van al onze banden en duisternis is er leven en gevoel in sommiger hart, en ik ben verzekerd, dat behalve bewust leven in eigen ziel, niets zo bemoedigend en aantrekkelijk is dan leven in de toehoorders te ontwaren.

Briefpassage aan Dhr. Godwin, 25-3-1851

Laatstleden Zondag heb ik hier aan drie personen den Doop bediend, en ik geloof, dat de Heere met ons was.

Briefpassage aan Dhr. Godwin, 25-03-1854

Mevrouw S. heeft een liefelijke en gezegende getuigenis voor de gemeente afgelegd. Nimmer hoorde ik aangener spreken van de liefde Gods in een arm zondaarshart uitgestort. Het was fris en warm in haar ziel en daarom kwam het zoet en zalvend uit de mond. Ik bemerk, dat zij sindsdien er zeer door beproefd is geworden.

D.V. hoop ik morgen drie leden te dopen, en bid van den Heere dat wij een goede dag mogen hebben. Ik verwacht, dat wij ook te Oakham weldra de Doop zullen bedienen, dewijl een kandidate zich reeds aanmeldde en een ander verwacht wordt.

Maandag 27 Maart: Ik had gisteren een zware dag en omdat het koud was, kon ik het moeilijk tot het einde volhouden. Het doopbassin is zeer onaangenaam en lastig, dewijl ze zeer lang is, en de vrouwen waren zeer aangedaan, zodat ik ze schier door het water moest dragen na ze op gene zijde gedoopt te hebben, en het traliewerk onder mijn voeten bijna bezweek. Ik vertrouw evenwel, dat wij over het geheel een goede dag hadden. Heden ben ik geheel ongesteld, en heb daarom niet veel lust tot schrijven; doch ik ben gisteren genadiglijk doorgeholpen, en de dopelingen en het volk werden niet teleurgesteld.

J.C. Philpot in zijn preken over de Doop

Philpot in een preek over Galaten 3:26-27

Overgenomen uit Nagelaten Brokken deel 8

‘..Want zovelen als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan.’

.....

Bij het openleggen van de woorden van onze tekst zal ik, naardat de Heere mij in staat stelt, aantonen:

I. Hoe wij kinderen Gods door het geloof in Christus Jezus worden.

II. Wat de uitwerking hiervan is: met Christus gedoopt zijn.

III. Wat daarop volgt: het aandoen van Christus.

.....

O, het voorrecht en de zoete zegen om een kind van God te zijn door het geloof in Christus Jezus! Reken erop, geloof in Christus Jezus is de deur om elke andere genade binnen te laten. Want zonder geloof geen gebed; zonder geloof geen liefde; zonder geloof geen hoop; zonder geloof geen lofprijzing; zonder geloof geen geestelijke gezindheid; zonder geloof geen heiligmaking; zonder geloof geen heiligheid; zonder geloof geen vrijmoedigheid of vrijheid. Maar met het geloof in Christus Jezus is er een heilige vrijheid, een zoete vrijmoedigheid, een loven van Zijn heilige Majesteit en elke andere genade van de Geest, omdat door die open deur in de ziel elke genade van de Geest binnenkomt. Zo dan, o, welk een zegen is hierin gelegen, een kind van God te zijn door het geloof in Christus Jezus!

II. Maar ik ga verder naar ons tweede gedeelte, het in Christus gedoopt zijn. U weet allemaal dat ik de instelling van de Doop houd voor een instelling die voor Gods gemeente gepast is als type en zinnebeeld van een hogere doop – de doop van de Heilige Geest. Ik geloof dat de apostel in dit geval over de geestelijke doop spreekt. Want velen waren niet met water gedoopt, maar waren wel met de Heilige Geest gedoopt, zoals de moordenaar aan het kruis. Velen worden met water gedoopt, die niets van de doop van de Heilige Geest kennen. Daarom neem ik de doop waarover hier gesproken wordt, als een verwijzing naar de geestelijke doop, waarmee wij ondergedompeld worden in de volheid van de Zone Gods.

Maar als we de ordinantie nemen als een illustratie van deze uitdrukking, zullen we er licht op kunnen werpen. Want zo zullen we zien hoe de geestelijke doop bevestigd wordt door de doop met water, en zullen we ook duidelijker zien hoe het ons wezenlijk verenigt met de Heere, het Lam.

Water is een letterlijk zinnebeeld en stelt de Geest van Christus voor. Het water dringt heen door de kleding die wij dragen, tot in de poriën van onze huid, en aldus verenigt de Doop ons met het water. Zo ook de geestelijke doop; daardoor

vindt een binnenkomst van de Geest in de ziel van een mens plaats, en aldus wordt hij gebracht tot een levende vereniging met de Heere, het Lam. Zo wordt hij geheel ondergedompeld in de Geest, de genade en liefde van Christus.

We lezen van de kinderen Israëls dat zij gedoopt werden in de wolk; dat is, zij werden door de wolk omgeven. Elke druppel van die wolk viel op hun lichaam en doordrong hun kleding tot op hun huid. Zo wordt Gods heilige gedoopt met een besef van Christus' tegenwoordigheid en genade, en de volheid van Christus' Geest. Dit geeft hem een vereniging met de Heere Jezus Christus, evenals de wolk de verbindende schakel was tussen hun lichamen en de Heere in de wolk. Zo omhult, omringt en omsluit de Geest van God het kind van God, en geeft hem nu een wezenlijke vereniging met de Heere Jezus Christus, Die boven de wolk in de eeuwige gelukzaligheid is. De wolk daalt van de hemel neer om de ziel te omhullen. De ziel van Gods kind wordt in de wolk ondergedompeld in de genade en heerlijkheid van Christus; ze wordt gedoopt met de liefde en de Geest van de Heere, het Lam en zo wordt ze verheven in een zoete gemeenschap met de Heere des levens en der heerlijkheid.

De Heere Jezus Christus Zelf voer op in de wolk, de wolk der heerlijkheid. De wolk der heerlijkheid was ook over de tabernakel in de woestijn. Overal waar iemand in Christus Jezus gedoopt wordt, daar wordt hij gedoopt in Zijn tegenwoordigheid. Doordat de wolk de ziel verheft, wordt zo iemand ook opgenomen en gescheiden van de aarde en de tijdelijke en zinnelijke dingen.

Er is ook een gedoopt worden in de zee. Want evenals de kinderen Israëls in de Rode Zee gedoopt werden, zo wordt Gods heilige gedoopt in een zee van moeite; hij wordt ondergedompeld in de baren en golven die over het heilige hoofd van Christus rolden. Als Gods heilige door deze Rode Zee wandelt, door deze grote stromen, heeft de Heere beloofd dat Hij hem daar ontmoeten zal. Ondersteund door de wolk, is hij verenigd met de lijdende Heere; hij wordt met Hem in de hof en aan het kruis gedoopt. Alzo wordt hij in vereniging gebracht met zijn lijdende Hoofd en zo wordt hij in Christus ingeënt. Hij wordt één met Christus, en zoals de apostel spreekt, 'doet hij Christus aan'.

Welnu, de waterdoop kan dit nimmer doen; die is slechts een schaduw van een duurzamer wezen. Die is maar een type en zinnebeeld van datgene wat er ver bovenuit stijgt, evenals het wezen de schaduw overtreft.

III. Maar ik ga verder naar ons laatste punt: het aandoen van Christus. U trok vanmorgen uw kleren aan. Ze zijn een beschutting tegen de kou, en sinds de val een noodzakelijke bedekking, omwille van het fatsoen; u draagt ze als uw kleed. Nu, u weet hoe u ze aandoet. Zo is er ook een aandoen van Christus. Hebt u Christus aangedaan?

.....

Hier hebt u het: geloven in Christus, gedoopt zijn in Christus door een geestelijk werk, en Christus aandoen, zodat we dag aan dag met Hem wandelen, we bekleed worden met Zijn gerechtigheid, geheiligd door Zijn genade, onderwezen door Zijn Geest, gelijkvormig gemaakt aan Zijn beeld, en we Zijn voetstappen navolgen. Als dat geen christen-zijn is, vertrouw dan nooit meer één woord dat van mijn lippen komt. – Ontvang dit, bewaar dit in uw hart, en de Heere stelle u in staat om de weldaad ervan te genieten. Amen.

Philpot in een preek over Jesaja 45:24-25

Overgenomen uit Nagelaten Brokken deel 8

III. ..Hoevelen zijn niet ontstoken tegen de ordinantie van de doop? Zij prikkelt het gemoed, omdat de Heere Jezus Christus dit gebruik als Zijn ordinantie heeft ingesteld. Degenen dan die haar verachten, verachten Hem. Degenen die ertegen ontstoken zijn, zijn tegen Hem ontstoken.

Alles wat ik zeggen kan, is dat het de vijandschap van hun vleselijk gemoed prikkelt dat Hij, wát mensen ook mogen zeggen, gerechtvaardigd zal worden in de harten van hen die geloven; dat Hij zal aannemen wie het Hem behaagt, zal verlaten wie het Hem behaagt, zal zalig maken wie het Hem behaagt en zal werken in het hart van Zijn eigen volk wanneer en waar het Hem behaagt.

Philpot in een preek over Efeze 1:19-20

Overgenomen uit Gangen van Gods Kerk deel 5

Natuurlijk, indien u uw begrip van de wedergeboorte ontleent aan traktaatjes over de bekering, en het ‘komen tot Jezus’, zoals de dames in hun mandjes meevoeren, en iedere week huis aan huis achterlaten bij de armen der gemeente, dan ben ik er niet verbaasd over, dat u geen recht begrip van het werk Gods in de ziel hebt, en dat u de wedergeboorte, als even gemakkelijk tot stand gebracht ziet door ‘s mensen eigen wil, als door een weinig water, gesprengd op het voorhoofd van een kind.

Philpot in een preek over Filip. 1:27

Overgenomen uit Gangen van Gods Kerk deel 5

Wij moeten voor de gemeente wandelen, want zij zijn getuigen van ons leven en onze wandel, en omdat wij God erdoor moeten verheerlijken en onszelf moeten openbaren als vruchtdragende ranken in de enige ware Wijnstok, behoort onze omgang en wandel voor de gemeente, het Evangelie van Christus waardiglijk te

zijn. Het Evangelie van Christus verkondigt vergeving aan allen, die geloven. Wanneer dus degenen, die geloven, worden gedoopt, zich bij een gemeente voegen en aldus wandelen in de ordonnantiën van het Evangelie, dan worden zij klaarblijkelijk leden van het verborgen lichaam van Christus en indien hun leven en wandel hun belijdenis waardiglijk is, dan worden zij aangenomen, als verzoend en aangenomen in de Geliefde. Onze wandel, indien deze het Evangelie van Christus waardiglijk is, is dan ook met hen in een geest van liefde en toegenegenheid te wandelen, omdat zij bevoorrecht zijn geworden iets te kennen van de goedheid en genade Gods en om de liefde der Waarheid in hun hart te ontvangen. Dit is een erg veelomvattend en ruim onderwerp, maar ik heb geen tijd daarbij thans nog langer stil te staan.

Ook onze wandel voor God, onze gezinnen en de wereld behoort het Evangelie van Christus waardiglijk te zijn. In het houden van de bevelen des Heeren is grote loon, dan zullen wij de goedkeuring Gods in onze consciëntie vinden en de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, die ons hart bewaart.

Philpot in een preek over Psalm 119:32

Overgenomen uit Laatste preken van JC Philpot deel 1

5. Zo is het ook met de *ordinanties*, de inzetten van het huis des Heeren: de Doop en het Avondmaal des Heeren. Deze zijn niet zwaar; ze zijn niet lastig wanneer de Heere het hart verwijdt. Wanneer we vernauwd, toegesloten en samengetrokken zijn, zijn deze ordinanties van het huis des Heeren lastig voor ons. We haten zelfs het gezicht van de tafel die aangericht staat met de tekenen van brood en wijn. We hebben de afschuwelijkste gevoelens van opstand tegen de ordinanties van de Doop. Ja, we voelen elke helse gewaarwording die de satan maar kan opwekken in ons gemoed. Maar wanneer de Heere ons hart verwijdt, dan is er geen last; wát het voorschrift ook is, wát de ordinanties ook zijn, wij kunnen die weg vrolijk, vlot en vrij lopen.

Philpot over de Doop, in een preek over De schaapskooi, Johannes 10:9

Overgenomen uit Laatste preken van J.C. Philpot deel 2

Als u eenmaal tot een Evangeliegemeente bent toegelaten, hebt u om zo te spreken de beschikking over het huis en de voorrechten die een lidmaat van die gemeente toekomen, waaronder het deelnemen aan het Avondmaal des Heeren, het bijwonen van haar samenkomsten en een klaarblijkelijk belang in haar voorspoed en welzijn. Dit zijn bepaalde voorrechten die u toekomen, aangezien u door de deur van de Doop in de gemeente bent ingegaan. *****

J.C. Philpot in zijn verhandelingen over de Doop

J.C. Philpot over de heilige menselijke natuur van de Zaligmaker

Overgenomen uit: 'En dit is het eeuwige leven' hfst. 6+7

..... Door de doop van de Heilige Geest – waarvan de doop met water een beeld en symbool is – worden we in Jezus Christus gedoopt en in Zijn dood in het bijzonder, Rom. 6:3. Door Zijn bloedvergieten en dood vervulde Hij de wet, droeg de vloek, en zo heeft Hij uitgewist 'het handschrift dat tegen ons was, hetzelfde aan het kruis genageld hebbende' Kol. 2:14.

....

Welnu, daar het de Heilige Geest belooft ons in te leiden in een bevindelijke kennis van de Heere Jezus en ons een mate van vereniging en gemeenschap schenkt met Zijn heilige Majesteit, leidt Hij ons in een verbond met Hem in Zijn lijden, dood en opstanding. Dit is het waarvan de apostel zegt dat het gesymboliseerd wordt door de verordening van de Doop als een gevestigd beeld en een vaste afbeelding van de doop van de Heilige Geest. 'Of weet gij niet, dat zovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door den doop in den dood, opdat gelijkerwijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden. Want indien wij met Hem één plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding' (Rom. 6:3-5). De verordening van de Doop wordt zo voorgesteld als beeld van die hogere, heiligere en geestelijkere doop, waardoor in levende bevinding gelovigen één gemaakt worden met Christus in Zijn dood, begraving en opstanding. En hier wordt Zijn mensheid echt gezien in Zijn bijzondere deugd en onderscheidende heerlijkheid, want het is alleen als 'leden Zijns lichaams, van Zijn vlees en van Zijn benen' (Ef. 6:30). Dit is het fundament van de vereniging dat zij gedoopt zijn in deze geestelijke gemeenschap met Hem.

Dit deel van ons onderwerp echter moet verder worden opengelegd. De gemeente heeft dan een mystieke maar niet minder wezenlijke vereniging met Christus, vanwege het feit dat Hij het vlees en bloed der kinderen verenigd heeft met Zijn eigen Goddelijke Persoon. Krachtens deze vereniging met Hem, als lidmaten met het Hoofd, deelde zij met Hem in alles wat Hij deed en waarin Hij voor haar leed. Deze persoonsvereniging hebben alle uitverkorenen, zelfs zij die nog onbekeerd of ongeboren zijn. Deze vereniging geeft daarom niet van zichzelf gemeenschap, hoewel het er het fundament van is. Een ander soort vereniging dan is noodzakelijk, die bijzonder is voor de wedergeborenen, en die zij hebben naar de precieze afmeting van hun aandeel van de Geest van Christus, want 'indien iemand de Geest van Christus niet heeft, Hij is niet van Hem', dat is door innerlijke of uiter-

lijke openbaring. Door deelgenoten gemaakt te zijn van de Geest van Christus hebben de leden van Zijn symbolische lichaam een levende vereniging met Hem, want ‘die de Heere aanhangt, is één geest met Hem’ (1 Kor. 6:17). Door alzo gedoopt te zijn door de Heilige Geest zijn ze eensgeestes gemaakt met de Heere en hebben zo een gemeenschap met Hem in Zijn lijden, dood en opstanding. Zoals Hij stierf onder de vloek der wet en de schuld en last van de zonde, ja, de dood stierf aan de wet en de zonde, door de dood bevrijd zijnde van de vloek der wet en de straf der zonde, zo sterft de gelovige onder de vloek van de wet en de last van schuld en zonde in zijn geweten. En ja, krachtens zijn vereniging met Christus als lidmaat van Zijn lichaam en van de gemeenschap met Hem door de doop door Zijn Geest, sterft ook hij aan de wet en aan de zonde en hoeft de straf van de ene niet meer te ondergaan, of te leven in de macht van de ander. Hoewel hij echter aldus verlost is, nochtans wordt hij tot het eind van zijn dagen, terwijl hij treurend en gebukt gaat onder de zonde en lijdt onder de verbergingen van Gods aangezicht, door satan verzocht en aangevallen, gehaat en vervolgd door de wereld, vaak in de steek gelaten door volgelingen en vrienden, gekruisigd met Christus en heeft omgang met Hem in Zijn lijden en dood. Zijn leed, zijn beproevingen, zijn verzoeken, zijn lijden, alles gelouterd voor het welzijn van zijn ziel, leiden hem tot het kruis van Zijn lijdende Heere, om leven te verkrijgen uit Zijn dood, vergeving en vrede door Zijn verzoenend bloed, rechtvaardigheid uit Zijn Goddelijke gehoorzaamheid en overgave aan Gods wil uit Zijn heilig voorbeeld. Hier is de wereld hem gekruisigd en hij de wereld (Gal. 6:14), hier de zonde gedood (Rom. 6:6; 8:13) en de heersende macht ervan onttroond (Rom. 6:12), de oude mens gekruisigd en afgelegd (Rom. 6:6; Ef. 4:22) en de nieuwe mens aangedaan. Zo heeft de door de hemel onderwezen gelovige een geestelijke vereniging met zijn lijdende en stervende Heere, zo lijdt en sterft hij met Hem en door dit deelgenootschap aan Zijn lijden en sterven wordt hij hier op aarde gelijkvormig gemaakt aan Zijn lijdende beeld (Rom. 8:17,29; 2 Tim. 2:12) en aan Zijn dood (Filip. 3:10).

Dit is niet slechts een leerstelling, een artikel van een zuivere geloofsbelijdenis, maar een levensfontein voor de ziel van iedere gelovige naar de mate van de Geest waardoor hij is gedoopt in de dood van Jezus. Maar meestal is het alleen door een lange reeks van droefenissen, verliezen, teleurstellingen, kwellingen, ziekten, pijnen van lichaam en ziel, hete vuurproeven, diepe wateren, als geheiligd door de Heilige Geest voor het voordeel van Zijn ziel, dat het kind van God in dit deel van christelijke bevinding komt.

Deze dingen zijn werkelijk de dood voor het vlees, en zijn daar ook voor bedoeld, opdat het gekruisigd en gedood zal worden; het zijn doodslagen voor ieder plan van aardse vreugde, werelds geluk, alsmede voor alle wettische hoop en farizeïsche gerechtigheid; zij zijn echter de hand van de Geest, het leven van de gelovi-

ge ziel. Want ‘bij deze dingen leeft men en in dit alles is het leven van mijn geest’ (Jes. 38:16). Kruisiging is een lange, pijnlijke, trage dood. De natuur sterft moeilijk en worstelt, maar worstelt tevergeefs tegen de vastberaden, gezegende hand die hem aan het kruis van Jezus Christus nagelt. Maar genade Hem Die daar leed en bloedde meer en meer aanhangend, put leven en kracht uit Zijn bloed en liefde. Deze ervaring deed de apostel zeggen: ‘Altijd de doding van den Heere Jezus in het lichaam omdragende, opdat ook het leven van Jezus in ons lichaam zou geopenbaard worden. Want wij die leven, worden altijd in den dood overgegeven om Jezus’ wil, opdat ook het leven van Jezus in ons sterfelijke vlees zou geopenbaard worden’ (2 Kor. 4:10,11). Hier lag het geheim van al zijn kracht, al zijn heiligheid, al zijn geluk. Deze innerlijke bevinding van de kracht en zegening van het kruis zette hem aan met standvastige en heilige beslotenheid niets te weten onder de mensen dan Jezus Christus en Dien gekruisigd. Dit deed hem zeggen als de voornaamste toets die de verlorenen en de verlostten onderscheidt: ‘Want het woord des kruises is wel dengenen die verloren gaan dwaasheid, maar ons die behouden worden is het een kracht Gods’ (1 Kor. 1:18).

Want dit was niet alleen de ervaring van Paulus, een verborgen geheim waarvan alleen hij door genade gelukkige deelgenoot gemaakt was. Allen die door dezelfde Geest onderwezen worden en dezelfde vereniging en gemeenschap met de gekruisigde Heere hebben, hetzij Jood of Griek, weten dat Hij de kracht Gods en de wijsheid Gods is. We lezen van de gelovigen dat zij zijn ‘eikebomen der gerechtigheid, een planting des Heeren, opdat Hij verheerlijkt worde’ (Jes. 61:3). Deze planting is een geplant worden in Christus om die vereniging en gemeenschap met Hem te hebben, zoals de levende ranken met de wijnstok. De apostel zegt daarom dat ze ‘met Hem één plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods’ (Rom. 6:5). Wat de wijnstok is, dat zijn de ranken. Waar de wijnstok is, daar zullen de ranken zijn. De wijnstok lag eens verslagen ter aarde; de ranken eveneens. De wijnstok rees van de aarde op naar de hemel, de ranken rijzen mee omhoog. Zoals dan een in goede aarde geplante boom van de sappen daarvan drinkt, of eerder als een geënte loot zo vergroeid raakt met de moederstam dat deze er één mee wordt, niet alleen in uiterlijke kracht en stabiliteit van een eenheid, maar er zo één mee is dat deze er geneeskracht, sap en vruchtbaarheid uit put, zo put de ware gelovige, geplant zijnde in gelijkmaking van de dood van Christus, uit Zijn volheid voorraden van genade en kracht.....

J.C. Philpot over: Waren Christus' discipelen gedoopt?

Artikel in The Gospel Standard behorend bij het artikel 'Het gesloten Avondmaal' *Overgenomen uit 'Nagelaten Brokken deel 4'*

Voorwoord

Naar ik heb begrepen, is het de wens van velen dat er een herdruk verschijnt in een geschiktere vorm van de brieven die ik, inmiddels ongeveer twee jaar geleden, aan de 'Gospel Standard' schreef over het onderwerp 'Het gesloten Avondmaal', en in antwoord op de vraag: 'Waren Christus' discipelen gedoopt?'

Met het inwilligen van dit verzoek wens ik geen ander belang te dienen dan dat van de waarheid. Die kan nooit te wijd verspreid worden, of men haar ontvangen wil of niet; God zal in beide gevallen verheerlijkt worden – wanneer men naar haar luistert en wanneer men haar naast zich neerlegt.

Ik beschouw de leer van het gesloten Avondmaal niet als van fundamenteel belang, noch van die aard dat zij op één lijn gesteld zou moeten worden met de Goddelijke waarheden van de bevindelijke kennis waarin de Heilige Geest allen leidt, die deel uitmaken van het levende volk van God. Maar al is een leer niet van wezenlijk belang, dan betekent dat nog niet dat zij onbelangrijk is. De Heere Zelf heeft dit met zulke treffende woorden bevestigd toen Hij zei: 'Zo wie dan één van deze minste geboden zal ontbonden en de mensen alzo zal geleerd hebben, die zal de minste genaamd worden in het Koninkrijk der hemelen' (Matth.5:19). Een gehoorzaam kind zegt niet: 'Welk van de geboden van mijn hemelse Vader zou ik mogen overtreden?', maar: 'Laat mijn hart oprecht zijn tot Uw inzettingen, opdat ik niet beschaamd worde' (Ps.119:80); 'HEERE, Gij hebt geboden, dat men Uw bevelen zeer bewaren zal; och, dat mijn wegen gericht werden om Uw inzettingen te bewaren!' (Ps.119:4,5)

Ik zou mijn lezers willen vragen om tijdens het lezen van de brief over het gesloten Avondmaal, alleen de aandacht te richten op wat ik naar voren heb gebracht vanuit de Schrift. Als het gesloten Avondmaal overeenkomstig het bevel van Christus en de praktijk der apostelen is, zijn geen tegenargumenten, afgeleid uit andere bronnen, geoorloofd. Want wanneer wij argumenten gaan verheffen boven het getuigenis van God in Zijn Woord, dan verwerpen wij de Goddelijke openbaring, dan ontkennen we dat de Schrift een volmaakt richtsnoer voor leer en leven is, dan keren we het onderwijs van de Heilige Geest de nek toe, en we openen de deur om allerlei dwaling binnen te halen. Als de Doop der gelovigen een inzetting Gods is, dan staat die onder Zijn gezag. Die mag niet afgezwakt worden als onnodig, en nog minder minachtend worden verworpen. Ook kan een kind van God zich niet veilig verschuilen achter de namen van grote en goede mensen die zich aan deze inzetting niet onderworpen hebben. Hoe hoog zij ook geacht mogen worden vanwege hun werken, zij zijn onze Heere niet; zij stierven niet voor onze zonden, noch stonden zij op uit de dood om ons vrij te spreken. Zij

waren slechts mensen, feilbare mensen, in vele dingen zondigende, ofschoon geliefden van God en gezegend in hun werk. Als het principe en de praktijk van de door de apostelen gestichte gemeenten, niet die van het gesloten Avondmaal was, laat dat dan onmiddellijk afgeschaft worden. Maar als, zoals ik vast en zeker geloof en zoals ik denk te hebben bewezen op de volgende bladzijden, de door de Heilige Geest gestichte gemeenten meteen na de Pinksterdag, gemeenten met een gesloten Avondmaal waren, dan zijn zij die dit bevel verwerpen, schuldig aan ongehoorzaamheid. Ik ga bij deze vraag geheel uit van het Schriftuurlijk gebod en de Schriftuurlijke praktijk. Laat de praktijk van het gesloten Avondmaal staan of vallen door het onfeilbare Woord van God.

In het laatste gedeelte van mijn eerste brief heb ik een aantal praktische gevolgen genoemd die het open Avondmaal teweeg kan brengen. Sommigen hebben dit mijn 'vleselijke conclusies' genoemd. Ik denk dat zij mijn bedoeling verkeerd begrepen hebben. Mijn doel was: ten eerste, het omverwerpen van een veelvoorkomend argument voor het houden van een 'open Avondmaal', namelijk dat het de onderlinge christelijke gemeenschap zou bevorderen. En ten tweede, het laten zien dat het daarentegen de verdeeldheid juist bevordert door tegenstrijdige beginselen voortdurend met elkaar te confronteren.

Ik ben weinig bekend met gemengde Baptistengemeenten, daar het een bekend gegeven is dat zij zeer zelden gemeenten der waarheid zijn en ik kan daarom niet zeggen dat ik ooit persoonlijk getuige ben geweest van zulke voorbeelden als ik naar voren heb gebracht. Maar als de gevolgen zoals ik die verwacht niet voortdurend plaatsvinden, dan is dat doordat er een wederzijds compromis van principes is; en doordat er van de kant van de Baptisten een offer der waarheid op het altaar van bedrieglijke verdraagzaamheid, of, zoals in veel gevallen gevreesd moet worden, op het altaar van wereldse redmiddelen gebracht wordt. De voorganger van een gemengde Baptistengemeente kan de inzetten van de Doop der gelovigen niet lang handhaven. Als lidmaatschap van de gemeente verworven kan worden zonder de Doop der gelovigen zal het lidmaatschap niet vaak aan de Doop onderworpen worden. Zodat voorganger en gemeente ten slotte stilzwijgend besluiten het maar helemaal achterwege te laten. En in deze neergaande lijn van aanvankelijk schaarse betrachting en dan een totaal negeren van de Doop der gelovigen zal men uiteindelijk deze plechtige inzetten van de gezegende Heiland openlijk ontkennen.

Het is goed bij de Schriftuurlijke praktijk te blijven, opdat het begin van de dwaling niet is het 'begin des krakeels gelijk een die het water opening geeft' (Spr.17:14). Zij die de dam afbreken, zouden niet alleen het badwater droog kunnen leggen, maar ze zouden meegesleurd kunnen worden door de stroom naar het land der ongehoorzaamheid.

Ik weet uit pijnlijke ervaring dat er een diepgewortelde vijandschap in de vleeselijke geest is tegen de ordinanties van des Heeren huis. Alleen al het zien van de

gedekte tafel voor het Avondmaal des Heeren heeft mij soms vervuld met de vreselijkste opstand. Daarom weet ik wat de wortel van de tegenstanders van de Doop der gelovigen is; en ik geloof dat de vijandschap ertegen, hoewel kunstig bedekt met voorwendsels van geestelijkheid, diep in het boze hart des mensen ligt. Wij hebben geen ander bewijs hiervoor nodig dan de minachtende woorden als ‘waterhonden’, en dergelijke, waarmee ik mijn bladzijden niet wil bevleken, die de Baptisten opgeplakt werden. Maar ik zou willen dat zij die deze Goddelijke inzetten op die manier beledigen, bedenken dat dezelfde woorden van toepassing zijn op de gezegende Heiland toen Hij ondergedompeld werd in de Jordaan; en dat zij met hun minachtende zinspeling op ‘het water’ verachten dat wat het teken was van het lijden van Jezus, toen al de golven en baren van Gods toorn over Zijn hoofd gingen. Als zij niet kunnen zien, of ziende zich niet kunnen onderwerpen aan deze inzetten, laat hen ervoor oppassen minachtend hierover te spreken, opdat hun wrevel niet valt op de Heere des levens en der heerlijkheid. ‘Zo dan die dit verwerpt, die verwerpt geen mens, maar God.’

15 juni 1842 J.C.P.

Waren Christus' discipelen gedoopt?

Aan de redacteuren van de ‘Gospel Standard’, Geachte heren,
‘Een trouwe lezer van de Gospel Standard’, wiens brief door u is geplaatst in uw laatste nummer, vraagt mij vanuit de Schrift aan te tonen waar of in welke periode, de naaste discipelen van Christus werden gedoopt.

Daar uw onbekende schrijver meer schrijft in de lijn van een geïnteresseerde dan van een twistzoeker, en daar zijn eerste bezwaar nogal eens voorkomt onder de tegenstanders van het gesloten Avondmaal, voel ik mij geroepen deze vraag te beantwoorden als u zich hiervoor een hoekje in uw blad kunt veroorloven zonder een nuttiger en interessanter onderwerp te kort te doen. U weet dat ik geen twistpunten zoek noch er vrijwillig op in ga, maar dat ik, uitgedaagd om mijn principes te verdedigen geen andere mogelijkheid had dan of die principes te handhaven of ervan beschuldigd te worden deze niet te kunnen of te durven handhaven. Eenmaal in een geschilpunt zijnde, hoop ik, in de Naam en kracht des Heeren, door te gaan zonder terug te deinzen, hoewel mijn laffe vlees ervoor huivert vele geliefde vrienden en hooggeachte hoorders die het hierin niet met mij eens kunnen zijn, te beledigen. Echter, zoals ik vanaf de eerste dag dat het de Heere behaagde mijn ogen te openen, gedwongen ben te strijden voor de waarheid te midden van vele innerlijke conflicten en uiterlijke offers, zo moet ik nog steeds doorgaan te verdedigen wat in mijn consciëntie is verzegeld als de waarheid, zelfs met het risico mijn geliefde en gewaardeerde vrienden te kwetsen. Ik heb me tegen de Doop der gelovigen verzet zoals velen, en met meer reden dan velen, aangezien het in mijn belang was voort te gaan zoals ik opgevoed was als kinderbesprenkeler; maar sinds de tijd dat God mij een consciëntie gaf, ben ik niet in staat ge-

weest deze scherpe waarheid te weerstaan, maar te midden van al mijn verzet werd ik gedwongen er vroeg of laat voor te vallen en mij eraan te onderwerpen. Zonder verdere uitweiding zal ik nu vervolgen de vraag (van een trouwe lezer) ‘wanneer Christus’ discipelen gedoopt werden’, te beantwoorden.

1) Graag zou ik vooraf het volgende op willen merken: Als de stroom van de analogie er sterk op wijst dat een bepaalde gebeurtenis heeft plaatsgevonden, is er geen reden om aan te nemen dat die gebeurtenis niet heeft plaatsgevonden vanwege het ontbreken van enige vermelding daarvan. Ik zal mijn bedoeling met een paar voorbeelden illustreren: De Schrift vertelt ons bijvoorbeeld, dat vrouwen lid zijn van de gemeenten, zoals we lezen in Romeinen 16:1, dat ‘Febe een dienaar was (letterlijk een ‘diakones’) van de gemeente, die te Kenchreeën is.’ (Zie ook 1 Kor.11:5-16;14:34,35). Maar de Schrift zwijgt over het deelnemen van vrouwen aan des Heeren Avondmaal. Betekent deze weglating dat zij er geen deel aan namen? Heeft een gemeente ooit op grond van deze weglating vrouwen aan het Avondmaal geweigerd? Maar waarom is aan deze weglating zo weinig betekenis gehecht? Eenvoudigweg vanwege de stroom van de analogie (of met andere woorden: het gewicht van stilzwijgend bewijs) die er zo sterk op wijst dat ook vrouwen, indien zij lid zijn van de gemeente, recht hebben op deze inzet, zodat wij geloven dat het de praktijk van de apostelen was hun het brood en de wijn te geven, hoewel het niet bepaald genoemd wordt dat dit gebeurde.

Dus veronderstel dat de doop van de discipelen in de Schrift niet genoemd wordt (wat ik overigens niet geloof), als de stroom van de analogie er zeer sterk op wijst dat ze wel gedoopt zijn, zoals ik dadelijk hoop aan te tonen, dan hechten wij aan die weglating van dat feit weinig waarde. Ik elk geval stellen we vast dat die weglating geen reden is om te geloven dat ze niet gedoopt zouden zijn.

Zo is er ook geen vermelding van wanneer en waar Jakobus, de zoon van Alféüs, Thomas, Simon Kananites en Judas Iskariot precies geroepen werden tot discipelen van Christus. Deze weglating is te vergelijken met de weglating van de vermelding wanneer en waar de discipelen zijn gedoopt. Maar niemand heeft toch ooit op grond van deze weglating getwijfeld aan hun roeping, aangezien de analogie van de andere discipelen duidelijk aantoonde dat er zo’n tijd en plaats van roeping geweest is?

Ook wordt er in het Nieuwe Testament niet vermeld wanneer, waar en onder wiens gezag, de **sabbat** werd verzet van de laatste dag der week naar de eerste. Toch, aangezien wij de apostelen op de eerste dag der week bijeen vinden voor de eredienst (Hand.20:7), en aangezien Johannes het ‘den dag des Heeren’ noemt (Openb.1:10), concluderen wij dat deze verandering heeft plaatsgevonden op gezag van de apostelen, en beschouwen we de weglating van tijd en plaats van weinig belang. Maar als ‘Een trouwe lezer’ ontkent dat de discipelen waren gedoopt, omdat het volgens hem niet genoemd wordt in het Nieuwe Testament, zou hij al-

dus redenerend, ook de sabbat op zaterdag moeten houden omdat wij in het Nieuwe Testament niet lezen wanneer en waar, of op wiens gezag die veranderd werd in de zondag.

Verder wordt in het Nieuwe Testament niet vermeld wanneer en waar de vier evangelisten geïnspireerd werden tot het schrijven van de Evangelien. Maar wie, dan alleen een schaamteloze sociniaan of een ongelovige Duitse rationalist, zou op grond van deze weglating durven beweren dat zij niet Goddelijk geïnspireerd waren en de opdracht hiertoe hadden?

Nog een voorbeeld; in het boek Esther komt de naam van God niet voor. Geeft dit iemand het recht het Goddelijk gezag van dit boek te verwerpen, of te zeggen dat het Gods bijzondere voorzienigheid niet weergeeft?

U vraagt misschien: 'Is weglating altijd van zo weinig betekenis als in de voorbeelden die u zojuist gegeven hebt?' Zeer zeker niet. Soms is het van groot belang. Nu zou de vraag gesteld kunnen worden: 'Maar hoe weten wij wanneer het wel of niet van belang is?' Aan de hand van deze eenvoudige maatstaf; weglating is van grote betekenis, als de analogie, of het gewicht van de vanzelfsprekendheid, *tegen* het plaatsvinden van een bepaalde gebeurtenis is. Weglating is van weinig betekenis, als de analogie *voor* het plaatsvinden van een bepaald feit is. Bewijzen aanvoeren aan de hand van de analogie betekent argumenteren dat een bepaalde gebeurtenis onder gelijke omstandigheden opnieuw zou plaatsvinden.

Met een tweetal voorbeelden zal ik mijn bedoeling verduidelijken: De weglating van een voorbeeld of voorschrift voor de kinderdoop in het Nieuwe Testament is van groot belang tegen die praktijk. Waarom? Omdat zowel het voorschrift als de praktijk in het Nieuwe Testament geheel voor het dopen van gelovige discipelen is. Daarom argumenteren wij op grond van de analogie (dat is, van hoe wij aan kunnen nemen dat de discipelen naar alle waarschijnlijkheid handelden onder de betreffende omstandigheden), dat zij *geen* kinderen doopten. Met andere woorden, de stroom der analogie is tegen de praktijk van het dopen van kinderen of besprenkelen daarvan. Nu dan, in dit geval is het argument van de weglating zo sterk dat slechts één ding het kan omverwerpen. En wat is dat? Het zelf verzinnen van een voorbeeld van een kind dat gedoopt werd in het Nieuwe Testament, of van een voorschrift kinderen te dopen. Het argumenteren dat bij de 'huisgezinnen' die gedoopt werden kinderen waren, gaat hier niet op; dan wil men met de ene weglating (dat er met het huisgezin ook kinderen bedoeld worden) de andere weglating (van de kinderdoop) goedmaken. Dat is zoiets als, in de rekenkunde, de ene nul weghalen om er een andere nul van te maken.⁴ Wat zijn twee naast elkaar gezette nullen waard? Helemaal niets. Maar zet een 1 voor de twee nullen, en we hebben onmiddellijk een honderd. Dus laat kinderdopers een voorbeeld of een voorschrift voor het dopen of besprenkelen van baby's naar voren brengen en

⁴Er is geen voorbeeld van kinderdoop. Dit is een weglating; de eerste nul. Er wordt geen vermelding gemaakt van een kind als lid van die huisgezinnen. Dat is weglating twee, de tweede nul.

wij zullen zeggen: ‘Dit is een honderd’; maar al plaats je al je nullen op een rij, als je er geen voorbeeld of voorschrift voor kunt zetten om er waarde aan te geven, zullen wij met onze pen een streep door al die nullen halen, zoals een schoolmeester de som van de lei van zijn leerling veegt.

De vraag zou gesteld kunnen worden: ‘Waarom zou het niet vermelden van de doop van de discipelen niet tegen hun doop getuigen, terwijl het niet vermelden van het dopen van kinderen wel tegen de kinderdoop getuigt?’ Eenvoudig omdat de hele stroom van de analogie en het gewicht van de vanzelfsprekendheid *voor* de doop van de discipelen is; maar de hele stroom van de analogie is *tegen* het insluiten van kinderen in die ordinantie. Op dit punt ligt het er geheel aan of de vanzelfsprekendheid voor of tegen iets, of de weglating van veel of weinig betekenis is.

2) Ik zal dan nu pogen aan te tonen dat de gehele stroom der analogie en het hele gewicht van de vanzelfsprekendheid *voor* de doop van de discipelen zijn. De volgende vier dingen zijn, mijns inziens, zo duidelijk in het Nieuwe Testament dat niemand ze zal durven ontkennen:

1. Dat Christus Zelf gedoopt was (Matth.3:16).
2. Dat Christus’ discipelen in Zijn Naam anderen doopten (Joh.4:2).
3. Dat hun van Godswege opgedragen was, na Christus’ opstanding, ‘heen te gaan en te onderwijzen (of ‘discipelen maken van’ - kanttekening) al de volken, dezelve dopende in den Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes’ (Matth. 8:19).
4. Dat zij handelden naar deze opdracht, en allen doopten die zij tot discipelen maakten (Hand.2:41 etc.).

Als nu deze discipelen moesten zijn gelijk hun Meester (Matth.10:25), als zij de doop predikten zowel als uitvoerden, beide voor en na de opstanding, dan zeg ik zonder aarzeling: als zij zelf niet gedoopt waren, behoren zij tot de grootste bedriegers en huichelaars die de wereld ooit gekend heeft. Toen zij, die in het hart gegrepen waren onder het Woord, tot Petrus en de andere apostelen zeiden: ‘Wat zullen wij doen, mannen broeders?’, zei Petrus tot hen: ‘Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus’ (Hand.2:37,38). Maar aan wat een lage huichelarij moet deze prins der apostelen schuldig zijn geweest, als hij een iegelijk van hen die in het hart gegrepen waren, beval gedoopt te worden, terwijl hij zelf nooit gedoopt was. Even moeilijk als ik mij voor kan stellen dat de apostelen, vervuld met de Heilige Geest als zij waren, de bekering predikten en zelf nooit bekeerd waren; geloof predikten en zelf nooit geloofd hadden; de wedergeboorte verkondigden en zelf niet wedergeboren waren, kan ik geloven dat zij de Doop der gelovigen verkondigden en zelf niet gedoopt waren. Van een

schilder die een schilderij van Petrus nogal overdadig gekleurd had, wordt verteld dat hij als reden daarvoor opgaf dat de apostel bloosde over de losbandigheid van zijn opvolgers, de pausen van Rome. Maar al het karmijn (rood) op het palet van de schilder zou niet genoeg geweest zijn om Petrus' gezicht te kleuren – als hij tenminste een greintje Godsvreze in zijn hart had - als hij op de Pinksterdag anderen aangespoord zou hebben om gedoopt te worden terwijl hij zelf nooit aan die ordinantie gehoor gegeven had. Me dunkt dat de eerlijke Paulus, die hem zo scherp berispte te Antiochië vanwege zijn 'veinzen', en 'niet recht wandelen naar de waarheid des Evangelies' (Gal.2:13,14) hem zeker bestraft zou hebben met deze tekst: 'Die dan een ander leert, leert gij uzelf niet?' (Rom.2:21).

Maar om weer op ons onderwerp terug te komen; ik wil een beroep doen op de consciëntie van de kinderbesprenkeler. Ik neem aan dat u, als een eerlijk mens, volledig in uw hart bent overtuigd van deze twee punten: 1. Dat het volgens de wil van God is de kinderen van gelovige ouders te dopen. 2. Dat het onbelangrijk is, of deze ordinantie wordt uitgevoerd door onderdompeling of besprenkeling; maar dat u, om uws gewetens wil, de voorkeur geeft aan het laatste. Nu dan, veronderstel dat een bekeerde Jood die achter de leer der kinderdopers staat, predikant wordt in een gemeente waarvan u lid bent. Hij verkondigt de Doop zoals Petrus deed, als plechtige ordinantie Gods. U brengt een kind binnen om het, zoals u dat noemt, te laten dopen door hem en u beschouwt dit als een plechtige inzetting die gaat plaatsvinden in de Naam van de gezegende Drie-eenheid, Die u liefhebt en aanbidt. Terwijl hij het kind in zijn armen heeft, fluistert een vriend in uw oor: 'Deze predikant is zelf nooit gedoopt. Hij verkondigt en leert de Doop als een plechtige inzetting, maar is zelf nooit ondergedompeld noch besprenkeld.' Nu vraag ik of u, als een eerlijk mens, het kind niet uit zijn armen zou grijpen en hem in zijn gezicht een huichelaar noemen, om op het punt te staan uw kind te dopen terwijl hij zelf nooit gedoopt was? Ik durf te zeggen dat er nooit een gemeente geweest is, in welke periode, in welk land dan ook, Grieks noch Syrisch, noch Arminiaans, noch rooms-katholiek, noch Luthers, noch Zwitsers, noch Anglicaans, noch Presbyteriaans of Independentistisch, die ooit in het pastorale ambt een bekeerde Jood of een bekeerde heiden toegestaan heeft, die niet eerst ondergedompeld of besprenkeld was in de Naam van de drie-enige God. Inderdaad zijn er predikanten geweest, en nog, die de gehele inzetting aan de kant geschoven hebben. Maar zulken hebben het dan ook nooit gepredikt of bediend aan anderen. Zulk een inconsequentie zou te vreemd zijn om te rechtvaardigen tegenover anderen en zichzelf. En wie zou deze inconsequentie durven toeschrijven aan de apostelen?

Maar nogmaals, dit argument dat de apostelen niet gedoopt zouden zijn, zou niet alleen het gesloten Avondmaal verwerpen, maar ook de kinderbesprenkeling. Want waartoe zou de Doop, in welke vorm en gedaante dan ook, dienen, als de apostelen het van zo weinig belang achtten dat ze zichzelf niet lieten dopen?

‘Daden’, zeggen zij die spreekwoorden gebruiken, ‘zeggen meer dan woorden.’ En als de apostelen, op de dag van het Pinksterfeest, toen zij de Doop verkondigden en uitvoerden, niet zelf gedoopt waren, zouden ze even slecht geweest zijn als Ananias en Saffira die het een zeiden en het ander deden, omdat zij de doop neerlegden aan de voeten van hun hoorders en een deel van de prijs achterhiel- den, in het zelf niet gedoopt zijn.

Maar wat zegt een mens al niet en welke argumenten voert hij al niet aan om een praktijk te verwerpen die hij niet wil? Misschien weten velen, die als argument tegen het gesloten Avondmaal zeggen dat er geen bewijs is dat de discipelen ge- doopt waren, niet tot welke consequenties dit argument leidt; en er zijn altijd vele ‘papegaaien’ in de godsdienstige wereld, zoals het genoemd wordt, die de argu- menten napraten die hen door anderen in de mond werd gestopt. Zij weten niet veel meer van de betekenis of kracht van dat argument, dan de papegaai in zijn kooi van de woorden die hij krijst. Argumenten zijn scherpe gereedschappen, die wanneer ze ondoordacht worden gebruikt, in eigen vingers zullen snijden. Velen namelijk, die ervoor terug zouden deinzen Petrus een huichelaar en een toneel- speler te noemen, kletsen er maar op los - simpele zielen! - met argumenten die, nader bezien, tot die conclusie moeten leiden.

Bovendien, wat zou er meer waarschijnlijk zijn geweest dan dat de discipelen tot hun geliefde Meester, toen Hij hen uitzond om ‘heen te gaan, onderwijzende alle volken, dezelve dopende’, etc. gezegd zouden hebben: ‘Heere, wij zelf zijn nog niet gedoopt. Hoe kunnen wij dan heengaan om anderen te dopen?’

3) Tot zover de negatieve kant van het argument, dat is: welke argumenten wij kunnen aanvoeren wanneer elk positief bewijs ontbreekt. Maar nu kom ik bij de positieve kant, en daarmee wil ik dan trachten aan te tonen vanuit de Schrift, dat er een positief bewijs is, dat is: een duidelijk direct bewijs, dat de discipelen ge- doopt waren voordat zij deelnamen aan des Heeren Avondmaal.

I. Ik neem aan dat het vanzelf spreekt dat Johannes de Doper zijn discipelen doopte; want hij doopte de menigte (Lukas 3:7), de tollenaars (v.12) en de krijgs- lieden (v.14), die tot hem kwamen; en het is daarom niet waarschijnlijk dat hij zijn eigen discipelen niet doopte. Nu lezen we in Johannes 1:35: ‘Des anderen daags wederom stond Johannes, en twee uit zijn discipelen. En ziende op Jezus, daar wandelende, zeide hij: Zie, het Lam Gods. En die twee discipelen hoorden hem dat spreken, en zij volgden Jezus.’ Een van de twee die Johannes hoorden spreken en Hem volgde, was Andréas, de broeder van Simon Petrus (v.41). Hier hebben we nu een direct positief bewijs dat twee van Christus’ discipelen ge- doopt waren, en dat Andréas een van hen was.

Als ons bewijs hier ophield, zou gezegd kunnen worden dat deze twee inderdaad door Johannes de Doper gedoopt waren, maar dat er helemaal geen bewijs is dat

een van de andere discipelen gedoopt zou zijn; waarop ik antwoord dat wij een meest positief getuigenis hebben dat de Doop even nodig was als bewijs van discipelschap voor hen die Jezus volgden, als voor hen die Johannes volgden. Want in Johannes 3:22 lezen we: ‘Na dezen kwam Jezus en Zijn discipelen in het land van Judea, en onthield Zich aldaar met hen, en doopte.’ Het blijkt inderdaad (uit Joh.4:2) dat Jezus Zelf niet doopte, maar Zijn discipelen; maar het is zeer zeker dat zij voor Hem doopten, dat is, in Zijn plaats, in Zijn Naam en in opdracht van Hem. Zo hebben we dus een positief bewijs in deze twee punten:

1. Dat twee Zijner discipelen, waarvan Andréas er een was, gedoopt waren door Johannes.

2. Dat Christus’ discipelen, in Zijn Naam andere discipelen, die Hij tot discipelen gemaakt had door Zijn prediking, doopten.

Nu dan, waarom zou het nodig zijn anderen te dopen als het niet nodig was dat zij zelf gedoopt werden? En waarom zou Christus hun de bevoegdheid en de opdracht geven de door zijn prediking gemaakte discipelen te dopen als zij zelf ongedoopt bleven? Zodat dit argument dat de discipelen niet gedoopt waren, niet alleen de beschuldiging van huichelachtigheid werpt op de discipelen maar ook op de gezegende Heiland Zelf. En als iemand vraagt: ‘Wie doopte de andere tien discipelen?’, antwoord ik: ‘Het is zeer aannemelijk dat Andréas en de andere discipel, wiens naam niet genoemd wordt, de anderen doopten, eerst zelf gedoopt zijnde door Johannes.

II. Ook kunnen wij uit de woorden van Petrus afleiden dat hij gedoopt was.

Ten eerste zegt hij (1Petr.3:21): ‘Waarvan het tegenbeeld, de doop, ons nu ook behoudt.’ Waarom gebruikt hij het woord ‘ons’ als hij zichzelf daarbij niet wilde insluiten? Hij zou ‘u’ gezegd moeten hebben als hijzelf uitgezonderd was. Neem een overeenkomstige uitdrukking: ‘...dewijl ook Christus voor ons geleden heeft’ (1 Petr.2:21). Zou iemand willen beweren dat Petrus zichzelf insluit in het getal van Christus’ kinderen als hij zegt: ‘Christus leed voor ons’, en zichzelf uitsluiten als hij zegt: ‘de doop behoudt ons nu ook?’ Moet ‘ons’ niet in beide teksten gelijk opgevat worden?

Ten tweede zien we dezelfde apostel nogmaals iets dergelijks uitspreken in Hand.10:46,47: ‘Toen antwoordde Petrus: ‘Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, welke den Heiligen Geest ontvangen hebben, gelijk als ook wij?’ Ja zeker. ‘Een trouwe lezer’ zou het water tegen willen houden, als hij het ontkent voor Petrus; en in alle eerlijkheid, waarom zou het nodig geweest zijn voor Cornelius, als het voor Petrus niet nodig was? In zijn eerste brief spoort Petrus, als ouderling, zijn mede-ouderling aan geen ‘heerschappij te voeren over het erfdeel des Heeren, maar voorbeelden der kudde te zijn’(1 Petr.5:3). Maar hij zou veel heerschappij voeren, als hij anderen beval wat hij zelf nooit gedaan had; en hij zou wel een heel slecht voorbeeld zijn, als de kudde ge-

doopt moest worden en de herder was het niet. Maar wat is de eigenlijke betekenis van Petrus' woorden: 'Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, welke den Heilige Geest ontvangen hebben, gelijk als ook wij?' Wat anders dan dit: *Wij* hebben de Heilige Geest ontvangen, en *zij* hebben de Heilige Geest ontvangen. *Wij* zijn gedoopt met water, en wie kan hen verbieden dat *zij* ook gedoopt zouden worden in dat water? Ziende dat wij beiden de hemelse zegen ontvangen hebben, wie zal hen onthouden dezelfde uiterlijke plechtigheid, als teken en zegel, dat wij genoten hebben? Als dit niet de eerlijkste duidelijkste betekenis van deze passage is, weet ik niet meer wat taal is.

III. Ten slotte, Paulus zegt, als hij de zegeningen van de gemeente Gods opnoemt: 'Eén lichaam is het, en één Geest, gelijkterwijs gij ook geroepen zijt tot één hoop uwer roeping; één Heere, één geloof, één doop, één God en Vader van allen', enz. (Ef.4:4-8). Dat deze 'één doop' niet betekent de innerlijke doop van de Geest, is duidelijk uit het gebruik van de uitdrukking 'één Geest', even daarvoor. Het moet daarom de doop met het water betekenen. Nu, ik vermoed dat niemand zal ontkennen dat de discipelen als leden van Christus, met uitzondering van Judas, hoorden bij 'één Geest, één Heere, één geloof, één God en Vader van allen.' 'Waarom dan niet 'één doop'? Moet dit eruit gesneden worden om de voorstanders van het open Avondmaal een genoeg te doen in hun behoefte aan een argument om hun zaak te steunen? Maar hetzelfde roekeloze mes die 'één doop' eruit snijdt, zou er ook wel eens iedere ander 'een' zegen, en de discipelen van Jezus achterlaten zonder de Geest, zonder hoop, zonder Christus, zonder geloof, en zonder God.

Dit waren dan enkele van de argumenten door welke aan elk eenvoudig mens bewezen zou kunnen worden dat de discipelen van de Heere gedoopt waren; en indien gedoopt, dan moet dat gebeurd zijn voor het laatste avondmaal. In feite kan er geen twijfel over bestaan dat zij gedoopt zijn toen zij voor het eerst geroepen werden tot discipelen. Weliswaar twijfel ik eraan diegenen te hebben overtuigd, wiens vooroordeel of belang ingaat tegen de waarheden die ik in deze en een vorige brief gepoogd heb te bevestigen. Het zijn niet hun hoofden die overtuigd zouden moeten worden, maar hun harten die geopend moeten worden. Ik ben ervan overtuigd dat niemand dan de Heere Zelf dit kan doen. Stond iemand op uit de dood, velen zouden niet geloven waartegen zij zolang gewend waren zich te verzetten.

Stamford, mei 1840, de uwe, J.C. Philpot.

Nawoord

Van de uitgever van de voorgaande bladzijden gehoord hebbende dat de brieven niet alle ruimte zouden bezetten, en dat er nog plaats was voor de introductie van een nieuw onderwerp, heb ik gedacht dat het interessant zou kunnen zijn enige getuigenissen toe te voegen van de oudvaders en geleerde mannen die voor die praktijk waren, waarvoor het in de voorgaande brieven opgenomen werd. Dit doende wil ik graag uitleggen wat de waarde is van zulke getuigenissen. Voorzover het de leer betreft, is de mening van de oudvaders bijna waardeloos. Het Woord van God is onze enige bron en maatstaf voor de leer. Maar hun getuigenis van wat de praktijk was in hun dagen is zeer waardevol als historisch bewijs van het meest uitzonderlijk karakter. Wanneer Justin Martyr, die leefde omstreeks het jaar 140 (dat is slechts 40 jaar na de dood van Johannes), bijvoorbeeld in een uitvoerig verdedigingsschrift van het christendom, overhandigd aan de Romeinse keizer, met betrekking tot de inzetting van des Heeren Avondmaal verklaart: ‘Dit voedsel wordt door ons de eucharistie genoemd, waaraan het niemand geoorloofd is deel te nemen dan zij die geloven dat de dingen die door ons onderwezen worden waar zijn, en gedoopt zijn’, dan hoeven wij er niet aan te twifelen of dit het geval was. Slechts twee vragen kunnen dan opkomen; ten eerste: was hij een bekwaam getuige? Ten tweede: was hij een geloofwaardig getuige? Wat zijn bekwaamheid betreft was hij zeker in de gelegenheid te weten of ongedoopte personen werden toegelaten tot des Heeren Avondmaal of niet, want hij leefde als een christen te midden van christenen gedurende meer dan dertig jaar. Hij schreef twee openbare verdedigingen van het christendom. In een daarvan deed hij gedetailleerd verslag aan de Romeinse keizer van de leer en het leven van de christenen in zijn dagen. Hij was daarom, in elk opzicht een zeer bevoegd getuige. Wat zijn geloofwaardigheid betreft kunnen we het volgende opmerken: Ten eerste is het hoogst onwaarschijnlijk dat hij een valse bewering zou doen in een vurige verdediging van het christendom. Hij had geen reden dit te doen, en indien hij beweringen gedaan zou hebben die onwaar waren, dan zouden er duizenden geweest zijn die hem tegengesproken zouden hebben, vooral in een zo duidelijke feitenkwestie. Ook zouden zijn vijanden zo’n kans niet voorbij hebben laten gaan om hem aan te klagen bij de keizer als schuldig zijnde aan leugen. Ten tweede kunnen we als aanvullend bewijs voor zijn geloofwaardigheid opmerken dat hij de waarheid verzegelde met zijn bloed toen hij in het jaar 164 als martelaar stierf (vandaar zijn naam). Hij had aan de dood kunnen ontsnappen als hij erin toegegeven had te offeren aan de heidengoden. Wanneer zijn getuigenis dan als praktijk uit die tijd verworpen wordt, kan dat niet zijn op grond van zijn onbekwaamheid om een simpel feit te verklaren, of op grond van zijn ongeloofwaardigheid. En als de praktijk van de gemeente die van het gesloten Avondmaal was in Justins dagen, was die praktijk ongetwijfeld afgeleid van de tijd der apostelen. De neiging van iedere gemeente is eerder te verslappen met betrekking tot voor-

schrift en praktijk, dan deze strenger te maken. Dit wordt bijvoorbeeld bewezen door de introductie van de kinderdoop rond het begin van de derde eeuw en de huidige verspreiding van het gemengde Avondmaal onder de gemeenten die gefundeerd waren op stricte principes. Het is daarom hoogst onwaarschijnlijk dat de gemeente, binnen veertig jaar na de dood van Johannes, zou gehandeld hebben volgens strengere principes dan die de apostelen zelf gelegd hadden. Dit argument geldt ook voor de getuigenissen van andere oudvaders, wiens getuigenissen waardevol zijn vanwege de volgende drie kenmerken: oudheid, bekwaamheid, en geloofwaardigheid.

De getuigenissen van geleerde mannen rusten op andere fundamenten dan die van de oudvaders. Zij worden gekenmerkt door de volgende drie eigenschappen: een hoge mate van geleerdheid, geloofwaardigheid en onpartijdigheid (objectiviteit). Laat ons als voorbeeld het getuigenis van Dr. Wall nemen. Hij bracht het grootste gedeelte van zijn leven door in het onderzoeken van de geschriften van de oudvaders om de kinderdoop te bewijzen. Dat is voldoende bewijs voor de mate van zijn geleerdheid. Zijn geloofwaardigheid is nog nooit in twijfel getrokken, want hij heeft de exacte woorden geciteerd, en verwezen naar alle passages van de auteurs die hij noemde. Hij was een zeer overtuigd kinderbesprekelaar, en dus was hij waar het zijn vooringenomenheid betreft, tegen volwassendopers. Zijn getuigenis over het gesloten Avondmaal is daarom waardevol vanwege zijn duidelijk positie in de drie hiervoor genoemde eigenschappen.

Maar indien iemand zo'n getuigenis geheel verkiest te verwerpen, dan is de vraag daardoor niet verzwakt. Die staat nog steeds op Schriftuurlijke gronden. Toch zouden zij die overtuigd zijn door de Schrift, niet ongeïnteresseerd kunnen zijn in de praktijk der vroege gemeenten.

Ik wil mijn lezers niet misleiden door hen te laten geloven dat ik de getuigenissen zelf van de oudvaders heb. Noch aanleg, noch gelegenheid staan mij toe mij over hun stoffige en zwaarwichtige delen te buigen. De uittreksels komen voornamelijk uit de geschriften van Dr. Gale, en werden enige tijd geleden door mij gemaakt voor eigen gebruik; maar ik achtte dit moment een goede gelegenheid ze aan de lezers van de voorgaande pagina's voor te leggen.

Getuigenissen van oudvaders over de onderdompeling

- 'De doop is het teken van Christus' dood. In het water worden wij als het ware begraven - de onderdompeling is het sterven met Hem; en het opkomen uit het water is het beeld van de opstanding' (Apostolische Constitutie, Lib.III, hoofdstuk 17).
- 'Wij dalen af in het water vol zonde en ongerechtigheid en komen daaruit op.' (Barnabas, hoofdstuk XI, blz.38).
- 'In de doop sterven wij symbolisch' (Tertullian de Resurrectione, blz.354).

- ‘Het maakt niet uit of wij in de zee of in een vijver gewassen worden, in een fontein of in een rivier; in stilstaand of stromend water. Er is ook geen verschil tussen hen die door Johannes in de Jordaan gedoopt werden en hen die Petrus in de Tiber doopte’ (Tertullian de Baptismo, hoofdstuk IV).
- ‘Onze handen zijn schoon genoeg als wij ze eenmaal samen met ons hele lichaam, gewassen hebben in Christus’ (Tertullian de Orat., blz.133).
- ‘Wij zijn niet één maal ondergedompeld maar drie keer, namelijk in iedere Persoon (dat is van de Drie-eenheid) zoals die wordt genoemd.’ (Tertullian Adver, Praxeam CXXVI blz.110).
- ‘Het in het water gedompeld geworden om er daarna uit op te rijzen is het symbool van ons nederdalen in het graf en ons oprijzen daaruit. Daarom noemt Paulus de doop een ‘begrafenis’, als hij zegt: ‘Wij zijn met Hem begraven door den doop in den dood’ (Chrysostom, Hom.40 in 1 Cor.tom.III, blz.514).

Getuigenissen van geleerde mannen

- ‘De wijze waarop zij dit sacrament gewoonlijk bedienden, was het drie keer onderdompelen in het water van de personen die gedoopt werden.’ (Petavius de Paenitentiâ, lib.II, hoofdstuk I sec.I).
- ‘De doop geschiedde door onderdompeling in het water’ (Casaubon, over Matth.3:6).
- ‘De ouden waren gewoon de personen in het water te dompelen, de aanbiddelijke Drie-eenheid aanroepende’ (Jurieu, brief VI, 1686, blz.36).
- ‘Hier en in Kol.2:12 wordt zo duidelijk uitgedrukt dat wij met Christus begraven zijn in de doop door de begrafenis in het water, en dat wij verplicht zijn tot een overeenkomstige dood, namelijk: door te sterven aan onze zonden. Deze onderdompeling is in acht genomen door alle christenen gedurende dertien eeuwen, en goedgekeurd door onze kerk. De verandering ervan in de bespreking gebeurde zonder enige toestemming van de auteur of zijn institutie, of enig concilie van de kerk. Daarom zou het wenselijk zijn dat deze gewoonte algemeen gebruik zou gebleven zijn’ (Whitby over Rom.6:4).

Getuigenissen uit oude formulieren

- ‘Dan zal de priester het kind in zijn handen nemen, en zijn naam vragen; en de naam noemend zal het kind driemaal in het water gedompeld worden: eerst de rechterzijde, dan de linkerzijde en ten slotte met het gezicht naar het vont, zodat het op een bescheiden en behoedzame wijze gedaan wordt.
- In fol. CXXXI wordt aangegeven: ‘Het water in het doopvont zal minstens eens per maand verschoond worden; en voordat een kind in het aldus verschoonde water zal gedoopt worden, zal de priester bij het vont aldus bidden....’ (Gemeenschappelijk Gebedenboek en administratie van de sacramen-

ten en ceremoniën van de kerk; naar het gebruik van de kerk van Engeland – 1549).

Getuigenissen van martelaren

- ‘Welke schande is groter dan dat een man zichzelf een christen noemt omdat hij is gedoopt, terwijl hij niet weet wat de Doop is, noch wat het ondergedompeld worden in het water betekent?’ (Catechismus, of een Korte Lering in het christelijk geloof, voor het bijzonder gerief en tot nut van kinderen en jonge mensen. Opgesteld door Thomas Cranmer, aartsbisschop van Canterbury – Fol. CCXV).
- ‘De doop en de onderdompeling in het water betekenen dat de oude Adam, met al zijn zondigheid en boze lusten verdronken moet worden en gedood door dagelijks berouw, en dat wij door de vernieuwing des Heiligen Geestes met Christus moeten opstaan uit de dood der zonde om te wandelen in een nieuw leven’, enz. (Ibid., fol. CXXXII).
- ‘De dompeling in het water beduidt ons dat wij aan de zonde, onze eigen wil en alle vleeselijke begeerten gestorven zijn, en in deze weg met Christus worden begraven in de doop. En als wij weder opgericht worden uit de doop beduidt dat ons dat wij opgestaan zijn van de dood, dat is, getrokken uit de zonde die ons in de dood gebracht zou hebben, in een nieuw geestelijk leven.’ (Een korte lering voor alle personen, jong en oud; vertaald uit het Hollands in het Engels door Anthony Scholaker).
- ‘Het wassen (van de doop) predikt ons, dat wij gereinigd zijn door het vergoten bloed van Christus, dat een offer en voldoening der zonde is voor allen die berouw hebben en geloven, die instemmen met en zichzelf onderwerpen aan de wil van God. De onderdompeling in het water betekent dat wij sterven en begraven worden met Christus, waar het ons oude leven der zonde dat in Adam is, aangaat.
- Het weer opgetrokken worden uit het water betekent dat wij weder opstaan met Christus in een nieuw leven, vol van de Heilige Geest, Die ons zal leren en leiden, en de wil Gods in ons zal werken, zoals gij ziet in Rom.6’ (Tyndalls ‘Gehoorzaamheid van de christen’, gedrukt door John Daye, 1571, blz.143).
- ‘Het teken van de doop, is het ondergedompeld worden in het water, en er weer uit opgetild worden, waardoor wij als een uiterlijke onderscheiding, gerekend worden bij hen die Christus als hun Verlosser en Zaligmaker belijden’ (John Friths Works, blz.91).
- ‘Deze twee dingen, namelijk het ondergedompeld worden in het water en het er weer uit opgetild worden, beduiden en vertegenwoordigen de gehele kern en uitwerking van de doop’ (Ibid., blz.90).
- ‘In Bidekirk, Cumberland, is een doopvont waarop een persoon in een lange priesterlijke pij is afgebeeld die een kind in het water dompelt. Aartsdiaken Ni-

cholson zegt hierover als hij aan Sir W. Dugdale schrijft: ‘Ik hoef u niet in kennis te stellen van het feit dat het sacrament van de doop vanouds werd be- diend door het onderdompelen in het water, zowel in het westelijk als in het oostelijk deel der kerk; en dat het gotische woord (Mark.1:8; Luk.3:7-12), het Duitse woord ‘dopen’, het Deense woord ‘dobe’ en het Belgische ‘doopen’, helder duidelijk maken, dat de uitoefening ervan was zoals het Griekse woord ‘βαπτισμα’ het weergeeft.

Getuigenissen van oudvaders over het gesloten Avondmaal

- ‘Dit voedsel dat bij ons ‘het Avondmaal’ wordt genoemd, mag niemand gebruiken dan degenen die geloven dat de dingen die wij leren waar zijn, en die gedoopt zijn’ (Justin Martyr, Apol.2, blz.162).
- ‘Catechumens’ (dat zijn ongedoopte ‘aanvragers’) kunnen niet aan het Avondmaal deelnemen’ (Jerome, 2 Kor.7).
- ‘Geen ongedoopt persoon neemt deel aan des Heeren Avondmaal’ (Theophylact in hoofdstuk XIX, Matt. p.83).
- Spanheim bevestigt dat ‘niemand dan gedoopte personen werden toegelaten tot de tafel des Heeren’ (Hist. Christ, col.623).
- ‘De Doop ging altijd vooraf aan het Avondmaal des Heeren, en niemand was toegestaan de eucharistie te ontvangen totdat hij gedoopt was.’ (Lord Chanchellor King’s Inquiry, deel II, blz.44).
- ‘Geen kerk bediende ooit het Avondmaal aan iemand voordat hij was gedoopt. Onder al de ongerijmdheden die er ooit waren, heeft niemand ooit gehandhaafd dat iemand deel zou nemen aan het Avondmaal, vóórdat hij was gedoopt’ (Dr.Wall’s Geschiedenis der Kinderdoop, deel II, hoofdstuk IX).
- ‘Het staat vast dat de oudvaders met ‘christenen’ altijd diegenen bedoelden die gedoopt waren; en ook dat, zover als onze kennis van de primitieve oudheid reikt, geen ongedoopt persoon aan des Heeren Avondmaal deelnam’ (Dr. Dodridges Lezingen).

J.C. Philpot beantwoordt vragen over de Doop (in *The Gospel Standard*)

Overgenomen uit 'Afscheiding en Raadgevingen'

13. Is het geoorloofd om kwaad te spreken over een afgewezen doopkandidaat?

Als een doopkandidaat aan een Evangeliegemeente wordt voorgesteld en om bepaalde redenen niet wordt aangenomen, is het dan Schriftuurlijk als een lid of meerdere leden dit vertellen aan wereldlingen en hun zo aanleiding geven om spottend over de Doop van gelovigen te spreken? Ik ben van mening dat in de gemeente, als een lichaam, deze dingen geheim moeten worden gehouden, ongeacht of deze persoon wordt aangenomen. U zou mij een dienst bewijzen door deze vraag in de *Gospel Standard* te beantwoorden.

Hoogachtend, een trouwe lezer.

Antwoord Er kan geen twijfel over bestaan – in elk geval leeft er geen enkele twijfel in ons gemoed – dat het bovengenoemde gedrag hoogst ongepast en zeer laakbaar is. Bijzondere fijngevoeligheid is nodig als een doopkandidaat om een bepaalde reden niet is aangenomen. Hij is al diep gekwetst, omdat hij is afgewezen of het advies heeft gekregen om wat langer te wachten. Het is zeer grof, om niet te zeggen onchristelijk, om de pijn te verergeren door in de gemeente de reden van zijn afwijzing bekend te maken en hem zo, misschien zijn leven lang, als huichelaar te brandmerken. Niemand kan zeggen wat voor uitwerking dat in zijn gemoed zal hebben. De satan is een wrede tegenstander. Wat een wanhoop kan hij veroorzaken! Waartoe zal hij de arme ziel misschien drijven? Als de kandidaat een kind van God is, hoeft zijn droefheid niet verergerd te worden. Is hij geen kind van God, dan is het geen reden tot triomf, maar eerder tot droefheid, dat de gemeente hem moest afwijzen.

We geloven dat geen weldenkend mens hier een ogenblik over zal aarzelen. Daarom zouden we het pure tijdsverspilling vinden om meer woorden aan dit onderwerp te wijden, als de omstandigheden geen aanleiding gaven om enkele opmerkingen te maken over enige punten die hier nauw mee verbonden zijn, en om de gemeenten vriendelijk te waarschuwen en te vermanen.

Leden van een gemeente zouden moeten bedenken dat een gemeente een familie is en dat familieaangelegenheden nooit buiten de familie besproken moeten worden. De meest strikte geheimhouding is noodzakelijk, maar niet omdat de gemeenten zich moeten schamen voor hun handelingen. De wereld en degenen die buiten zijn, hebben echter geen recht om te weten wat zich in de boezem van de gemeente afspeelt. We weten dat de wereld zulke kennis alleen zou misbruiken en tegen de gemeente zou gebruiken. En zelfs bij hen die God vrezen, maar nu slechts uitwendige leden zijn van de gemeente en niet tot de belijdende leden be-

horen, heerst vaak eenzelfde geest van jaloezie die bij hen veelal dezelfde gevoelens opwekt. Al deze stukjes informatie en brokjes nieuws die op deze manier opgepikt kunnen worden, moeten wel onvolledig zijn. De betrokken partijen zijn zelf immers niet aanwezig. We weten allemaal hoe verkeerd brokstukken van conversatie en fragmenten van gemeentenieuws die uit rondzingende geruchten kunnen worden opgepikt, misbruikt kunnen worden. Stelt u zich voor dat er in de gemeente discussie is over een onderwerp. Moet de wereld dan een oordeel vellen over een aangelegenheid waarover ze niets meer weet dan enkele woorden die onnadenkend zijn uitgesproken? Moet de wereld onze rechter zijn? Moet die stem gehoord worden in gemeente vergaderingen? Moet de wereld de hoogste rechter zijn? Kunnen we onszelf niet regeren en moeten we onze aangelegenheden voorleggen aan anderen die niet tot hetzelfde kerkgenootschap behoren? Als elk lid van een christelijke gemeente onmiddellijk verontwaardigd ontkent dat de wereld het recht heeft om te oordelen over deze aangelegenheden, moeten we dan niet direct antwoorden: ‘Waarom zou u die gelegenheid bieden? Terecht ontzegt u de wereld het recht om over gemeente aangelegenheden te oordelen. Echter, elke keer dat u iets wat in de gemeente plaatsvindt, vertelt aan iemand die niet tot de gemeente behoort, maakt u hem tot een rechter over de gebeurtenis die u hem hebt gemeld.’

Dit is het punt dat we de gemeenteleden willen voorhouden. We doen namelijk vaak onbedachtzaam en onnadenkend wat we bedachtzaam en weloverwogen niet zouden doen. Gemeenteleden moeten zichzelf nooit toestaan om bij enige gelegenheid terloops iets te zeggen of zelfs een hint te geven aan iemand die geen belijdend lid is van dezelfde gemeente als zij. Voor echtparen is dit een bijzondere beproeving en soms zelfs een krachtige verzoeking, als een van de echtgenoten lid is van de gemeente en de andere niet. ‘Mijn liefste, dat is een aangelegenheid van de gemeente’, zou een kort antwoord zijn. Het zou een afdoende reactie moeten zijn op iedere poging om te horen wat er in de gemeente speelt. Maar ‘mijn liefste’ zal niet altijd tevreden zijn met zulke korte en eenvoudige antwoorden. Als de vraag gesteld wordt door het zwakkere vat, kan zij even graag het geheim willen ontraadselen als Eva en Delila. Zelfs als deze tedere band ons niet voor bijzondere verzoeken stelt, kan er een christelijke vriend in de gemeente zijn met wie we ons verbonden voelen en die we onbedachtzaam – als geliefde vriend – gemeente aangelegenheden meedelen. Ouders kunnen onnadenkend een woord laten vallen voor hun kinderen, of heren en vrouwen voor hun knechten, waardoor ze zich een beeld – hoewel heel onvolledig – kunnen vormen van wat er speelt. Aan de hand van vermoedens en veronderstellingen kunnen de hoorders wat in de lengte of de breedte ontbreekt, ruimschoots uitbreiden. Daarom willen wij de gemeenteleden die deze opmerkingen mogelijk lezen, graag dringend waarschuwen dat ze niet de minste ruchtbaarheid moeten geven aan gemeente

aangelegenheden. Ze mogen daar uitsluitend met belijdende leden van dezelfde gemeente over spreken. Alle gemeente aangelegenheden moeten beschouwd worden als gemeentelijk eigendom. Als de gemeente bijeenkomt achter gesloten deuren, moet ze ook uiteengaan met gesloten lippen.

Nog een woord. We kunnen niet nalaten hieraan toe te voegen dat naar onze mening geen enkele kandidaat voor de gemeente mag verschijnen zonder voorafgaand, grondig onderzoek door de predikant en de aangewezen visitatoren, zodat er weinig twijfel meer bestaat dat hij door de gemeente aanvaard zal worden. Het is beter voor een kandidaat om honderd keer door hen teruggestuurd te worden dan eenmaal door de gemeente afgewezen te worden.

22. Mogen leden achteraf bezwaren uiten tegen een doopkandidaat?

Mijnheer, omdat ik bedroefd ben, neem ik de vrijheid een vraag aan u te stellen. Een kandidaat voor de Doop der gelovigen kwam volgens de regels van de gemeente om verantwoording af te leggen van de hoop die in hem was, en werd zonder bezwaar aangenomen door de predikant, de diakenen en de leden. Na een aantal dagen hebben echter enkele leden bezwaren geuit, die tijdens de vergadering geen woord over die zaak gesproken hebben. Zij beweren nu dat in hun ogen de bevinding waarover hij sprak, te kort is. Als deze leden niet zo eerlijk waren om hun bezwaren tegen de kandidaat te uiten voordat de ordinantie bediend werd, zouden ze dan achteraf ook niet moeten zwijgen? De kandidaat is een man van goede zeden en zijn gedrag is onberispelijk. Als de gemeente misleid is, is dat een zaak tussen God en hen. Bovendien strookt zo'n onoprechte wandel niet met de geest van het Evangelie. Ik weet dat dit sommigen verdriet heeft gedaan. Anderen zeggen dat deze leden onoprecht zijn omdat ze hun overtuiging niet op het gepaste moment kenbaar gemaakt hebben. Als u in de *Gospel Standard* op deze vraag wilt ingaan, zult u iemand die in de gemeente vrede en eenheid begeert, een dienst bewijzen. Een lezer.

Antwoord Een beetje eerlijkheid vanaf het begin bespaart later vaak veel moeite. Het is onze vaste overtuiging dat de leden die aan het begin bezwaren hadden omtrent de bevinding van de kandidaat, hun mening op dat moment hadden moeten uiten. Door te zwijgen stemden ze stilzwijgend toe. Ze hadden de vrijheid vragen te stellen aan de kandidaat of bezwaren in te brengen tegen hem. Omdat ze geen van beide hebben gedaan, werd aangenomen dat ze evenzeer hun instemming betuigden als de overige aanwezigen. Het is wezenlijk dat een lid dat eenmaal is aangenomen, wordt behandeld als een broeder, net als het meest geoevende lid van de gemeente. Wees zo zorgvuldig mogelijk bij het aannemen van leden. Op dit punt dwalen veel gemeenten. Wij hebben moeite met de afwijzing

van kandidaten als ze eenmaal aan de gemeente zijn voorgesteld, omdat dit een smet werpt op hun naam, hen kan kwetsen en benauwen, en twist en verdeeldheid kan veroorzaken onder de leden. Veel gemeenten zijn te laks in het voorkomen van deze kennelijke misstanden. Gezamenlijk aanvaarden ze kandidaten die iets over zichzelf kunnen vertellen, maar die ze persoonlijk liever niet zouden aannemen. Zo komen er veel leden in de gemeente tegen wie bezwaren leven. Langzamerhand wordt het zout van het lichaam aangetast en gemengd zaad gezaaid in een akker waar uitsluitend tarwe zou moeten staan. Om dit te voorkomen is eerst grote voorzichtigheid nodig. Zonder duidelijke tekenen van het werk van de genade in de ziel mag geen enkele kandidaat voor de gemeente toegelaten worden. Laten we aannemen dat er drie deuren zijn waardoor we in de gemeente kunnen komen: De predikant, de diakenen en de gemeente zelf. De eerste deur moet het smalst zijn. Niemand zou die mogen passeren als de predikant geen goede indruk van hem heeft.¹ De predikant kan echter misleid worden en daarom moet de volgende poort ook zorgvuldig bewaakt worden. Een liefdevolle en vriendelijke vermaning tot uitstel is immers veel beter voor een kandidaat dan een afwijzing door de gemeente, of toelating tot de Doop zonder de hartelijke instemming van het grootste deel van de gemeente. Eenmaal aangenomen moet het nieuwe lid in alle opzichten als een broeder behandeld worden, tenzij zijn handel en wandel in strijd is met zijn belijdenis. Misschien is hij zwak. Dat is de pink ook, maar toch blijft deze een lid van ons lichaam. Velen zijn in de gemeente gekomen met de geringst mogelijke bevindelijke kennis. Er is echter opwas geweest. Sommigen van deze leden zijn door hun stilheid en beginselvastheid in hun leven een sieraad voor de gemeente geweest en zijn zalig gestorven. De apostel veroordeelt onder andere achterklap en oorblazingen (2 Kor. 12:20). Geen enkele gemeente kan bloeien zonder liefde en eenheid, die alleen ontluiken waar veel wederzijdse verdraagzaamheid gevonden wordt. Daarom is niets verwoestender dan de onoprechte handelwijze die de brieveschrijver noemt. Het zou beter zijn om tien huichelaars te verdragen dan om de vrede van de gemeente te verstoren of één kind van God te benauwen en te krenken.

23. Wat is gebruikelijk bij de toelating van kandidaten?

Na publicatie van bovenstaand antwoord heeft Philpot in de *Gospel Standard* van februari 1856 een aanvullende vraag beantwoord, die hieronder is geplaatst.

Mijnheer, nadat ik een vraag gezien heb over het toelaten van leden tot de gemeente op pagina 343 in het novembernummer van de *Gospel Standard*, wil ik graag twee aanvullende vragen stellen.

¹ We menen dat in sommige gemeenten de kandidaat eerst voor de kerkenraad komt. Dat is enkel een kwestie van de gemeente, en is op geen enkele wijze in strijd met onze opvatting dat de eerste deur het smalst moet zijn en de eerste zeef de kleinste mazen moet hebben.

1. Moeten de kandidaten aanwezig zijn bij het besluit van de gemeente over hun toelating, nadat ze getuigenis hebben afgelegd van hun bekering?

2. Moeten we door handopsteking stemmen over de toelating van vijf of zes leden tegelijk, of voor één kandidaat per keer?

Uw nederige dienaar heeft genoeg aan een heel kort antwoord, als u deze vraag een antwoord waardig keurt.

Onderzoeker.

Antwoord Zoals is verzocht, zullen we een kort antwoord geven op de gestelde vragen.

1. Terwijl de gemeente een besluit neemt over hun toelating, moeten de kandidaten zich beslist terugtrekken. Hoe kan er vrijuit gesproken worden in hun aanwezigheid? Hoe pijnlijk voor hen en hoe belemmerend voor de gemeente als zij alle argumenten horen die voor en tegen hen worden ingebracht! Feitelijk hebben we nog nooit gehoord dat een kandidaat bij een dergelijke gelegenheid aanwezig was of dat een gemeente zo onverstandig zou kunnen handelen.

Is een kandidaat eenmaal toegelaten, dan zien we geen enkel bezwaar tegen zijn aanwezigheid wanneer de kandidaten na hem over hun bekering vertellen. Omdat hij echter nog geen lid van de gemeente is, heeft hij vanzelfsprekend geen stem en inbreng in de procedure.

2. Er moet absoluut niet meer dan één kandidaat per keer gehoord worden en over zijn zaak moet een definitief besluit genomen zijn. Pas als zijn zaak is afgehandeld, komt de volgende kandidaat naar voren. Hij wordt gehoord en er wordt een beslissing genomen over zijn toelating of afwijzing. In ons land kunnen er beslist geen gemeenten van de waarheid zijn, waar zo weinig orde en regel is dat de praktijken worden toegelaten waarvoor de briefschrijver onze aandacht heeft gevraagd. ‘Laat alle dingen eerlijk en met orde geschieden.’ Zulke gemeenten laten zich beslist niet door deze regel leiden.

30. Is de Doop slechts een schaduw?

Geachte heer, zou u of een van de andere schrijvers mij een antwoord willen geven op de volgende vraag: Wordt de Doop beschouwd als een Goddelijke instelling of slechts als een schaduw? G.S.

Antwoord Op onze beurt kunnen we ook aan G.S. vragen wat hij bedoelt met de woorden dat de Doop slechts een schaduw is. Begrijpt hij de Schriftuurlijke betekenis van het woord ‘schaduw’, de geestelijke betekenis die de Heilige Geest daaraan heeft gegeven? Als hij dit begreep, zouden we denken dat hij nauwelijks het woord ‘schaduw’ zou durven gebruiken voor de ordinantie van de Doop. Mogelijk noemen mensen die de Doop minachten of verachten, de ordinantie graag

een schaduw, maar dit is niet naar de mening van de Heilige Geest in de Schrift der waarheid.

Bij de beantwoording van deze twee vragen zullen we eerst uit het Woord der waarheid proberen aan te tonen dat de Doop geen schaduw is.

1. Het woord 'schaduw' wordt drie keer gebruikt in het Nieuwe Testament, namelijk in Kolossenzen 2:17, Hebreeën 8:5 en 10:1. In al deze plaatsen heeft het dezelfde betekenis en wordt het uitsluitend gebruikt als verwijzing naar de ceremoniële wet. Welke gedachten roept het woord 'schaduw' vooral op? In de eerste plaats gaat het om een onstoffelijke voorstelling van een bestaand voorwerp. Er is echter een nog duidelijker verband met de volgende drie begrippen. Een schaduw is duister, tijdelijk en een zwakke afspiegeling van een stoffelijke werkelijkheid. Deze drie begrippen kunnen heel goed toegepast worden op de ceremoniële wet, maar niet één daarvan past bij de Doop. De ceremoniële wet was duister, want de ceremoniën waren moeilijk te doorgronden en konden zonder het licht van het Evangelie zelfs helemaal niet verstaan worden. De ceremoniële wet had een tijdelijk karakter, want toen Christus kwam, hield ze op te bestaan, zoals Paulus stelt in Hebreeën 8:13. Ook was de wet maar een zwakke afspiegeling van wat de apostel 'de toekomstige goederen' noemt, van de zalige werkelijkheid van het Evangelie en in het bijzonder van het offer en verzoenend sterven van de Heere Jezus Christus aan het kruis.

De Doop is echter geen schaduw in een van deze drie betekenissen, die heel wezenlijk zijn voor dit woord. De Doop is niet duister, maar licht, want deze ordinarie is een duidelijke afspiegeling van het lijden en de smart, van de dood en de opstanding van de Heere Jezus. De Doop heeft evenmin een tijdelijk karakter, want ze moet bediend worden tot de voleinding der wereld (Matth. 28:19-20). Ook is de Doop geen zwakke afspiegeling, maar een duidelijk beeld van onze begrafenis met Christus. 'Indien wij met Hem één plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding' (Rom. 6:3-5).

De Doop is dus geen schaduw maar een beeld, zoals Petrus zegt: 'Waarvan het tegenbeeld, de doop, ons nu ook behoudt' (1 Petr. 3:21). Uit het onderscheid dat de apostel maakt tussen een schaduw en een beeld, blijkt duidelijk dat een beeld iets heel anders is dan een schaduw, niet alleen in natuurlijk en verstandelijk opzicht, maar ook vanuit een Schriftuurlijk en geestelijk oogpunt. 'Want de wet, hebbende een schaduw der toekomstige goederen, niet het beeld zelf der zaken' (Hebr. 10:1).

Een korte overdenking zal duidelijk maken dat de gebezigde vergelijking drie afzonderlijke elementen bevat, die allemaal nauw met elkaar verbonden zijn. Ten eerste de persoon zelf, het levende, bestaande wezen. Ten tweede het beeld of de afbeelding van die persoon, zoals een tekening of een standbeeld. Ten derde de schaduw van die persoon, die op de grond valt als hij loopt. In geestelijk opzicht

is er in de eerste plaats de Persoon. Dit is de Heere Jezus, zoals de apostel zegt: 'Maar het lichaam is van Christus' (of 'is Christus'). In de tweede plaats is er het beeld van Christus, het Evangelie waarin Hij helder en duidelijk wordt getekend. In de derde plaats is er de schaduw, de ceremoniële wet.

De eerste twee elementen zijn tastbaar, maar een schaduw niet. Een tekening of beeld is niet meer dan een voorstelling, maar blijft tastbaar. De Doop, als een ordinantie van het Evangelie, is tastbaar en dus geen schaduw. In feite heeft de Doop dezelfde plaats als het Avondmaal des Heeren. Beide zijn ingesteld door de Heere Zelf. Aan beide hechte Jezus Zijn goedkeuring door Zijn aanwezigheid en Zijn voorbeeld. Beide zijn een blijvend getuigenis van Zijn lijden en sterven en een onderscheidend kenmerk van christelijk discipelschap en christelijke gehoorzaamheid. Kort gezegd, beide zijn ordinanties van het Evangelie en moeten daarom een plaats in de gemeente hebben zolang het Evangelie daar wordt verkondigd. Zo zij er plechtig mee begonnen is, zo zal zij er ook mee eindigen.

Misschien zegt iemand dat de Doop niet onmisbaar is, omdat we zonder de Doop zalig kunnen worden en dat deze ordinantie daarom slechts een schaduw is. We antwoorden dat hetzelfde argument ook geldt voor het Avondmaal des Heeren, want zoals velen zonder de Doop zalig worden, worden ook velen zalig zonder het Avondmaal des Heeren. De moordenaar aan het kruis heeft geen van beide ordinanties ontvangen. Is dit echter de geest van het Evangelie of de taal van het geloof? Zou een kind van God moeten zeggen: 'Hoe weinig is voldoende om de hemel binnen te gaan?' Zal een gehoorzame discipel zeggen: 'Welke geboden en ordinanties zijn niet van wezenlijk belang en hoef ik niet te eerbiedigen?' De taal van de Heere is heel anders: 'Gij zijt Mijn vrienden, zo gij doet wat Ik u gebied' (Joh. 15:14). Ook een gelovige discipel spreekt heel andere taal: 'Dan zou ik niet beschaamd worden, wanneer ik merken zou op al Uw geboden' (Ps. 119:6).

38. Mag iemand gedoopt worden die reeds eerder in zijn natuurstaat is gedoopt?

Geachte heer, mag een predikant die de waarheid Gods verkondigt, iemand dopen door onderdompeling als hij weet dat dezelfde persoon al eerder is gedoopt, en ook weet dat hij vroeger behoorde tot de General Baptists? Verdienen wij, als Particular Baptists, niet terecht de naam anabaptisten of wederdopers als we dat doen? Een trouwe lezer. 19 februari 1856

Antwoord Wij geloven dat de doop niet geldt als iemand in zijn natuurstaat door de General Baptists is gedoopt. Vanzelfsprekend bedoelen we hier de doop door onderdompeling. Dit was geen geloofsdaad, geen vrucht van Gods genade, en Zijn heilige goedkeuring was daaraan niet gehecht, omdat het slechts zonde was (Rom. 14:23). Deze doop is naar onze mening net zo min geldig als de bespren-

ging van kinderen en heeft grotendeels dezelfde grondslag. Laten we veronderstellen dat het kind ondergedompeld is, zoals vroeger de gewoonte was. We zouden dat niet als de Doop aanvaarden, omdat de gedoopte het geloof mist. Wat is dan het verschil tussen de onderdompeling van een kind en de doop van een volwassene in een staat van ongeloof? De leeftijd is niet van belang, want een kind van acht of negen jaar of jonger kan geloven en gedoopt worden. Van belang is echter of de dopeling het geloof bezit.

Als er dus iemand voor onze gemeente verschijnt, die naar zijn eigen mening gedoopt is toen hij nog een dode belijder was, achten we het zeker juist dat hij – net als alle andere doopkandidaten – gedoopt wordt. We spreken niet over herdopen, omdat we de eerste doop geheel ongeldig achten.

Was hij echter, hoewel hij door de General Baptists gedoopt is, op het moment van de doopbediening al een deelgenoot van de genade en was het ontvangen van de ordinantie een geloofsdaad? Dan achten we het niet juist om hem opnieuw te dopen.

60. Kan een zieke vrouw buiten de Doop om lid worden?

Geachte heer, het volgende is mij ter ore gekomen. Ik voor mij zou dankbaar zijn als de Heere uw hart zou willen neigen om in de *Gospel Standard* uw mening daarover te geven. Een lid van een baptistengemeente heeft een vrouw die door genade geroepen is en nu met haar hele hart de Doop van de gelovigen omhelst. Ze gaat echter gebukt onder een chronische ziekte, waardoor ze de ordinantie van de Doop niet kan ontvangen. Ze begeert vurig Gods volk te ontmoeten en voelt dat ze zich uitsluitend kan voegen bij hen die het gesloten Avondmaal in ere houden. Zou het onder zulke omstandigheden strijdig met de ordening van het Evangelie zijn om haar op te nemen in de gemeente (zonder een precedent te scheppen)? Haar ziekte en lichamelijke zwakheid maken het voor haar immers onmogelijk om de ordinantie van de Doop te ontvangen, hoewel zij dat vurig wenst. Hoogachtend, een trouwe lezer.

Antwoord Dit is precies de manier waarop dwaling en zonde de gemeente binnensluipen en de waarheid en ordening van het Evangelie ondermijnen. Onderdompeling maakte plaats voor uitgieting, het gieten van water over het hoofd of gezicht, en daarna voor besprenging. Zo werd de Doop feitelijk geloochend en ontkracht. Juist verzoeken en verontschuldigen zoals hierboven waren daar de oorzaak van. Al heel vroeg in de geschiedenis van de gemeente werd het regel om de Doop uit te stellen, vanwege de bijgelovige gedachte dat de Doop de zonde kon afwassen. Het gevolg was dat de Doop vaak zo lang werd uitgesteld dat onderdompeling van de stervende niet meer mogelijk was. Moest hij dan zonder de Doop, en dus zonder vergeving, sterven? Naarmate de Doop meer tot een za-

ligmakende ordinantie werd verheven, werd de noodzaak van de bediening groter. Deze moeilijkheid werd als volgt opgelost. De geleerde theologen beslisten dat het uitgieten van het water over het gezicht even goed was als het onderdompelen van het hele lichaam. De stervende kon dus vergeving ontvangen zonder zijn leven in gevaar te brengen.

De volgende stap was heel gemakkelijk. Bij de zonde leidt de ene stap tot de volgende; zo ook bij de dwaling. Als het geoorloofd is om water uit een bekken te gieten, kunnen we ook een beetje water uit het bekken op de dopeling sprenkelen. Nu de wijze waarop de ordinantie bediend wordt, eenmaal veranderd is en het bekken in plaats van de rivier of het doopbassin gekomen is, kan het ook niet veel meer uitmaken of al het water of slechts een deel daarvan wordt gebruikt. Toen de ordinantie niet langer meer werd bediend zoals ze door de Heere was ingesteld en door de apostelen werd bediend, kwam stap voor stap de dwaling de gemeente binnen en kreeg er vaste voet aan de grond. Toen was de overgang van de Doop van volwassen gelovigen naar de besprenging van alle kinderen gemakkelijk.

God is jaloers op Zijn eigen voorschriften. Misschien lijkt het passender en praktischer om de ark te vervoeren op een nieuwe wagen dan om deze op de schouders te dragen. Dat dacht God echter niet en daarom toonde Hij Zijn ongenoegen door een ernstige straf. Hij heeft 'onder ons een scheur gedaan, omdat wij Hem niet gezocht hebben naar het recht' (1 Kron. 15:13). Iets kan ons recht schijnen en een bepaalde stap kan onder bepaalde omstandigheden geoorloofd lijken. Het vlees pleit vurig voor toegeeflijkheid, het uit te voeren plan schijnt aanbevelenswaardig en redelijk, en de Schriftuurlijke weg moeilijk of onbegaanbaar. Al die tijd bedekt de sluier van het ongeloof onze ogen en weegt Gods eer niet op ons hart. Zo is het open Avondmaal in de gemeenten ingevoerd. Wij hebben ons afgevraagd wat passend was en aangenaam voor het vlees.

De briefschrijver stelt dat dit één bijzonder geval is, dat geen gewoonte mag worden. Wij weten echter hoe één voorbeeld praktisch altijd navolging vindt en hoeveel water kan ontsnappen door een heel klein gat in een molenstuw. De satan en het vlees hebben het water tot een verschrikking gemaakt voor sommige mensen. Hoewel wij al jarenlang een zwakke gezondheid hebben, is dat zelden een belemmering geweest om dagelijks veel koud water te gebruiken. We geloven dat er weinig, heel weinig, gevallen zijn waarin de Doop door onderdompeling gevaarlijk kan zijn. Als dit echter een van deze zeldzame gevallen is, mogen we omwille van één persoon Gods voorschrift niet ongehoorzaam zijn. Als ze vanwege haar klacht niet gedoopt kan worden, zal de Heere, Die geen harde Meester maar een geduldige Vader is, de wil voor de daad houden. Is ze gedoopt met de Heilige Geest? Is ze door het geloof gespijsd en gelaafd met het vlees en bloed van de Zoon van God? Dan heeft ze reeds de weldaden ontvangen waarvan de Doop en het Avondmaal des Heeren slechts de uitwendige, zichtbare tekenen en afschaduwingen zijn.

89. Mag de broer van een doopkandidaat aanwezig zijn?

Geachte heer, zou u alstublieft de volgende vraag willen beantwoorden in de *Gospel Standard*: Is het in overeenstemming met de orde van een Strict Baptists gemeente als een doopkandidaat die zich bij de gemeente wil voegen, het recht krijgt om te kiezen of zijn broer, die al lid is, aanwezig mag zijn als hij voor de gemeente verschijnt? En als deze broer aanwezig wil zijn, heeft de gemeente dan het recht om al dan niet toestemming te verlenen, of moeten zij die keuze aan de broer overlaten?

Ik hoop dat u zich gedrongen voelt om deze vraag te beantwoorden, omdat verschillende mensen daarin geïnteresseerd zijn. Een lid.

Antwoord Wij kunnen niet het minste bezwaar zien in de aanwezigheid van een broer als zijn broeder naar het vlees zich als doopkandidaat aanmeldt. Evenmin hebben we ooit gehoord van een geval als het bovenstaande waarin daartegen bezwaar gemaakt werd.

De meeste gemeenten hebben wel als regel dat de man of de vrouw niet aanwezig mag zijn. We menen dat dit wijs is, omdat de aanwezigheid van een vriend die ons zo nabij en vertrouwd is, uiteraard de tong kan verlammen of verwarring kan veroorzaken. We voelen ons niet volkomen vrij om te spreken over de handelingen van de Heere, waarover de gemeente zo graag wil horen. We worden daarvan weerhouden door die mensenvrees waarin velen verstrikt raken. Veel echtgenoten kunnen niet openhartig met elkaar over geestelijke zaken spreken. Stel dat zij voor de gemeente zouden komen en zouden spreken over bijzondere verzoeken of uitreddingen die ze meegemaakt hebben. Als hun wederhelft daarbij aanwezig was, zou de eerste reactie daarna kunnen zijn: ‘Dat heb je me nooit verteld. Je kunt het wel tegen de gemeente zeggen, maar je kon het mij nooit vertellen. Heb je wel vertrouwen in mij?’ Om al deze moeilijkheden en andere evenzeer voor de hand liggende problemen te voorkomen, hebben de meeste gemeenten besloten dat echtgenoten niet aanwezig moeten zijn.

Geen enkele van deze argumenten is echter van toepassing op een broeder naar het vlees. Niet in het minst. Daarom zijn we van mening dat een gemeente niet eigenmachtig moet ingrijpen en een broer moet buitensluiten. Het moet volkomen aan zijn eigen keuze en oordeel overgelaten worden. Het zou het broederhart verblijden en verheugen als hij hoort van de genadige handelingen van de Heere met een van zijn naaste verwanten.

J.C. Philpot weerlegt boeken over de kinderdoop

J.C. Philpot weerlegt Mr. Jerram's kinderdoop pamflet geschreven tegen Philpot

Overgenomen uit: Afscheiding en Raadgevingen

Eens verwachtten we het van redenering en argumenten. Eens verachtten we alle andere onderwijsmethodes, maar door verdrukking en verzoeking zijn we diep vernederd om niets en minder dan niets te zijn, opdat de kracht van Christus in ons wonen mocht. En we hebben het gezegende verschil bevindelijk leren kennen. We kwamen erachter dat onderwijs van mensen ons hoogmoedig maakte en dat Gods onderwijs ons ootmoedig maakt. We merkten dat verklaarders en boeken ons hard maakten, maar we merken dat het onderwijs van de Geest ons zacht maakt. De wijsheid van mensen liet ons zonder toevlucht in de ure van beproeving en verzoeking, maar Gods onderwijs verwekt in onze ziel een onderpand van de eeuwigheid. Hebreeuws en Grieks, lexicons en grammatica's, geschiedenisverhalen en verklaarders gaven ons geen kracht om onze lusten te onderwerpen, het kruis op te nemen en uit de wereld te gaan. Hoe meer we lazen, des te hoogmoediger we werden en des te verder we afraakten van God en de ware godzaligheid. Laten eeuwige lofprijzingen worden toegebracht aan Hem Die, naar wij vertrouwen en geloven, ons ontdeed van Sauls wapenrusting en ons uitzond met een slinger en een steen. En als ik voor anderen mag spreken, het is ons verlangen en gebed om dag aan dag meer ontledigd en verootmoedigd te worden, om meer af te laten van de mens en om meer eenvoudig en krachtig door God alleen geleerd te worden.

Onder 'de dwaalgevoelens' die, volgens de bewering van Mr. Jerram, eropna gehouden worden door alle afgescheidenen wier pamfletten hij onderzocht heeft, is de voornaamste dat 'de Kerk van Engeland geen wettige autoriteit heeft om kinderen te dopen'.

Om te bewijzen dat zij deze autoriteit wel heeft, spant hij alle krachten in en zijn redeneringen over dit punt beslaan zelfs bijna de helft van zijn pamflet. Zijn argumenten zijn in wezen hetzelfde als wat er staat in zijn enkele jaren terug gepubliceerde *Conversations on Infant Baptism* ('Samenspraken over de kinderdoop'). Ik heb een bijzondere reden om mij dit werk van Mr. Jerram te herinneren; immers, hoofdzakelijk daardoor werd ik verscheidene jaren lang dienstbaar gehouden onder de besprenging van zuigelingen. Zijn argumenten op grond van de analogie van de Joodse kerk, de algemeenheid van deze praktijk en het bewijs van de kerkvaders, hadden vroeger heel veel gewicht op mijn gemoed.

En hoe werd de keten verbroken? Doordat mijn ogen geopend werden om te zien dat de Doop een *geestelijke* ordinantie was. Toen ik verstond en voelde dat hij een geestelijke ordinantie was, zag ik onmiddellijk dat het een spotternij is om hem te bedienen aan een baby die zich van niets bewust is; en alle argumenten, ontleend aan de traditie, de algemene praktijk, de analogie van de besnijdenis en dergelijke, vielen mij uit de handen zoals de verse zelen uit Simsons handen (hoewel ik natuurlijk niet de bedoeling heb om mijzelf Simson te noemen, al vindt Mr. Jerram in mij enige gelijkenis met Goliath), toen hij ontwaakte in de schoot van Delíla. Ik zag dat de ordinantie van de Doop een zinnebeeld was van het lijden en de begrafenis van Jezus, en dat een levend geloof in de Verlosser daarom onmisbaar is in de persoon die gedoopt wordt. Ik zag ook dat de Doop een openbare belijdenis van ons persoonlijk geloof in Christus en van onze afscheiding van de wereld tot Zijn eer is. Ik kon in het Nieuwe Testament geen voorbeeld vinden van enige Doop dan die van gelovigen, en ook geen voorschrift of voorbeeld wat betreft de kinderdoop.

Ik ontdekte ook dat alle argumenten vanuit de Joodse kerk onaanvaardbaar waren, op grond van het eenvoudige feit dat hun bedeling vleeselijk was en de onze geestelijk is, en dat hun verbond nationaal was en ons verbond beperkt is tot de uitverkorenen. Ik zag dat een terugkeren tot de wet om voorbeelden en preceden-²ten te vinden, een terugkeren was tot de ‘arme eerste beginselen’ (Gal. 4:9), waaraan wij gestorven zijn, en een oprichten van wat Christus afgebroken had. Ik zag dat de grote ketterij en afval van de roomse kerk, en van de Engelse kerk als haar dochter, bestond in hun terugkeer tot de oudtestamentische bedeling. En zo besepte ik duidelijk dat de besprenging van zuigelingen, de tienden, een geordend priesterschap,³ gewijde gebouwen, priestergewaden, een geschreven liturgie, een Staatskerk, een nationale godsdienst en dergelijke alleen maar een afwijken van Christus en een terugkeren tot Mozes waren. Ik voelde dat ik net zo goed de roomse kerk kon navolgen in het dopen van een klok, als de Engelse kerk in het dopen van een kind; en dat, als een baby die zich van niets bewust is, een geschikt onderwerp is om de ene geestelijke ordinantie (de Doop) te ontvangen, ik niet kon inzien waarom het geen geschikt onderwerp was voor de andere geestelijke ordinantie (het Avondmaal des Heeren).

De traditie verloor haar gewicht voor mij toen ik overdacht: 1. Dat tradities het vergif van de Joodse kerk waren en als zodanig door Christus veroordeeld werden. 2. Dat het Woord van God de enige regel van ons geloof en onze praktijk is. Bovendien was ik niet zo onbekend met de kerkgeschiedenis of ik wist wel dat er, in een onafgebroken lijn tot op de Reformatie, altijd mensen geweest zijn die zich tegen de kinderdoop verzet hebben. Verder was ik niet onbekend met de

² Een ‘precedent’ is iets soortgelijks dat eerder is gebeurd en waarmee je een vergelijking denkt te kunnen maken. (noot vert.)

³ Eng. ‘a regular priesthood’.

verminkte, onvolkomen en vervalste literatuur van de vroege kerkvaders,⁴ en ik wist dat het ontzettend moeilijk is om de echte van de valse geschriften te onderscheiden. Ik was mij er ook van bewust dat het de algemene praktijk was om de geschriften van degenen die ketters genoemd werden (zoals men de baptisten toen beschouwde), te verbranden of te vernietigen, en dat de monniken, aan wie wij de bewaring van alle kerkvaders te danken hebben, gewoon waren bij het overschrijven van de manuscripten passages binnen te smokkelen die hun eigen geloofsbelijdenis begunstigen.

De algemene praktijk verloor eveneens zijn gewicht bij mij, toen ik bedacht dat de leer van de rechtvaardigmaking in de gemeente verloren was gegaan van de dagen van de apostelen af tot op de tijd van Luther, en dat zelfs Augustinus, de helderste van de kerkvaders, haar verwarde met de heiligmaking. Ik zag ook, vanuit de zendbrieven en vanuit de Openbaring, dat de verborgenheid der ongerechtigheid al werkte in de tijden van de apostelen, en dat allerlei dwalingen en ketterijen reeds in dat vroege tijdperk de gemeente teisterden. Maar het was de geestelijke natuur van de ordinantie, die mij vooral overtuigde en mijn ziel bracht tot de volledige, onwankelbare overtuiging dat de Doop het exclusieve voorrecht van de gelovigen is. De natuurlijke argumenten die ik hierboven heel even heb aangestipt, mogen mijn ketenen een beetje losser hebben gemaakt, maar het was het zicht op de Doop als een geestelijke ordinantie, waardoor ze volledig van mijn handen werden afgeslagen. En zo zijn velen van Gods lieve kinderen, die geheel onbekend zijn met vleeselijke argumenten voor of tegen de gelovigendoop, in het verborgen en met kracht, door een openbaring van Christus in de Doop aan hun ziel, daarin ingeleid op de enige rechte wijze, namelijk als een geestelijke ordinantie.

Wat betreft onderdompeling of besprenging, ik kon er geen twijfel over hebben wat juist was en wat verkeerd was. De betekenis van het Griekse woord dat vertaald is met ‘dopen’, is op zichzelf voldoende om de vraag te beslechten voor iedereen die ook maar de minste oordeelkundige kennis van de grondtekst heeft.⁵ Maar naast dit onweerlegbare bewijs, overtuigden ook de doop van de Verlosser Zelf *in* de rivier de Jordaan, de doop van de kamerling, waarbij hij en Filippus ‘beiden afdaalden *in* het water’ (Mark. 1:9; Hand. 8:38), en de zinnebeeldige natuur van de ordinantie (zoals uiteengezet in Romeinen 6), mijn hart ten volle dat er geen Doop was dan die door onderdompeling, en dat ik evenmin gedoopt was doordat ik als kind besprengd ben, als dat ik dagelijks gedoopt werd door mijn baker, wanneer ze mijn gezicht waste.

⁴ Dr. Tattam heeft onlangs in Egypte enige zeer oude Koptische vertalingen van de vroege kerkvaders ontdekt, waaruit Mr. Cureton, van het Britse Museum, duidelijk heeft bewezen dat de welbekende passages die gewoonlijk geciteerd worden ten gunste van de bisschoppelijke regering, enzovoorts, door de monniken zijn ingevoegd.

⁵ Iedereen die bekend is met de Griekse taal, daag ik uit om mij één passage aan te leveren, ongeacht van welke auteur, gewijd of ongewijd, waarin ‘baptizo’ de zin heeft van begieten of besprengen. Liddell en Scott geven in hun bewonderenswaardige Lexicon (gepubliceerd door University Press, Oxford), het nieuwste en beste dat in de Engelse taal bestaat, de volgende betekenissen aan het woord: ‘Herhaaldelijk dompelen – onderdompelen’; mediale vorm: ‘baden – II. dopen.’

Wat betreft de ingebeelde onderscheidingen tussen wedergeboorte en vernieuwing, tussen de toelating tot geestelijke voorrechten en de schenking van een geestelijke verandering van het hart, zag ik dat de Kerk van Engeland al zulke vernuftige dubbelzinnigheden had uitgesloten. Ten eerste, door haar gebed in het doopformulier: ‘Geef *Uw Heilige Geest* aan dit kind, opdat het mag *worden wedergeboren*’, en ten tweede, door haar dankzegging: ‘Wij zeggen U allerharterlijkst dank dat het U behaagd heeft dit kind te wederbaren *met Uw Heilige Geest*.’ Ik vond deze taal te krachtig en beslist om weggeredeneerd te worden, zodat ze ... gewoon helemaal niets zou betekenen. En ik kan hier nog aan toevoegen dat vooral het zicht dat ik had op de Doop als een geestelijke ordinantie, en de krachtige taal van het doopformulier mij uit de Kerk van Engeland dreef.

J.C. Philpot's boekrecensie in de GS over A.J. Baxter's boek *De Doop; methode, doel en onderwerp*.

Baxter is bedienaar van het Evangelie te Nottingham.

Vertaald door Stichting het Braambos

Er is bijna geen enkele door God geopenbaarde waarheid die niet ooit betwist is of waar vanuit één of andere hoek niet een heel leger van argumenten in het geweer is gebracht. Sommige van deze redetwisters ontkennen zelfs het bestaan van God; terwijl men toch zou denken dat ze alleen hun ogen maar op hoeven slaan en naar de prachtige tooi van de hemel boven hen hoeven te kijken, of naar het landschap dat aan hun voeten ligt uitgespreid, om hen ervan te overtuigen dat alles, ook het gezichtsvermogen dat hen in staat stelt dit alles te zien, geschapen moet zijn en in stand gehouden moet worden door een Goddelijke hand. Anderen ontkenden weer de noodzaak en waarheid van een Goddelijke openbaring van de wil en het voornemen van God en hebben wel duizend argumenten geformuleerd om de noodzaak van de Goddelijke inspiratie van de Schrift te ontcrachten of te ontkennen, terwijl het toch vanzelf spreekt dat God Zich, omdat Hij in de hemel woont en wij op aarde, op de een of andere manier aan onze geest moet openbaren zodat we ziende worden, kennis krijgen en Hem kunnen aanbidden zoals het behoort. Anderen hebben weer de Godheid en het Zoonschap van de Heere van leven en heerlijkheid geloochend en hebben de krachtigste koevoeten die de menselijke rede kon smeden, gevonden of gemaakt om de diepste fundamenten van het geloof, de hoop en de liefde van de gemeente Gods te ontwrachten. Zoals voor sommigen het afnemen van het geboorterecht van de Zoon van God en het beroven van alles wat de lidmaten van Zijn mystiek lichaam zijn en bezitten dankzij hun éénzijn met Hem, een werk is, geboren uit vijandschap, is voor sommige anderen Zijn verheerlijking en grootmaking een werk geboren uit lief-

de. Anderen hebben met duivelse kwaadaardigheid gevochten tegen die eeuwige verrichtingen van verbondsliefde waarmee de uitverkorenen gezegend werden met alle geestelijke zegeningen in hun heerlijke Leider en hebben gepoogd, om de teugels van Zijn regering uit de handen van de Koning der koningen en de Heere der heirscharen te rukken om die aan de blinde, driekoppige afgod Fortuin, Toeval en het Lot te kunnen overdragen en op die manier alle gebeurtenissen terug te brengen tot een chaos van verwarring; dat woeste, verlaten gebied van onzekerheden waar hun eigen duistere geesten in dwalen als verloren, in oneindige doolhoven.

Bij al deze brutale aanvallen, deze krachtige en onophoudelijke aanslagen op de waarheid, zou èèn omstandigheid bijna grappig zijn, als het niet zo droevig was om aan te zien, en dat is de triomfantelijke zelfgenoegzaamheid die de verscheidene aanvallers in hun borst koesteren, over hun eigen aanvallen. Vijftig jaar geleden werden duizenden mensen in Frankrijk wijsgemaakt dat de slag bij Trafalgar een schitterende overwinning voor de Franse vloot betekende; en er zijn nu nog honderdduizenden mensen die geloven dat de invasie en verovering van Engeland maar één dag en één slag hoeft te kosten. Maar ondanks opschepperij uit het buitenland heerst Engeland nog steeds als koningin van de Eilanden, en dat zal met Gods zegen nog lang zo blijven, ondanks aanvallen uit het buitenland. De waarheid kan dus niet door boeken en pamfletten terneergeslagen worden. Ze kan worden binnengevallen en aangevallen; zichzelf op de borst kloppende schrijvers kunnen denken dat ze haar de dodelijke klap hebben toegebracht; maar toch leeft ze voort en zal dat altijd doen, want Hij Die Zelf de ‘Waarheid’ is, en ook ‘de Weg en het Leven’, houdt haar door middel van Zijn almacht in stand, en ondersteunt haar niet Zijn onoverwinnelijke genade.

We zetten de inzetten van Gods huis niet op hetzelfde verheven niveau als die waarheden die handelen over het eeuwige Zoonschap van Jezus, een onderwerp dat we de laatste tijd op deze pagina's hebben verdedigd. De verlossing van de gemeente hangt niet af van haar inzetten en ze zijn ook niet wat de Anglicaanse Kerk, met zowel een roomse naam als een roomse instelling, ‘sacramenten die in algemene zin noodzakelijk zijn voor zaligmaking’ noemt. *De Doop en het Avondmaal* zijn geen zaligmakende inzetten, en nemen daarom niet dezelfde leidende plaats in als de Persoon van de Zoon van God, Zijn verzoenende bloed, rechtvaardigmakende gehoorzaamheid door Zijn volbrachte werk. Niemand die geïnteresseerd is in het verzoenende bloed en het volbrachte werk van het Lam kan verloren gaan; maar iemand kan wel, net als Simon Magus, gedoopt worden, en verloren gaan in ‘een gans bittere gal en samenknoping der ongerechtigheid’; of hij kan niet met water gedoopt zijn, zoals de moordenaar aan het kruis, en toch samen met Jezus in het paradijs zijn. Ook zetten we degenen die de aard of de wijze van dopen afwijzen of betwisten niet op een zelfde niveau als degenen die

de grote fundamentele waarheden van ons heilig geloof afwijzen of betwisten. Oprechte mannen en grote mannen - mannen die veel van God geleerd hebben en rijkelijk, in de gemeente van Christus gezegend zijn, mannen als Toplady, Romaine en Hawker, binnen de Staatskerk - en Huntington, Brooke en Jenkins daarbuiten, zagen de Doop niet zoals wij hem zien en uitoefenen, laat staan dat ze hem zo in praktijk brengen. Maar hoewel we hen niet kunnen volgen op het punt waar wij van mening zijn dat zij niet de Heere volgden, en denken dat ze op dit punt dwalen of in gebreke blijven, betekent dit niet dat we de genade Gods die zich in hen openbaart minder waarderen of liefhebben. Toch kunnen en mogen we van geen enkel deel van de geopenbaarde waarheid afstand nemen alleen omdat oprechte en grote mannen dat wel deden; omdat we wel hetzelfde denken en onze harten gelijk gestemd zijn over negen/tiende deel van de Goddelijke waarheid, betekent dat nog niet dat we het tiende deel dat overblijft mogen opgeven of opofferen omdat we op dat éne puntje van mening verschillen. Van de rentmeester wordt geëist dat hij trouw is, en als de Doop zoals wij die zien en beoefenen in ons geweten geopenbaard is als een inzetting van de Heere Jezus Christus, zouden we Hem en ons geweten ongehoorzaam zijn als we die Doop niet verdedigden en beoefenden wanneer dat noodzakelijk is.

Ene meneer Baxter uit Nottingham, een naam die binnen de kerken tot nu toe onbekend is, of, als hij al bekend is sinds de publicatie van zijn boek, heeft onlangs een boek uitgegeven waarin een brutale en krachtige poging wordt gedaan om de Doop der gelovigen omver te werpen. Het boek is ons ter recensie toegezonden en we hebben enige tijd geaarzeld of we er wel aandacht aan zouden besteden en wel om twee redenen. In de eerste plaats wilden we niet onnodig de controverse die rond de Doop bestaat deze pagina's binnenhalen en in de tweede plaats waren we van mening dat een beantwoording van dit werk eerder om een boek dan om een recensie vroeg. Maar we hebben begrepen dat het door sommigen gezien wordt als een kundige, zelfs beslissende aanval en dat het zelfs het geloof van sommigen aan het wankelen heeft gebracht die niet zo goed in de waarheid thuis zijn. Daarom hebben we besloten dit boek eens te onderzoeken. Deden we dat niet, dan zou ons zwijgen misschien eens kunnen worden opgevat als onvermogen om te antwoorden; of anders zouden de zwakken in het geloof beïnvloed worden door de spitsvondige argumenten en het bewijsvertoon.

We hebben het boek dus gelezen en het moet dadelijk al gezegd worden dat we zelden zo'n spitsvondig, oneerlijk en laten we daar maar aan toevoegen, oppervlakkig en aanmatigend boek onder ogen hebben gekregen. Het is onmogelijk om binnen de beperkte ruimte die we hier hebben het karakter van het boek aan de kaak te stellen op de manier die het verdient. Maar om geen dingen te beweren zonder bewijs daartegenover te stellen, zullen we gedeeltes van het boek uitlichten om de oppervlakkigheid van de kennis die eruit spreekt, het absurde van de

argumenten die gebruikt worden en de spitsvondigheid en oneerlijkheid waar het boek over het algemeen van doortrokken is, aan te tonen. En toch is er op het eerste gezicht veel dat bedoeld is om de gedachten te beïnvloeden door een vertoon van denkbeeldige kracht. De manier waarop hij zijn argumenten geordend heeft, het gebruik van onderscheiden gedeelten, genummerde alinea's, verwijzingen naar de Schrift en cursieven, geholpen door een duidelijk, goed leesbaar lettertype, en dikgedrukte, zeer zwarte inkt - niet meer dan hulpmiddelen van de drukker - geven het boek een schijnbare helderheid die op het eerste gezicht verward kan worden met echte bewijsvoering. Maar als we zorgvuldig alle argumenten hebben onderzocht, zien we heel duidelijk dat de schrijver zijn werk is begonnen met een conclusie die van tevoren al vaststond, zien we dat hij al een standpunt had ingenomen voor hij zelfs het onderwerp maar onderzocht had en dat hij niet aan de voeten van Jezus gezeten heeft om van Hem te leren, en zijn kennis ook niet door Goddelijke onderwijzing verkregen heeft. Het is overduidelijk dat hij vastberaden was om indien mogelijk de Doop der gelovigen omver te werpen en daarom elk argument dat hij kon bedenken, of dat nu sterk of zwak, goed of slecht was, of die anderen voor hem hadden bedacht (want het boek is op zijn best niet meer dan een hutspot van andermans ideeën), heeft aangegrepen om zijn gelijk te bewijzen. Heel de aard van het boek wijst daarop. Hier vinden we niet het bedachtzaam wegen van bewijs voor en tegen door een onpartijdig rechter, maar een gretige, gewetenloze aanval van een partijdige. Slechts één voorbeeld zal dit voor een ieder die ook maar enigszins op de hoogte is met de controverse rond de Doop al aan kunnen tonen: er wordt geen enkel belang gehecht aan die passages die gewoonlijk worden aangehaald als de vesting waarin de Doop huist. Ze worden alleen maar naar voren gebracht om aangevallen, verdraaid, afgedaan, en omvergeworpen te worden. Dit ene opvallende kenmerk van dit boek is alleen al voldoende om het te veroordelen, want hier vertoont zich hetzij een onvermogen om bewijsgronden te wegen, of een gemis aan een oprecht hart zodat de waarheid haar rechtvaardige aanspraken worden onthouden. Deze passages hebben zulk een kracht dat geen enkele geleerde en oprechte uitlegger gewaagd heeft te ontkennen dat de Doop die in het Nieuwe Testament in praktijk gebracht wordt, een Doop door onderdompeling was. Ja, het ontkennen van zulk een duidelijk feit zou al hun aanspraken op kennis of onpartijdigheid hebben omvergeworpen. Maar Meneer Baxter, met zijn oppervlakkige kennis en zijn geleende wijsheid, is net zo onvoorzichtig geweest als hij gewetenloos is en heeft zijn hoofd tegen deze sterke muren gestoten: of de muren zullen vallen, of dat zijn hoofd ertegen te pletter slaat, zal de tijd leren.

We zetten hem geen moment op hetzelfde niveau als de afvalligen van de Duitse en de Franse school en toch gebruikt hij een zelfde manier van redeneren, dat wil zeggen het prikken van gaten in de verklaringen van de Bijbel, het naar voren brengen van natuurlijke bezwaren, het onder de aandacht brengen van schijnbaar

onlogische dingen en het betwisten of onbetrouwbaar doen lijken van de Engelse vertaling door middel van een pakket werkelijke of schijnbare kennis.

Maar we zullen nu onze beweringen proberen te staven door een tekstfragment (een gedeelte geleend van Meneer Thora uit Winchester, want zijn kennis is uit tweede hand. en niet van zichzelf) eruit te lichten, en te onderzoeken waarin hij probeert aan te tonen dat we niet mogen steunen op de vertaling van verschillende belangrijke Griekse voorzetsels. Hij stelt dat ‘in’ vertaald mag worden met ‘bij’ enz.; in [binnen] overgezet mag worden in ‘naar’ en ‘aan’; en ‘uit’ in ‘van’; waarbij hij niet beseft dat de context, net als in onze taal, de exacte betekenis van het voorzetsel bepaalt. Maar laten we eens zien hoe hij probeert deze passage te ondergraven en dit voorbeeld van spitsvondigheid en oppervlakkigheid gewoon zien als een voorbeeld van erudiete redenerie, want iemand die het corrigeren van onze Engelse vertaling ter hand neemt, moet zichzelf als een geleerde beschouwen, ‘En werden van Hem gedoopt in de Jordaan, belijdende hun zonden’ (Matth. 3:6). Iedereen moet toegeven dat dit een van de meest overtuigende teksten ter ondersteuning van Doop door onderdompeling is in het Nieuwe Testament.

11. Het moet een ieder duidelijk zijn dat als we lezen, over mensen, die ‘in de Jordaan’ gedoopt worden (Matth 3:6; Markus 1:5) dit hetzelfde Griekse woord (EN) is dat in het Nieuwe Testament op niet minder dan 32 verschillende manieren vertaald wordt; het wordt 313 keer met ‘aan’, ‘met’ en ‘op’ vertaald.

12. Als het met ‘aan de Jordaan’ was vertaald, zou dat correct zijn geweest. Let eens op hoe sommige gedeelten zouden overkomen als dit woord EN altijd ‘in’ betekende. ‘Zweert ganselijk niet, noch in (bij) den hemel, noch in (bij) uw hoofd.’ (Matth. 5:34, 36); ‘En alle dingen worden bijna in (door) bloed gereinigd naar de wet’ (Hebr. 9:22). ‘Gelijk de hogepriester alle jaar in het heiligdom ingaat in (met) vreemd bloed’ (Hebr. 9:25). ‘Niet in (door) het water alleen, maar in (door) het water en het bloed’ (1 Joh. 5:6).

13. En er zijn evenveel gezaghebbende gronden, om te beweren dat volgens de wet van Mozes bijna alle dingen gereinigd werden door ze ‘in’ het bloed te dopen; maar dit was nooit het geval omdat ze altijd ‘besprengd’ werden (Hebr. 9:18, 22). Men zou dan net zo goed kunnen zeggen dat de hogepriester het heilige binnenging ‘in’ bloed in plaats van ‘met’ bloed, als om te beweren dat Johannes de mensen in de Jordaan doopte, en dit alles alleen omdat hetzelfde woord gebruikt wordt.

Wat schuilt er toch een onwetendheid onder dit schijnbare vertoon van geleerde kritiek! ‘Als het met ‘aan de Jordaan’ was vertaald zou dat correct zijn geweest.’ Nee, dan was het niet juist, het zou er zelfs niet op lijken. En als bewijs dagen we Meneer Baxter uit om al was het maar één vertaling aan te geven waar dit op zijn

manier vertaald wordt; in feits kan het niet zo vertaald worden want dan breekt men alle vertaalwetten. Maar laten we deze kwestie eens wat nader onderzoeken. Alle geleerden weten, dat de eerste betekenis van het voorzetsel EN het woordje ‘in’ is; het is in feite precies hetzelfde woord en is van deze wortel afkomstig. Het woord ‘baptizo’ betekent letterlijk ‘indompelen’ of zelfs ‘grondig indompelen’ en omdat dus het woord alleen maar vertaald kon worden met indompelen en de rivier de Jordaan met nadruk wordt vermeld in samenhang met het voorzetsel ‘in’, kan geen enkele kundige, gewetensvolle vertaler anders dan te vertalen zoals het in onze vertaling staat. Het is ons overduidelijk dat meneer Baxter niet alleen zijn Grieks niet kent, maar ook de taalwetten in het algemeen niet, anders zou hij de primaire betekenis van een woord niet hebben verward met de secundaire betekenis. Laten, we dit eens uitleggen. Bijna alle belangrijke woorden in een taal, met name de voorzetsels, hebben een primaire betekenis, dat wil zeggen een oorspronkelijke, fundamentele duiding. Dit is als het ware de stam waar alle secundaire betekenissen takken van zijn. Omdat taal begrensd, maar denken onbegrensd is in haar verscheidenheid, is het noodzakelijk de primaire betekenis uit te breiden tot een enorme hoeveelheid secundaire betekenissen, anders zouden gedachten niet tot uitdrukking kunnen, worden gebracht. Maar we kunnen deze secundaire betekenissen niet zomaar willekeurig gebruiken, of ze verwisselen met de primaire betekenis, alleen omdat ze onder bepaalde omstandigheden zo kunnen worden toegepast. Nu is de hoofdregel bij vertalen dat de primaire betekenis van het woord gebruikt moet worden waar de context dat toelaat of eist en de secundaire betekenis alleen daar waar het absoluut noodzakelijk is. Voorzetsels met veel secundaire betekenissen worden niet alleen bepaald door de context, maar ook door het werkwoord waar ze mee verbonden zijn. Dit kan iedereen die de moeite wil nemen om woorden als ‘aan’, ‘in’ en ‘naar’ in een Engels woordenboek op te zoeken direct zien. Vandaar dat de betekenis van een Grieks voorzetsel niet, zoals deze oppervlakkige schrijver graag zou zien, slechts een warwinkel is, maar bepaald wordt door drie regels die een geleerde toepast zodra hij het woord ziet. 1. De primaire betekenis van het woord. 2. De betekenis die het meestal heeft verbonden met een werkwoord. 3. De algemene betekenis van de context. We schamen ons bijna tijd te gebruiken en geduld te eisen om zulke elementaire zaken uit te leggen; maar het is voor ons overduidelijk dat deze drie regels bij meneer Baxter totaal onbekend zijn. Hij doet ons denken aan een schooljongen die op zoek naar een woord in zijn Latijns woordenboek twintig tot dertig verschillende betekenissen vindt waarvan hij in zijn eenvoud denkt ze allemaal in zijn vertaling te kunnen gebruiken en daarom dus maar de eerste kiest die hij tegenkomt. Als meneer Baxter dus ontdekt dat de woordenboeken onder het woord EN 32 verschillende betekenissen geven, dan denkt hij als een schooljongen dat hij zomaar een keuze mag maken. Maar waar we dit in een schooljongen kunnen verontschuldigen, mogen we dat van iemand die voorwendt een ge-

leerde te zijn niet toestaan. We vinden het volkomen belachelijk om een man naar voren te zien treden alsof hij een sober, geleerd criticus is terwijl hij duidelijk niet alleen de taal niet kent, maar ook de wetten niet die in hun algemeenheid aan taal ten grondslag liggen en net zo vast liggen als de baan van de zon. Kijk met deze eenvoudige beginselen in gedachten eens naar de absurde wijze waarop hij beweert dat EN als ‘met’ mag worden vertaald in Matth. 2:6 omdat het in Hebr. 9:25 ook als ‘met’ vertaald wordt. In Matth. 2:6 eisen zowel het werkwoord als de strekking van de tekst handhaving van de primaire betekenis van het voorzetsel ‘in’; in Hebr. 9:25 eisen het werkwoord en de strekking de secundaire betekenis van het voorzetsel ‘in’, dus ‘met’ omdat zowel gevoel en verstand eisen dat de priester met bloed zou binnengaan en niet ín bloed (en dan hebben we het niet eens over Lev. 16:15). Maar wat is dit toch een oppervlakkige, spitsvondige redenatie om te beweren dat vanwege het feit dat een voorzetsel in een tekst noodzakelijkerwijs de secundaire betekenis moet krijgen, dit in een andere tekst, waar de strekking het tegenovergestelde vraagt, ook zo moet zijn. Als een dergelijke redetwister dit verschil niet inziet, of, als hij dat wel doet, het misbruikt, moet hij of ontzettend onwetend of erg spitsvondig zijn, maar waarschijnlijk beide.

Meneer Baxter heeft een gedeelte van zijn boek gewijd aan het onderzoek naar het Griekse woord ‘baptizo’, waarin hij indien mogelijk nog een grotere onwetendheid toont dan in zijn geleerd betoog over de Griekse voorzetsels. Als men geen echte kenner van het Grieks is, betekent het spelen daarmee hetzelfde als het spelen met scherp gereedschap, want dan staat het bijna vast dat men zich bij het gebruik van die prachtige taal in zijn vingers zal snijden:

28. De woorden ‘bapto’ en ‘baptizo’, die in het normale gebruik terugkomen in het woord ‘dopen’, moeten duidelijk worden verstaan naar hun juiste duidingen. ‘Baptizo’ is afgeleid van ‘bapto’ en wordt door geleerde mannen aangeduid als het verkleinwoord daarvan, ofwel het eerste woord, maar dan in mindere mate. Dus als ‘bapto’ gebruikt wordt om de handeling van indompelen aan te duiden, zal het woord ‘baptizo’, op diezelfde plaats gebruikt, ‘minder indompelen’, of ‘niet zo erg indompelen’ betekenen. En als ‘bapto’ ooit verwijst naar gieten of sprengen, zal ‘baptizo’ onder precies dezelfde omstandigheden sprengen of begieten in mindere mate, of niet zo hevig, betekenen. Nu wordt in verband met de inzetting van de Doop altijd het woord ‘baptizo’ en niet het woord ‘bapto’ gebruikt. Omdat veel, nee bijna al de voornaamste Baptistische geestelijken hun uiterste best hebben gedaan om dezelfde draagkracht aan beide woorden toe te schrijven (dit in tegenstelling tot de gewoonlijke sterkte van Griekse werkwoorden) zal ik daar niet op vitten, maar ze inderdaad als identiek opvatten; ik geef dus een voordeel uit handen, dat echter toch geen invloed zal kunnen hebben op wat ik nu naar voren ga brengen.

29. *Er wordt voortdurend beweerd dat het woord 'baptizo' niets anders betekent dan het kopje onderdompelen; en vandaar dat onderdompeling zo populair geworden is, en is ondergaan door grote groepen verkeerd geïnformeerde mensen.*

30. *Hoewel het een enorme misvatting zou zijn om te verklaren dat het woord 'baptizo', zoals het gewoonlijk door de Griekse schrijvers gebruikt wordt, nooit onderdompelen, indompelen of inwerpen betekent, is het toch volkomen waar en juist te bevestigen dat er geen enkel voorbeeld kan worden gegeven waar dit woord betekent dat de ene persoon de andere indompelt, zoals in de hedendaagse onderdompeling, of de dubbele handeling van indompelen en het weer boven water halen. Daarom moet eigenlijk iedereen die gedoopt wordt door indompeling (en dat is niet de Bijbelse methode, zoals we zullen aantonen) in het water worden gelaten en er niet meer worden uitgehaald; want die laatste handeling heeft net zoveel met de betekenis van het woord 'baptizo' te maken als in het dagelijks Engels de woorden 'uit het water halen' met de woorden 'in het water doen.'. Het woord betekent dus verdrinken (en niet redden) en er is een voorbeeld bekend van enkele Grieken die een man met de naam Aristobulus doopten, maar hem dus verdronken! De opvatting dat indompelen en weer boven laten komen bij de Doop één handeling is, is een nietszeggende theorie, die geen bestaansrecht heeft en zelfs niet mogelijk is; ze is nooit zo bedoeld, in Bijbelse verwijzingen (Rom. 6, Kol. 2) en dat zullen we hierna verder onderzoeken.*

We zien hier enkele krachtige beweringen en er wordt hier kennis van het Grieks rondgestrooid die vraagt om een nader onderzoek. 'Baptizo' is ongetwijfeld afgeleid van 'bapto' maar we hebben nooit het genoegen gemaakt de geleerde mannen die het hebben 'aangeduid als het verkleinwoord of de mindere vorm van het eerste woord' te ontmoeten, we hebben zelfs nooit van hen gehoord. Zou hij zo vriendelijk willen zijn ons mede te delen welke geleerden dit woord zo hebben benoemd en de redenen die ze daarvoor hebben gegeven? De uitgang 'izo' is een zeer vaak gebruikte uitgang bij Griekse werkwoorden en als het al een bepaalde vorm is, en dat is het vaak niet, dan is het juist wat wel met de iteratief (herhaling van het werkwoord) wordt aangeduid. Dat wil zeggen dat als 'bapto' indompelen betekent, 'baptizo' vaak of herhaald indompelen betekent. Maar we zouden wel eens willen weten, welke geleerden onze schrijver de informatie gaven dat 'als 'bapto' gebruikt wordt om de handeling van indompelen aan te duiden, het woord 'baptizo' op diezelfde plaats gebruikt minder indompelen, of niet zo erg indompelen' betekent. Maar de waarheid is juist dat het een iteratief en niet een verkleinwoord is en dus het tegenovergestelde; het betekent dus in plaats van 'minder indompelen, of niet zo erg indompelen', 'zeer indompelen' of 'veel onderdompelen'. Het werkelijke onderscheid tussen de twee woorden is het volgende: het woord 'bapto' betekent slechts indompelen of gedeeltelijk indompelen, zoals de Heere de bete had ingedoopt (Joh. 13:26) en de rijke man in de hel Abraham

vroeg Lazarus te zenden om zijn vinger in water te dopen (Luk. 16:24). Op beide plaatsen wordt 'bapto' gebruikt omdat het hier gaat om een gedeeltelijke indompeling. In het eerste geval hielden de vingers van de Heere het bovenste gedeelte van de bete vast, die daarom niet helemaal werd ingedompeld; en in het tweede geval ging het alleen om de tip van de vinger en niet om heel de vinger. Maar 'baptizo' is een sterkere of iteratieve vorm en betekent grondig onderdompelen, kopje onder, en het doorweken van de gehele persoon. Dus als ik mijn vinger in een bakje koud water steek dan is dat 'bapto'; maar als ik een persoon in een rivier dompel dan is dat 'baptizo'. Omdat de nuances van een taal niet altijd worden gehandhaafd, gebruiken Griekse schrijvers soms 'bapto' in de betekenis van 'baptizo', maar nooit 'baptizo' in de zin van 'bapto'. De primaire betekenis van 'baptizo' is in water onderdompelen; al haar secundaire betekenissen, zoals verdrinken bij een ramp, doordrenken met wijn, overweldigd worden door argumenten enz. staan in verband met de primaire betekenis, namelijk zo grondig in water te zijn ondergedompeld dat er van doorweking sprake is.

Het spijt ons zo lang op een kwestie te moeten ingaan die voor een kenner van het Grieks zo helder is als glas; maar deze oppervlakkige, geleende kennis moet aan de kaak gesteld worden⁶.

Maar onze schrijver zegt dan, 'en als 'bapto' al verwijst naar gieten of sprengen, dan betekent 'baptizo' onder precies dezelfde omstandigheden minder begieten of besprengen, of niet zoveel.' Waarom zo bang van water? Alsof 'Bapto', de grote kerel, een grote bak water vasthield, en 'Baptizo', de kleine kerel, een kleine bak en dat daarom om te voorkomen dat er te veel water van 'Bapto' zou vallen, de kleine bak aan 'baptizo' gegeven werd. Maar het is juist omgekeerd; want als 'bapto' ooit begieten zou betekenen en wij denken dat dit nooit zo is, dan gaat het toch maar om één keer, terwijl het bij 'baptizo' telkens weer gebeurt en dus doorweekt waar het andere woord alleen besprengt.

Maar hoewel niet alle lezers het verschil zien tussen de twee Griekse woorden, of de ongelukkige manier waarop de schrijver ze gebruikt, kunnen ze wel allemaal de oppervlakkige, kinderachtige redenering in alinea 30 onderkennen. Omdat 'baptizo' volgens zijn geleerde en toonaangevende uitspraak niet de dubbele betekenis van zowel onderdompelen als weer uit het water doen oprijzen omvat, houdt dat in dat daarom eigenlijk iedereen die gedoopt wordt door onderdompe-

⁶ Hij geeft ons ergens een lijst met Griekse woordenboeken, we nemen aan om te suggereren dat hij ze allemaal gebruikt heeft en dat ze allemaal zijn visie schragen. Hij noemt onder andere Stephens en Suidas, twee kostbare boeken die alleen in goede bibliotheken te vinden zijn. Vele jaren geleden hebben we eens 18 pond en 18 shilling uitgegeven voor een uitgave van Stephen's Thesaurus, maar Suidas hebben we nooit in bezit gehad. Maar toen we laatst in een openbare bibliotheek deze boeken inzagen, ontdekten we dat Stephens nadrukkelijk verklaart dat 'baptizo' in- of onderdompelen betekent en dat alle secundaire betekenissen van deze duiding afhankelijk zijn. Suidas zegt helemaal niets over de betekenis van 'baptizo' en vermeldt slechts dat het woord een vierde naamval geeft. Daar heeft u nu geleende kennis.

ling in het water [moet] worden gelaten en er niet meer mag worden uitgehaald.’⁷ Een dergelijke onnozele uitspraak kan alleen maar vergeleken worden met een even domme uitspraak van een predikant met dezelfde ideeën die eens zei dat ‘als de Doop door onderdompeling een type van Christus in het graf is, zou de gedoopte persoon eigenlijk drie dagen en nachten in het water moeten liggen’. Wat wringen deze mensen zich toch in bochten door zulke zwakke argumenten te gebruiken, en, in het laatste voorbeeld, zulke kwaadaardige. Men zou net zo goed kunnen betogen dat iemand niet in de Trent had gebaad omdat het woord ‘baden’ niet ook het uit het water komen bevat; of dat onze kleren niet zijn gewassen omdat dit woord niet ook betekent ‘te drogen hangen’. Jongens en meisjes mogen zich bij een Kerstfeest met zulke raadseltjes amuseren, maar het is onverdraaglijk dat een man een inzetting van God niet dergelijke armzalige ammunitie belachelijk maakt; een inzetting waar de Heere God zich Zelf aan onderwierp.

De voornaamste strekking en het doel van het boek is alles te doen wankelen en niets duidelijk te maken. Het is duidelijk dat de schrijver een vastomlijnd vooroordeel heeft tegen de Doop der gelovigen en daarom in allerlei richtingen op zoek gaat naar argumenten om er tegen in te brengen. Het is overduidelijk dat hij niet de wil en het voornemen van God zoekt of zichzelf aan de waarheid onderwerpt. Er is in heel het boek niet het minste bewijs van een gebroken hart of een berouwvolle geest, of van enig teken van leven in de ziel na goddelijk onderwijs. Het is net alsof hij een persoonlijke vete heeft uit te vechten met de inzetting van de Doop zoals die wordt betracht door degenen die slechts verlangen in de voetsporen van de Heere en Zijn apostelen te wandelen; en hoewel we moeten erkennen dat hij niet de smalende termen gebruikt die sommigen aangrijpen om de inzetting van de Doop belachelijk te maken en zich ook niet tot woede daartegen opzweept, lijkt hij er toch altijd op uit te zijn bezwarende argumenten te vinden om deze inzetting omver te werpen. Omdat hij of niet voldoende oordeelkundig is om onderscheid te kunnen maken tussen zwakke en sterke argumenten, of de onwetenden wil overbluffen met zijn kennis, brengt hij soms de meest naïeve en belachelijke argumenten naar voren die we ooit zijn tegengekomen. Neem bijvoorbeeld, eens het volgende voorbeeld van zijn diepzinnige argumentatie:

67. Ik zal hier nog enkele woorden aan toevoegen over Naäman die zich ‘in’ de Jordaan. ‘doopte’ (2 Kon. 5:14), want hier komt het woord TABAL voor en dat is in het Grieks vertaald met ‘dopen’. Wat voor de rivier de Jordaan gold, geldt ook hier weer. Wat we gezegd hebben over het Griekse woord EN met de betekenis van zowel ‘aan’ als ‘in’ geldt precies hetzelfde voor het Hebreeuwse affix BE.

⁷. Onze kritikus is hier wat onfortuinlijk, want als hij naar een passage in Stephen's Thesaurus op zou zoeken, dan zou hij daarin een passage vinden uit Plutarchus, een bekend Grieks schrijver, die daarin het woord 'baptizo' gebruikt in verband met soldaten die water scheppen door hun drinknapen in water te dopen. Daar geldt dus dat ze de bekertjes zowel weer uit het water lichten als ze onderdompelen.

Wat gezegd is over het woord TABAL en 'dopen' met de betekenis van zowel 'reinigen' als 'dopen' is ook juist. Alles wijst er dus op dat Naäman zich zeven maal 'aan de Jordaan' reinigde (2 Kon. 5:14). Daarom staat er daarna ook, 'en hij werd rein.' Want het is eenvoudig uit het Bijbelverhaal na te gaan dat deze nobele overste slechts gedeeltelijk melaats was, vanwege zijn gedachte dat de profeet Elisa slechts 'zijn hand over de plaats strijken' moest om zijn genezing te bewerkstelligen; en de enige ceremoniële handeling die God voor de genezing van een melaatse had ingesteld was 'zevenmaal sprengen' en hem daarna, rein verklaren (Lev. 14:7). Datzelfde deed Naäman ongetwijfeld ook aan de Jordaan; en de aard van de oevers van de Jordaan, die toch beschreven zijn, verklaren heel duidelijk wat er bedoeld wordt met het feit dat hij 'afklom' naar de rivier.

68. Ik wil niet zeggen dat het onmogelijk is om in de Jordaan te zwemmen of te baden; maar iedereen die enigszins op de hoogte is met de manier waarop de Doop bij de Baptistische kerken wordt uitgeoefend, moet weten dat veel plaatsen die wel geschikt zijn om te baden of te zwemmen, niet geschikt kunnen zijn om daar de ceremoniële onderdompeling uit te voeren. Dat is op pijnlijke wijze aangetoond door het verlies van mensenlevens in verscheidene rivieren vanwege onachtzaamheid, omdat de stroming te sterk bleek voor de predikant en zijn volgeling. Als daarom kon worden aangetoond dat Naäman zich in de Jordaan baadde of onderdompelde (wat met de oorspronkelijke taalversie niet kan) zou dat nog geen invloed hebben op wat we hebben aangevoerd. Het blijft namelijk gewoon zo dat elke keer dat het woord 'dopen' vertaald moet worden met 'indompelen' met betrekking op een mens, of een gedeelte van een mens, of wat dan ook dat 'in' of 'onder' water verkeert, het nooit gebruikt kan worden voor een persoon of ding dat ingedompeld en weer boven water gehaald wordt, volgens de vorm van onderdompeling die op dit moment beoefend wordt. Deze waarheid kan door geen enkel wetenschappelijk argument worden omvergeworpen.

We weten niet wat er hier grappiger is: de redenatie of de zelfgenoegzame manier waarin hij stelt dat 'deze waarheid door geen enkel wetenschappelijk argument kan worden omvergeworpen'. Dit is werkelijk een Mantua uit Verona: geen enkele vijandelijke macht, geen enkel kanon of monsterlijk mortier kan hem overwinnen. Kijk eens naar de rustige manier - we zouden bijna zeggen de stoutmoedige manier - waarin hij het nadrukkelijke getuigenis van de Heilige Geest (2 Kon. 5:10) ontkent of wegredeneert. Laten we deze tekst eens gewoon onderzoeken zoals hij daar staat: 'Toen zond Elisa tot hem een bode, zeggende: Ga heen en was u zevenmaal in de Jordaan, en uw vlees zal u wederkomen, en gij zult rein zijn.' Kijk eens naar de woorden 'Ga heen en was u in de Jordaan'. Tegen wie worden deze woorden gesproken? Tegen een melaatse wiens lichaam ongetwijfeld helemaal door deze ziekte was aangetast. Hij kan zich toch alleen maar in de Jordaan wassen door zich uit te kleden en het water in te gaan? Maar

kijk dan eens hoe de schrijver op een vreselijke of onnozele manier, want het moet hier wel het een of het ander zijn, de Schrift verdraait door Lev. 1.4:7 aan te halen en dan zo redeneert dat de priester de melaatse met water besprengt om hem beter te maken, terwijl hij toch al genezen was voor hij besprengd werd, en met bloed besprengd werd en niet met water. ‘Datzelfde deed Naäman ongetwijfeld ook aan de Jordaan’, voegt hij er dan nog aan toe. Wat deed hij dan? Besprengde hij zich met bloed of met water? Hij kon zich niet met bloed besprengen, want hij was geen Israëliet en ook geen priester; en ook niet met water, want dan zou hij zich niet hebben kunnen wassen in de Jordaan. Is besprengen, hetzelfde als wassen? We zouden hier wel wat steviger opmerkingen kunnen plaatsen, maar we houden onze pen in bedwang tegen dit meer dan kinderachtig en lichtzinnig omgaan met het woord der waarheid, deze verdraaiing van de duidelijke taal van de Heilige Geest. Wat kan er belachelijker zijn dan het vertrouwen van de schrijver in de kracht van zijn argumenten bij punt 68? We zullen alleen dit zeggen: hier hebt u een man die naar voren treedt om de Doop der gelovigen omver te werpen en die daarbij uitdrukkelijk verklaart dat Naäman alleen maar aan de oever van de rivier bleef staan en een beetje water op het melaatse gedeelte van zijn lichaam sprenkelde in navolging van een Levitische ceremonie, terwijl hij van een profeet van de Heere toch de opdracht kreeg om zich zeven keer in de Jordaan te wassen en de Heilige Geest verklaart dat hij zich die zeven keer in de rivier indompelde. Nee, we wenden ons tot om het even welke lezer, Baptist of geen Baptist, en vragen dan, ‘Wat denkt u nu van zo’n uitleg en zo’n uitlegger? Moet zo iemand niet of erg onwetend of erg oneerlijk zijn om een van de eenvoudigste, duidelijke teksten van de Bijbel zo weg te redeneren? Kunt u zich verlaten op zijn interpretatie van moeilijke of onduidelijke teksten wanneer hij bij wijze van spreken op klaarlichte dag al struikelt over de duidelijkste en helderste teksten?’ Maar nadat hij als zijn vaststaande mening heeft gegeven dat Naäman zich zeven keer met enkele druppels water uit de Jordaan heeft besprenkeld in navolging van een ritueel uit Leviticus, waar Naäman nog nooit van gehoord had en waar hij het recht niet toe had, want hij was geen Israëliet - en zelfs als hij er al van had gehoord zou hij dus schuldig zijn geweest aan een grote aanmatiging - is hij daarna weer zo vriendelijk om toe te geven dat het voor een man niet onmogelijk is om in de Jordaan te baden of te zwemmen, iets waarvan we weten dat het vandaag de dag vaak gedaan wordt, maar dat het ‘niet geschikt [kan] zijn om de onderdompeling uit te voeren, zoals op pijnlijke wijze is aangetoond door het verlies van mensenlevens in verscheidene rivieren’. Nu zouden we graag willen weten hoeveel gevallen van verdrinking er zijn geweest bij doopplechtigheden en hoeveel predikanten en volgelingen er door de stroom zijn meegevoerd. Omdat hij al besloten heeft dat dopen in de Jordaan gewoon niet kan omdat er in verscheidene Engelse rivieren zoveel mensenlevens verloren zijn gegaan, is het minste wat hij kan doen wel een lijst met verdronken predikanten en dopelingen te

produceren en de gevaarlijke rivieren aan te geven die deze tragische sterfgevallen hebben veroorzaakt. Maar misschien kan dit punt beter worden opgehelderd door een rustige zomerse wandeling. De Trent is een snelstromende rivier, maar er zijn toch wel bochten in de rivier waar bijna geen stroom staat, ondiepe plaatsen dicht aan de oever waar personen die niet kunnen zwemmen toch kunnen baden? Snelstromend water is pas gevaarlijk daar waar het diep is en dat is meestal alleen in het midden van de rivier het geval. Naäman heeft in de Jordaan een plaats gevonden waar hij zich zeven keer kon indompelen zonder te worden meegeleurd; we twijfelen er niet aan dat er aan de Trentoever ondiepe plaatsen zijn waar jongetjes uit Nottingham kunnen baden zonder te verdrinken of hun benen te breken.

Maar kijk nu eens tot welk een ernstige conclusie onze schrijver komt: 'Deze waarheid kan door geen enkel wetenschappelijk argument worden omvergeworpen.' Hij verkondigt met al de autoriteit van een Bentley of een Porson dat het 'namelijk gewoon zo [blijft] dat elke keer dat het woord 'dopen' vertaald moet worden met 'indompelen' met betrekking op een mens, of een gedeelte van een mens, of wat dan ook dat 'in' of 'onder' water verkeert, het nooit gebruikt kan worden voor een persoon of ding dat ondergedompeld en weer boven water gehaald wordt, volgens de huidige vorm van onderdompeling.' Dus hoewel de Griekse vertaler van de Septuaginta over Naäman zegt dat hij zich indompelde (doopte) in de Jordaan, mogen we nooit het woord 'baptizo' vertalen met 'indompelen' in het Nieuwe Testament, omdat de Baptisten hun dopelingen na de indompeling weer boven water halen. Hij zou net zo goed kunnen beweren dat we Joh. 13:5 niet mogen vertalen met 'en begon de voeten der discipelen, te wassen', omdat de gezegende Heere ze ook begon 'af te drogen met den linnen doek waarmede Hij omgord was', en wassen houdt tenslotte niet ook het: afdrogen in. Wat maakt zo iemand zichzelf en anderen toch wijs als hij zulke kinderachtige, zulke absurde argumenten naar voren brengt die 'door geen enkel wetenschappelijk argument kan worden omvergeworpen'. We zijn niet bijzonder geleerd, maar we zijn wel geleerd genoeg om deze bewijsvoering omver te werpen. Als onze kennis net zo gering was als die van meneer Baxter, of net zo geleend, doen we liever zonder.⁸ Er is helemaal geen kennis voor nodig! Alleen wat gezond verstand. Elke ambachtsman met een redelijke hoeveelheid gezond verstand zou het belachelijke van een dergelijke redenatie inzien. Als een woord dat letterlijk 'indompelen' betekent, niet vertaald mag worden met 'indompelen' omdat degenen die indompelen de gedompelde ook weer boven water halen, dan zou volgens dezelfde redenatie het woord 'betalen' niet mogen worden overgezet met 'betalen' omdat het woord niet het aannemen van het betalingsbewijs inhoudt.

⁸ Ik geloof dat we van het Grieks van meneer Baxter hetzelfde kunnen zeggen als wat er over het ijzer van de bijl gezegd werd: 'Ach mijn heer, want het was geleend' (2 Kon. 6:5). Meneer Thorn uit Winchester heeft dit ijzer gesmeed, maar we kunnen niet zeggen dat het metaal erg sterk of het snijvlak erg scherp is.

We denken genoeg te hebben gezegd om de aard van dit boek dat zo aanmatigend is, maar zo weinig heeft te bieden, aan te tonen. Één ding is zeker: noch dit boek, noch duizend van een zelfde karakter zullen ooit de Doop der gelovigen omver kunnen werpen. Dat staat rotsvast. Hoewel een werk als dit sommige wankelende zielen zou kunnen misleiden en anderen in hun vooroordelen kan staven, een enkele gelovige beschouwing van deze inzet zal al deze vleeselijke redematies wegjagen als kaf in de wind. Dan zal de Doop dadelijk weer blijmoedig en met liefde worden omhelst vanuit de eenvoudige gehoorzaamheid van het geloof, zoals dat door Christus' gebod wordt geëist en door Christus' voorbeeld wordt bekrachtigd.

Het bewijs dat Doop door onderdompeling de oorspronkelijke Bijbelse methode was, is zo sterk, we kunnen er wel aan toevoegen zo overweldigend, dat veel geleerde uitleggers en schrijvers dit hebben toegegeven, hoewel hun eigen principes en de uitoefening ervan als leden van staatskerken daar toch heel sterk van afweek.⁹ Door dit toe te geven tonen ze niet alleen de eerlijkheid, en onpartijdigheid die bij hen als oprechte geleerden met onderscheidingsvermogen past, maar ook een gezonde dosis politiek inzicht. Ze beseften dat het botweg ontkennen van zo'n helder en tastbaar feit het doel dat zij nastreefden zou verzwakken; want dan zouden hun tegenstanders direct het volgende tegen hen zeggen: 'Als u zo blind of bevooroordeeld bent om een dergelijk duidelijk punt en onweerlegbaar feit niet in te zien of te erkennen, wat voor oordeel moeten wij dan wel vormen over uw oordeelkundigheid en eerlijkheid? Eerlijke, onpartijdige controverse tussen ons moet wel worden stopgezet als u in het vuur van uw gewetenloze voorkeur de duidelijkste feiten ontkent en de helderste bewijzen verdraait.' Dus daarom gaven ze wel het feit toe, maar betwistten de conclusie die daaruit getrokken werd. Met andere woorden, ze gaven toe dat onderdompeling vanouds de gebruikte methode was, maar ontkenden dat dit de enige methode is. Ze zeggen: 'We geven toe dat Johannes de mensen en ook Christus Zelf doopte door onderdompeling in de Jordaan, maar de hoeveelheid water doet toch zeker niet ter zake? Als het water op het lichaam wordt gebracht en het doopformulier strikt wordt toegepast, dan is het toch niet werkelijk van belang of het nu gebeurt door indompeling, gieten of sprengen?' Door dit toe te geven zagen ze nog niet af van de eigenlijke vraag, maar toonden dat ze kundige strategen waren, want ze zagen in dat ze door hun flanken verder te verbreden, alleen hun kern maar zwakker zouden maken. Ze zagen dat het wijzer was onverdedigbare punten op te geven en al hun krachten te concentreren op hun sterkste punt, dan heel de slag te verliezen door zo dwaas te zijn een positie te verdedigen waar ze toch uit verdreven zouden worden.

⁹. Om onze pagina's hier niet te zwaar te belasten hebben we een aantal van deze getuigenissen in een appendix opgenomen.

Maar die arme meneer Baxter heeft of niet voldoende gezond verstand om dit in te zien, of hij is zo koppig en bevooroordeeld om toch met open ogen hiertegen te vechten en zo heeft hij dus zijn eigen zaak geschaad. Er is onder onze lezers denk ik bijna niemand die niet inziet wat een puinhoop hij van zijn standpunt gemaakt heeft door te ontkennen dat Johannes in de Jordaan doopte en dat Naäman zichzelf zevenmaal in diezelfde rivier dompelde. Omdat hij totaal onbekend is, is het wel zo dat er bij hem niet hetzelfde op het spel staat als bij schrijvers met een gevestigde reputatie. Hij kan het daarom wagen om overhaaste beweringen te doen - als hij tenminste geen andere redenen heeft om zichzelf wat in te houden. Een erkend kenner van het Grieks heeft een reputatie op te houden en als een van de geleerden die we al hebben aangehaald zulk een vreselijke blunder maakt om te zeggen dat 'EN' (Matth. 3:6) vertaald zou moeten worden met 'aan de Jordaan' en dat 'er evenveel gezaghebbende gronden zijn om te beweren ... dat de hogepriester het heilige binnenging 'in' bloed in plaats van 'met' bloed, en dat Johannes de mensen in de Jordaan doopte en dit alles alleen omdat hetzelfde woord gebruikt wordt', hij daarna voor altijd zijn pen had moeten neerleggen als criticus en uitlegger. Een jongen uit de vijfde klas van het gymnasium die zojuist is gestart met het werken aan het Griekse Testament zou de kans lopen met het rietje te krijgen als hij die tekst zo vertaald had. Na dit vertoon van zijn kritisch vermogen raden wij meneer Baxter aan zijn kritiek op onze uitstekende vertaling achterwege te laten en zich te houden aan de eenvoudige Engelse Bijbel. Een man die geen paard kan rijden is te voet wel veilig en hoewel het grote paard van onderscheidende kennis tot opstijgen uitnodigt, kan het gevolg toch een lelijke val zijn. Blunders in tekstkritiek zijn net als overtredingen binnen de gemeenschap. Ze zijn allemaal erg, maar sommigen zijn fataal. De gemeenschap zal barmhartig zijn lichte overtredingen te vergeven, maar er zijn overtredingen, of liever misdaden, die ze nooit zal vergeven. Zo zijn er ook fouten in een kritiek die door geleerden worden vergeven, maar er zijn blunders die ipse facto onvergeeflijk zijn.

We zouden niet zo streng zijn op dit punt als de blunder het enige blijk van zijn onkunde zou zijn, niet alleen met betrekking tot het Grieks, maar tot de meest eenvoudige elementen van de wetten van de kritiek en van de taal in het algemeen. We voelen ons genoodzaakt daarom nog meer bewijzen naar voren te brengen van de waarheid van onze beweringen, zodat niemand ons kan beschuldigen van het dogmatisch neersabelen van een tegenstander omdat hij met ons van mening verschilt over een punt waar zoveel verschillende meningen over bestaan, zelfs onder goede mensen. We hebben geen bezwaar tegen oprechte controverse, want de waarheid komt daarbij vaak aan het licht, maar een oppervlakkig, spitsvondig, sofistich boek zoals dit, waarin onder een vertoon van geleerde argumenten niets schuilt dan kinderachtige onwetendheid, verdient het om aan de kaak gesteld en in haar ware gedaante getoond te worden. Als we daarom over dit

punt uitweiden, er diep en uitvoerig op ingaan, hoop ik dat onze lezers in gedachten houden dat hier een man vrijwillig naar voren treedt om de instellingen van de Doop der gelovigen omver te werpen door zich op Griekse originele vertaling te beroepen en door een lange en moeizame kritiek op te bouwen over de macht en de betekenis van een zeker Grieks woord dat door de heilige schrijvers gebruikt is. We kunnen deze manier van argumenteren, een manier die buiten het bereik valt van de niet geleerde lezers, toch alleen maar beantwoorden als we het veld met gelijke wapens betreden om hem zo uit zijn geleerdheid te jagen door hem van onkunde of spitsvondigheid te beschuldigen? We zullen proberen deze zaak zo duidelijk en eenvoudig te maken als ons mogelijk is; maar we mogen niet verwachten dat op zulke maagdelijke grond al onze lezers onze stappen kunnen volgen.

Omdat 'dopen' niet een puur Engels woord is [baptize], maar slechts een in het Engels overgezette vorm van het Griekse 'baptizo', draait veel van de controverse rond de Doop om de precieze betekenis van dit oorspronkelijke woord. Maar omdat dit punt alleen kan worden beslist door een grondige bestudering van het woord zoals het door de Griekse schrijvers wordt gebruikt, is heel de Griekse literatuur geplunderd om de ware betekenis te vinden. Naast de hulp die een aantal onafhankelijke en dus onpartijdige Griekse Lexicons (zoals Griekse woordenboeken genoemd worden) en een hele serie van uitleggers uit alle tijden en overtuigingen bieden, hebben Dr. Gale en andere geleerde Baptistische schrijvers bijna elke tekst waarin dit woord wordt gevonden aangevoerd - want het woord komt niet zo vaak voor - en grondig onderzocht. We kunnen dus rustig zeggen dat met de hulp van vrienden en vijanden bijna geen enkele Griekse term zo volledig en grondig is onderzocht als het woord 'baptizo'.

Maar er is helaas nogal wat verwarring in de discussie geslopen door de introductie binnen de discussie van een andere term, 'bapto' die, hoewel daaraan verwant, in werkelijkheid toch een woord is met een onderscheiden betekenis. Dr. Gale en andere geleerde Baptistische schrijvers hebben naar we denken een fout begaan en hun tegenstanders een niet verschuldigd voordeel toegestaan door beide woorden als synoniemen te zien. De taalwetten werden vijftig jaar geleden nog niet zo goed begrepen als nu en de moderne kritiek - zie de werkjes van Dr. Trench over de Engelse Taal - heeft bepaald dat synoniemen, dat wil zeggen, woorden met precies dezelfde betekenis, behalve dan in gemengde talen als de onze, uitzonderlijk zeldzaam zijn, en dat elk woord in pure talen zoals het Grieks zijn eigen onderscheiden betekenisnuance heeft, zodat geen enkel ander woord het volledig kan vervangen. Als bewijs voor de juistheid van deze beslissing mogen we erop wijzen dat als 'bapto' en 'baptizo' volmaakte synoniemen waren, ze zomaar door elkaar gebruikt zouden kunnen worden; maar in het Nieuwe Testament wordt het

woord ‘bapto’ nooit gebruikt voor het toepassen van de Doop, maar altijd het woord ‘baptizo’. Dit feit, dat niemand kan betwisten, plaatst ‘bapto’ direct aan de zijlijn en beperkt de vraag tot de kwestie van de betekenis van het woord ‘baptizo’, zoals het door de Griekse schrijvers gebruikt wordt. Laten we met dit in gedachten het volgende stuk geleerde kritiek eens lezen:

Merk in de eerste plaats op dat de beroemdste Griekse lexicografen niet minder dan 23 Latijnse woorden gebruiken om de verschillende betekenissen van het Griekse woord ‘dopen’ uit te leggen! Drie van deze, namelijk ‘reinigen’, ‘zuiveren’, ‘wassen’ zijn alle drie schriftuurlijke woorden en verwijzen naar het bloed en de Geest van Christus, zonder ook maar de geringste zinspeling op het idee van het indompelen.

33. Het bloed van Jezus wordt ‘het bloed der besprenging’ genoemd, niet der onderdompeling (Hebr. 12:24); en er wordt van gezegd dat het ‘reinigt’ (1 Joh. 1:7, Hebr. 9:13, 14), en ‘wast’ (Openb. 1:5). De kwantiteit is niet van belang, maar de aard is wel van oneindig belang (Hebr. 9:25, 26; 10:11-14).

We zouden heel blij zijn als meneer Baxter ons de 23 Latijnse¹⁰ woorden kon geven die de Griekse lexicografen gebruiken om de verschillende dingen die met het Griekse woord ‘dopen’ bedoeld worden te verklaren, want we hebben de woordenboeken grondig onderzocht en kunnen ze niet vinden.¹¹ Maar let eens op de bewering dat ‘drie van deze, namelijk ‘reinigen’, ‘zuiveren’, ‘wassen’ verwijzen naar het bloed en de Geest van Christus’ zonder het idee van het indompelen. Het lijkt ons dat de drie termen ‘reinigen’, ‘zuiveren’ - het oude Engelse woord voor ‘louteren’ - en ‘wassen’ alle drie verband houden met het idee van indompelen, tenzij het de bedoeling van deze man uit Nottingham is om vuile handen te reinigen, vuile vloeren te reinigen en vieze kleding te wassen op de manier waarop naar men zegt de waardinnen hun lakens wassen, namelijk door er een beetje water op te sprenkelen. Maar het is toch belachelijk om te beweren dat het woord dopen sprenkelen betekent alleen omdat op de ene plaats het bloed van Christus via een metafoor, ‘het bloed der besprenging’ genoemd wordt terwijl er op drie andere plaatsen van gezegd wordt dat het ‘reinigt’ zuivert’ en ‘wast’. Ik zou net zo goed kunnen zeggen dat de letterlijke betekenis van een ‘soeverein’ (gouden munt, vert.) een stuk vuil is omdat goud met een metafoor ‘dikken slijk’ genoemd wordt. Als er ergens van het bloed van Christus gezegd wordt dat het ‘bloed der besprenging’ is en op een andere plaats dat het ‘wast’, betekent dat nog niet dat

¹⁰ We hebben zo het vermoeden dat meneer B. al de woorden die in de Latijnse zinnen worden gebruikt om de Griekse termen te verklaren heeft opgeteld en ze foutief als evenzoveel verschillende betekenissen ziet.

¹¹ Het is nogal amusant om in zulk een geleerd iemand zo'n onkunde voor wat betreft de huidige staat van de Griekse lexicografie te zien. Het is gewoon een feit dat zulke oude prullen van Grieks-Latijnse woordenboeken als Hedericus (die hij Hedricus noemt) en Leigh, al jaren zijn vervangen door Grieks-Engelse, zoals die van Donagan, of die van Scott en Liddell, of Grieks-Duits, zoals die van Schneider en Passow. We durven hier te zeggen dat er op geen enkele school nog een Grieks-Latijns woordenboek gebruikt wordt. De absurditeit van het lesgeven in de ene dode taal door middel van een andere dode taal wordt nu ingezien en heeft de schooljongen menige traan gescheeld.

besprenging en wassen hetzelfde betekent. Het zijn twee onderscheiden metaforen van twee verschillende bronnen afkomstig die geen verband houden met elkaar. Christus zegt van zichzelf, 'Ik ben de wijnstok', 'Ik ben de goede Herder'. Betekent dit dan dat een wijnstok een herder is? Van Zijn bloed wordt gezegd dat het besprengt en dat het wast en hetzelfde argument dat bijgevolg bewijst dat sprengen hetzelfde is als wassen zou ook bewijzen dat een wijnstok hetzelfde is als een herder. Als dergelijke redematies geldig zijn, kunnen we ook zeggen dat spreken hetzelfde betekent als wassen omdat we kunnen lezen dat 'het bloed der besprenging . . . betere dingen spreekt dan Abel' en dat het 'reinigt van alle zonden'. Besprengen, reinigen, zuiveren, wassen, spreken; het zijn allemaal onderscheiden figuurlijke aanduidingen die worden toegepast op het bloed van Christus en het is onjuist om op deze woorden een argument te baseren om de letterlijke betekenis van het woord, 'baptizo' te verklaren.

We hebben dit een spitsvondig boek genoemd, dat wil zeggen, een boek dat valse en verkeerde argumenten aandraagt en probeert ze ons als juist voor te houden. Hebben we daarvan hier niet het duidelijkste bewijs van geleverd?

Maar deze spitsvondigheid, of het nu onkunde of opzet is, en we zijn sterk geneigd om het als een mengeling van beide te zien, zal duidelijker worden na onze bestudering van het volgende fragment:

36. Bovendien geven de grootste Baptistische godgeleerden die de werken van Griekse dichters, filosofen en godgeleerden hebben doorzocht toe dat er tweeënveertig duidingen voor het woord 'dopen' zijn, en dat naast onderdompelen, ook 'gieten', 'zuiveren' en 'besprengen', voorbeelden zijn van de handeling die erdoor wordt uitgedrukt.

38. Maar in werkelijkheid zijn er tenminste vijftig verschillende toepassingen van het woord 'dopen' bij Griekse schrijvers!

39. Dan blijkt dat het in zeer veel gevallen het 'geven' of 'toepassen' van een stof of een bepaalde indruk aan iets of iemand, en in geen geval het 'onderdompelen' van iets of iemand in een bepaalde stof betekent, zoals we in de tien hier volgende voorbeelden waarin het woord 'dopen' gebruikt wordt, kunnen aantonen. 1) Het gezicht met verf 'beschilderen'. 2) Het 'kleuren' van de wangen als gevolg van te veel drank. 3) Het 'versieren' van kleren door middel van opdruk, de naald of verf. 4) Het slaan van een persoon tot hij 'rood' ziet van zijn eigen bloed. 5) de natuurlijke 'tinten' van een vogel of bloem. 6) Het 'vergiftigen' van het hart: met boze manieren.

40. 7) Het 'verven' van het haar of de baard.

41. 8) Het 'bevleken' van het kledingstuk van een man als gevolg van een zwaardwond.

42. 9) *Het 'bedelven' van schepen met stenen van bovenaf.* 10) *Het 'kleuren' van water van een meer met bloed van een kikker.*

43. *De priesters van Cotysa werden Baptisten genoemd omdat ze hun lichamen met bepaalde kleuren 'bevleken'.*

Hier komt de schooljongen weer met zijn woordenboek in de hand, maar zonder de kennis om het te gebruiken. Laten wij dan de schoolmeester maar zijn en hem leren hoe dat moet.

Maar laten we eerst maar eens naar dat woordenboek kijken om te kijken of hij er wel eerlijk mee omgaat. 'In werkelijkheid zijn er tenminste vijftig verschillende toepassingen van het woord 'dopen' bij Griekse schrijvers!' Wie zou na deze stoutmoedige bewering niet denken dat het woord 'baptizo' inderdaad wel vijftig betekenissen moet hebben? Ik heb nog nooit zo'n ongegronde bewering gelezen! Meneer Baxter heeft uit onkunde of spitsvondigheid twee verschillende Griekse woorden, 'bapto' en 'baptizo' bij elkaar gegooid, want alle betekenissen die hij gegeven heeft, behalve nummer negen (42) zijn toepassingen van het woord 'bapto', waarvan we al hebben aangetoond dat het een ander woord is dan 'baptizo'.

Maar wat oneerlijk van hem om zijn Engelse lezers te overtuigen dat het Griekse woord 'baptizo' gebruikt wordt terwijl dat niet zo is. Het is integendeel een term die door geen enkele schrijver gebruikt wordt om de toepassing van de Doop aan te geven' We hebben dacht ik elke 'tekst waarin het woord 'baptizo' door de Griekse schrijvers gebruikt wordt, onderzocht en daarnaast hebben we ook nog de beste woordenboeken in het Latijn, Grieks en het Duits nageslagen en zoals we zo dadelijk zullen aantonen kunnen we nergens vinden dat het woord 'baptizo' ooit 'gieten', 'sprengen' of 'opbrengen' betekent. 'Bapto' heeft de meeste van de figuurlijke betekenissen die Meneer B. dit woord heeft toegeschreven; maar omdat 'bapto' nooit gebruikt wordt om de inzetting van de christelijke Doop aan te geven, kan uit deze omstandigheid geen enkel argument afgeleid worden.

Wat zouden we wel denken van een advocaat in een rechtbank, die, omdat hij een grondige hekel heeft gekregen aan een zeker individu, maar hem niet kan vangen op een misdaad, een neef van hem aanvat die erg op hem lijkt en de jury en de rechter er van probeert te overtuigen dat deze laatste de echte misdadiger was! Maar dit is wat meneer Baxter hier gedaan heeft. Niet in staat om de eenvoudige meneer 'baptizo' te vangen en op te hangen, heeft hij zijn wat ruimdenkender neefje 'bapto' gevangen genomen en hem eerst drieëntwintig en daarna vijftig overtredingen ten laste gelegd, in de hoop een eerlijke Engelse jury ervan te overtuigen dat 'baptizo' al die tijd in de beklagdenbank zit. Als u hier aan twijfelt, lees dan de volgende zin maar eens en oordeel zelf welke conclusie een eenvou-

dige Engelse lezer eruit zou trekken: ‘Maar in werkelijkheid zijn er tenminste vijftig verschillende toepassingen van het woord ‘dopen’ bij Griekse schrijvers!’ Denkt u niet dat de Engelse lezer uit deze boude bewering zou concluderen dat hetzelfde woord dat in het Nieuwe Testament vertaald wordt met ‘dopen’ door deze Griekse schrijvers op de vijftig bovenstaande verschillende manieren wordt toegepast? Maar nu beweren wij integendeel dat het Griekse woord ‘baptizo’, wat het enige woord is dat in het Nieuwe Testament met ‘dopen’ vertaald wordt, in geen enkele van de gegeven teksten op één na gebruikt wordt. Is dit onbenul of spitsvondigheid; onkunde of oneerlijkheid? Laat hem zelf maar kiezen. Onze eerste aanklacht tegen meneer Baxter is daarom dat hij, of uit onkunde of uit oneerlijkheid, twee onderscheiden woorden door elkaar gehaald heeft. Onze volgende aanklacht is dat hij twee onderscheiden betekenissen door elkaar heeft gehaald.

In ons vorige nummer hebben we zijn opvallende onkunde met betrekking tot het onderscheid tussen de primaire en secundaire betekenis van het Griekse voorzetsel EN aangetoond.¹² We moeten nu een dergelijk voorbeeld van zijn onkunde aantonen met betrekking tot het verschil tussen de letterlijke en de figuurlijke betekenis van een woord. We moeten onze schooljongen dus nog wat eerste beginselen leren over de betekenis van woorden en hopen dat hij een gedweë leerling is. Woorden hebben dus gewoonlijk een primaire betekenis, wat de beoefenaars van de logica een ‘eigenlijke’ betekenis noemen, dat wil zeggen een strikt letterlijke duiding. Kijk bijvoorbeeld eens naar het Engelse woord ‘deur’. De primaire of eigenlijke betekenis ervan is een opening om een kamer binnen te gaan en bijgevolg ‘het houten materiaal dat deze opening sluit of opent. Maar naast deze eigenlijke betekenis, heeft het woord ook een figuurlijke, of wat de beoefenaars van de logica een ‘oneigenlijke’ duiding noemen. Want het verstand grijpt de gemeenschappelijke gelijkenis van ‘opening’ aan en zet die over in een verscheidenheid aan analogieën. Vandaar dat we in de Schrift lezen van ‘een deur van hoop’ (Hosea 2:15); van een ‘deur des Woords’ (Kol. 4:3); van een ‘deur des geloofs’ (Hand. 14:27); van een ‘grote en krachtige deur’ (1 Kor. 16:9); en de Heere zelf zegt ‘Ik ben de Deur’ (Joh. 10:7). Nu, dit zijn allemaal figuurlijke betekenissen van het woord deur. Het verstand verplaatst door middel van een metafoor de primaire betekenis van ‘een opening naar een ruimte’ naar andersoortige openingen of ingangen. Nu zijn deze overgezette of metaforische betekenissen niet vaag en onbepaald, want de taalwetten zijn meestal streng vastgelegd, maar net als de takken van een boom verbonden met de gemeenschappelijke stam en met elkaar, omdat ze allemaal, uit dezelfde wortel voortkomen. De grondidee van een ope-

¹² We kunnen dit voor een Nederlandse lezer uitleggen door een identiek voorzetsel ‘in’, in onze eigen taal, ‘Hij is breed in zijn schouders’. Hier betekent ‘in’ ‘ter hoogte van’, ofwel ‘bij’, ‘Hij is breed bij zijn schouders’. Volgens meneer Baxter zou het dus zo zijn dat als ik een erg waardevol paard bezat en dat in de Treilt was geraakt, een voorbijganger langs zou kunnen komen en me dan vertellen dat mijn paard bij de Trent was; Terwijl hij dus bedoelde dat mijn paard in de stroom aan het verdrinken was, zou ik denken dat hij rustig bij de rivieroever stond te grazen. Dit verschilt toch niet van zijn bewering dat Johannes aan de Jordaan besprengde, terwijl de Schrift verklaart dat hij in de Jordaan indompelde?

ning is met een onuitwisbaar stempel op al de metaforische betekenissen van het woord 'deur' gedrukt, en alleen daarop. Zo groeit het woord niet uit tot een woest bos van losse doornstruiken, maar tot een enkele boom met vele takken, die toch maar één stam en één wortel hebben. Taal is het uitdrukkelijke geschenk van God aan de mens en wordt door vaste wetten in het verstand net zo bepaald en ontwikkeld als een baby in de baarmoeder. Dit wonderlijke instrument van de geest en dit middel tot uitdrukking is dus geen Babel van verwarring, maar een goed uitgedacht harmonieus bouwwerk, door de Grote Schepper met net zoveel wijsheid samengesteld als het lichaam waar die wonderlijke geest in woont. Als meneer Baxter de elementaire taalwetten geweten had - en iemand die de ware basis van tekstkritiek niet kent, mag zich niet als tekstcriticus voordoen - zou hij nooit zijn eigen gedachtegang of die van anderen hebben trachten te beïnvloeden door bij verschillende schrijvers vijftig verschillende metaforische toepassingen van het woord 'bapto' op te zoeken om de ware betekenis ervan - 'indompelen' - omver te werpen. Hij zou hebben ingezien dat al deze verschillende metaforische betekenissen onlosmakelijk verbonden zijn met de primaire betekenis. Vandaar dat 'bapto' 'verven' betekent, omdat geverfde dingen in verf worden gedompeld; wangen worden 'gekleurd' als gevolg van te veel drank omdat het rode gezicht van een dronkaard eruit ziet alsof het in rode verf gedoopt is. Het hart wordt 'vergiftigd met boze manieren' omdat het net is alsof dat hart in onsterfelijkheid is gedoopt of ondergedompeld. Hij zou net zo goed kunnen redeneren dat het Engelse woord 'indompelen' niet onderdompelen betekent maar sprengen, omdat als iemand tegen hem zou zeggen, 'Ik ben zojuist even in je werk gedoken en ik vind het waardeloos' [I have just dipped into your work, and find it worthless], dit niet betekent dat hij zich werkelijk grondig in het boek 'verdiept' heeft en werkelijk in de kennis en overweldigende kritieken daarin is gedoken, met het plezier van een olifant die een bad in de Ganges neemt, maar alleen maar dat hij hier en daar een paar blikken in het boek geworpen heeft. Hij heeft dus maar een of twee blikken in het boek geworpen, het boek dus als het ware met een of twee blikken 'besprengd'. Het is net alsof er bij meneer Baxter, toen hij ontdekte wat een dikke wortel en stam dit woord 'bapto' had, een vastberaden vijandschap tegen beide bij hem ontstond en daarom maar vijftig takken afsneed om die als hefbomen te gebruiken om de hele edele boom te ontwortelen, in de hoop dat de boom in zijn val ook zijn tweelingbroer 'baptizo' zou meeslepen.

Nu we onze leerling het verschil hebben laten zien tussen de eigenlijke en de metaforische betekenis van een woord zullen we hem nu nog meer onderwijs geven in de tekstkritiek. Voer een metaforische betekenis nooit verder door dan de analogie met de primaire betekenis toestaat. Boven alles, voeg nooit twee onderscheiden metaforen van een woord samen en haal ze ook nooit door elkaar, alsof de metaforische betekenis uit twee verschillende wortels zou kunnen ontstaan;

want door dit te doen gebruik je een metaforische betekenis om de eigenlijke betekenis omver te werpen. Dit is niet meer of minder dan vadermoord - het ombrengen van de vader door de zoon. Maar dit heeft u wel gedaan meneer Baxter; u heeft geprobeerd de arme 'bapto' aan uw tekstkritische boom op te hangen door de hand van vijftig vadermoordenaars. U heeft hem op de pijnbank gelegd om hem dingen te laten zeggen die hij nooit zo bedoeld heeft. U heeft vijftig touwen in de handen van zijn kinderen gegeven om uit zijn mond de woorden 'gieten' en sprengen' te wringen, woorden die hij nooit kon uitspreken en nooit heeft uitgesproken. U heeft zelf een groot aantal metaforische betekenissen van het woord 'bapto' bijeengeharkt - of liever, u heeft gebruik gemaakt van wat anderen bij elkaar geharkt hebben - en daarna al deze betekenissen gebruikt om de primaire en eigenlijke betekenis van het woord te vernietigen. Nu, we vertellen u ter uwer informatie, en we hopen dat u dit uw leven lang niet meer zult vergeten, dat de eigenlijke en primaire betekenis van het woord 'bapto' 'indompelen' betekent en daarnaast ook nog dat het in geen van zijn metaforische duidingen 'gieten' of 'besprengen' betekent. Als u onze bewering niet wilt geloven, kijk dan maar in de Appendix, van dit artikel, daar vindt u de betekenis van het woord zoals dat door de beste woordenboeken die ooit gepubliceerd zijn, gegeven wordt. Onthoud ook het volgende stukje deugdelijke kritiek. Schrijf nooit over een onderwerp dat u niet helemaal begrijpt, en meet geen geleerde aard aan als u die niet werkelijk bezit. Als de ruimte het toeliet zouden we elk van de door u gegeven betekenissen nemen en aantonen dat ze allemaal de primaire betekenis van 'indompelen' hebben en niet de idee van 'gieten' of 'besprengen'. En verder willen we u nog zeggen dat het redeneren vanuit de metaforische betekenis van een woord, de primaire betekenis van het woord weglaten of negeren en het putten van de metafoor uit een andere bron, één van de grootste misvattingen is waar een schrijver zich bij het argumenteren aan schuldig kan maken. Sta ons toe u deze misvatting aan te tonen door een passage uit uw geleerd werk:

44. Omdat het woord 'dopen' gebruikt wordt om het verven aan te geven en om te voorkomen, dat iemand zou denken dat het verven door indompeling moet plaatsvinden is nog een fragment van een Griekse schrijver wel nuttig. Hippocrates zegt: 'Als het (de verfstof) op de kledingstukken 'valt', worden, ze 'gedoopt.' 'De primitieve manier van verven bestaat uit het plaatsen van de kleurstof op de te kleuren stof door middel van uitgesneden patronen of kwasten, om een geschaafd gewaad te verkrijgen. Ja, President Goguet zegt dat de oorsprong van het verven bestond uit het op het kledingstuk drukken van sappen van verschillende kruiden en vruchten of door het te vlekken met verscheidene grondkleuren.

Het woord 'baptizo' betekent nooit 'verven', maar het woord 'bapto' wel en de reden daarvoor is de volgende: omdat alle geverfde dingen worden ingedompeld,

zijn alle ingedompelde dingen in de metaforische zin van het woord ook geverfd. Maar omdat het mogelijk is om dingen, te verven die niet ingedoopt worden, moet u die omstandigheid niet gaan gebruiken om de eigenlijke en primaire betekenis van het woord ‘indompelen’ omver te werpen door te redeneren dat ‘indompelen’ ‘gieten of besprengen’ betekent, alleen omdat iets kan worden geverfd zonder dat het wordt ingedompeld. Laten we eens een bedriegerij uit het dagelijks leven nemen om dit aan te tonen. U heeft een paar zwarte wollen sokken nodig voor in de winter en u gaat naar de manufacturenhandel om ze te kopen. ‘Zijn ze goed geverfd?’ vraagt u. ‘Heel goed’, is het: antwoord. U neemt de sokken mee naar huis en trekt ze aan. De verf geeft toch nogal af op de benen, maar vooruit. U laat ze wassen. Nee maar, alle kleur wordt eruit gewassen en de sokken zijn niet zwart meer. U gaat terug naar de winkel en zegt: ‘U heeft me voor de gek gehouden, u heeft me verteld dat de sokken goed geverfd waren’. ‘Dat is ook zo’. ‘Maar zijn ze ook ingedompeld?’ ‘Oh nee, dat heb ik niet gezegd. We volgen een nieuwe procedure die we gevonden hebben in een boek van een stadsgenoot en om aan te tonen dat geverfde sokken niet hoeven worden ingedompeld, heb ik hier een nuttig fragment van een Griekse schrijver. Ik zal het u uit dit wetenschappelijk werk voorlezen: Hippocrates zegt, ‘Als het (de verfstof) op de kledingstukken ‘valt’, worden ze ‘gedoopt’. We hebben de verfstof op onze sokken laten droppelen en dat is dus volgens Hippocrates hetzelfde als indompelen. We vinden dit in alle opzichten een heel nuttig fragment. Afgezien daarvan hebben we ook de stelling gehoord dat dit de primitieve manier van verven is en President Goguet zegt dat de oorsprong van het verven bestond uit het drukken van het sap van verscheidene kruiden en vruchten op het doek. Dat hebben we ook met uw kousen gedaan en we noemen dit de primitief-Griekse verfmethode.’

Nu, wat is het verschil tussen een bedriegerij in woord en een feitelijke bedriegerij - tussen het gegoochel van een predikant uit Nottingham en een verkoper uit Nottingham? ‘Bapto’ betekent ‘verven’ omdat geverfde dingen ingedompeld worden. Mij proberen te overtuigen van het feit dat ‘bapto’ gieten of besprengen’ betekent alleen omdat een Griekse schrijver dat woord, in een metaforische zin gebruikt heeft, of omdat er in wilde, primitieve tijden sappen op een doek gedrukt of gedruppeld werden, is niet meer dan zwendelen met mijn opvatting - een bedriegerij die zeker net zo groot is, maar misschien wat minder verteerbaar, als het zwendelen met mijn portemonnee, tenzij een instelling van Gods huis minder waard is dan een paar gebreide wollen sokken.

Maar een voorbeeld uit onze eigen taal kan misschien, beter het verschil tussen de eigenlijke en de metaforische betekenis van een woord uitleggen en zo de misvatting van meneer Baxter duidelijker aantonen. Laten we daarom het woord ‘begraven’ eens nemen en het behandelen zoals hij het woord ‘bapto’ behandelt

heeft. De eigenlijke betekenis ervan is het in een graf leggen van een dode en het met aarde bedekken van die dode. Maar het woord heeft ook veel figuurlijke betekenissen, zoals zich in boeken begraven, zich in een klooster begraven, een onderwerp begraven. Dit zijn allemaal figuurlijke betekenissen, afgeleid van de primaire betekenis en zij zijn daar nog aan gekoppeld middels een werkelijke of schijnbare gelijkenis. Stelt u zich nu eens voor dat het Engels over tweeduizend jaar een dode taal was geworden en er honderdduizend pond verdiend kon worden door iemand die kon bewijzen dat het woord ‘begraven’ niet het in een graf leggen van een lijk en het bedekken ervan met aarde betekende, maar juist het strooien of werpen van stof of aarde op het gezicht. Hoe zou hij dan aan het werk gaan om dit te bewijzen? Hij zou een groot aantal secundaire of figuurlijke betekenissen van het woord ‘begraven’ bij elkaar rapen en dan het volgende redeneren:

‘We lezen in een oude Engelse schrijver, ‘hij begroef zich in boeken’. Nu, het is duidelijk dat de lezende man dat alleen met het hoofd doet en niet met zijn hele lichaam. Daarom verwijst het gezegde ‘zich in boeken begraven’ naar de oude Engelse gewoonte van begraven en dat was niet door middel van het in het graf leggen van een lichaam en het met aarde bedekken ervan, maar door het gezicht met aarde te bestrooien, of het hoofd met stof te bestrooien. Hetzelfde geldt voor het woord ‘verzinken’. Een ander gevierd ‘Engels schrijver gebruikt de uitdrukking ‘hij verdronk in tranen’ [buried in tears]. Nu weten we dat het onmogelijk is om in tranen te verdrinken. De grootste hoeveelheid tranen is toch niet meer dan een zekere hoeveelheid druppels, die als het ware over het gezicht lopen. Vandaar dat het oude Engelse spreekwoord ‘begraven’, waar sommigen onder ons zulke belachelijke conclusies uit getrokken hebben met betrekking tot de oude gewoonte van teraardebestelling, ongetwijfeld liet gieten of strooien van aarde op het gezicht betekende. Maar we lezen in oude Engelse boeken over ‘buried in sleep’, in slaap verzonken zijn. Nu is het zo dat de slaap de mens geleidelijk overmant; hij verzinkt er niet in, hij wordt er niet mee bedekt, maar hij wordt er als het ware mee overgoten of mee besprengd. Een zeer bekende oude Engelse dichter, met de naam Milton, geeft de twee volgende dichtregels over de slaap die dat duidelijk aantonen:

And sought repair, Of sleep, which instantly fell on me.
(en zocht de genezende slaap, die dadelijk op me viel)

Till dewy sleep, Oppress'd them
(Tot de dauw van de slaap hen bedrukte)

Deze regels tonen duidelijk aan dat omdat de slaap over een persoon valt en als dauw op ze valt, de uitdrukking ‘in slaap verzonken zijn’, betekent dat verzingen eigenlijk gieten of sprengen betekent en dat in het geval van begraven dit strooien of sprengen betekent. Bij een andere bekende Engelse schrijver wiens werken ons zijn overgeleverd komen we de uitdrukking ‘buried in oblivion’ tegen (in de vergetelheid begraven). Maar vergetelheid is niet een plotselinge handeling zoals dat wel met het begraven van een mens die met aarde bedolven wordt het geval is, maar iets dat iemand of iets zeer geleidelijk overkomt. Het wordt als het ware geleidelijk uitgegoten of besprengd, want niemand kan zeggen dat een gevierd persoon of gevierde gebeurtenis dadelijk in de vergetelheid raakt en erdoor bedolven wordt. Dit toont dus duidelijk aan het oude Engelse woord ‘begraven’ niet betekende dat het lichaam in een graf ter aarde besteld werd, zoals de bekrompen en verachtelijk sekte van de ‘begravenisaanhangers’, die nog steeds onder ons voorkomen, fanatiek volhouden en die tegen de gebruikelijke manier van ter aarde bestellen in, hun doden nog steeds in een graf leggen en met aarde bedekken, maar het gieten of strooien van aarde over het gezicht zoals het door ons de laatste vijftienhonderd jaar beoefend wordt. Als extra bewijs dat deze laatste methode ook door de oude Engelsen werd toegepast, zijn er onlangs grote hoeveelheden botten in de Krim gevonden, vlakbij de ruïnes van een plaats die in oude geschriften Sebastopol genoemd wordt en waar de geschiedenis ons vertelt dat Engelse soldaten in grote aantallen begraven werden na een vreselijke slag. Het grote aantal beenderen dat vlak aan de oppervlakte ligt, toont duidelijk aan dat de oude Engelsen hun doden nooit in graven begroeven zoals sommigen dwaas volhouden, maar ze integendeel op de grond legden en aarde over hen heen strooiden.

Dit zou voor wetenschappelijke argumentatie door kunnen gaan en als er miljoenen per jaar verdiend konden worden door stof over lijken te strooien in plaats van water over baby’s, zou het zeker de meest verstandige redenatie gevonden worden, werkelijk een gouden greep. In ieder geval zou deze redenatie net zo goed zijn als die van meneer Baxter want ze is precies hetzelfde, maar dan alleen overgezet van een Grieks woord dat maar weinig mensen begrijpen naar een Engels woord dat iedereen begrijpt.

We zijn het bijna zat dit waardeloze boek aan de kaak te stellen, maar toch, hoe dieper we erop ingaan, hoe meer het ons opvalt hoe verregaand onkundig en hoe aanmatigend het is. Neem nu eens het volgende voorbeeld waarin deze beide eigenschappen naar voren komen:

96. Want in het Nieuwe Testament geeft het woord ‘Doop’ aan dat het een inzet-ting is, en ‘dopen’ de toepassing van die inzetting, zonder de manier waarop aan

te geven; alleen de vergelijking met het ding waarnaar verwezen wordt, geeft de juiste manier van de handeling aan? De enige betekenis van 'dopen' is namelijk 'toewijden', 'bevestigen' of 'inzetten'.

101. Want als een van de Griekse woorden 'Buthizo', 'Duno' 'Duplo', 'Eplikuzo', 'Pluno', 'Pontizo' zou zijn gebruikt om de ceremonie te beschrijven, zou er wel enige grond zijn geweest om van indompelen of onderdompelen te spreken. En als anderzijds 'Cheo' of 'Rhantizo' waren gebruikt, zouden deze woorden alleen al voldoende geweest zijn om te kiezen voor gieten of sprengen. Maar nu er het onbevredigende woord 'baptizo' gebruikt wordt, moet de Schrift haar eigen uitlegger zijn. Alle duidelijke en onmiskenbare termen die ze gebruikt zijn niet indompelen of onderdompelen, maar gieten of sprengen, omdat de belangrijkste duiding van de inzetting het 'bevestigen of instellen' is.

Meneer B. verklaart hier dat de 'enige betekenis' is 'toewijden, bevestigen of in-zetten', betekenissen die het nooit gehad kan hebben of ook maar zou kunnen hebben. Het is een grove misvatting of een spitsvondig voorwendsel om aan te nemen dat het woord 'dopen' in de oorspronkelijke taal enige mystieke of eigenaardige betekenis heeft dat het een soort abacadabra van hiërogliefen is, een onbegrijpelijke term gebruikt in een of ander Assyrische inscriptie of opgegraven tablet, waarvan de subtiele betekenis met veel moeite moet worden achterhaald door teksten met elkaar te vergelijken. Sofisten en dwalende mensen hebben altijd al gepoogd om eenvoudige, duidelijke woorden in duisternis te hullen zodat ze er in het donker wat mee kunnen goochelen. Dwalingen spuiten net als de inktvis instinctief met spitsvondige inkt zodra ze de sterke greep van de waarheid voelen. De duidelijke betekenis van het woord of de tekst snijdt hun dwaling aan flarden en daarom duwen ze het zwaard van zich af omdat ze zijn scherpe punt en snijvlak niet onder ogen kunnen zien.

Het originele woord 'baptizo' betekent in- of onderdompelen en afgezien van de figuurlijke betekenis, waarin het echter maar heel zelden gebruikt wordt en dan nog altijd in verband met de primaire betekenis, heeft het geen andere betekenis. Het is in feite een heel duidelijk Grieks woord waarvan de betekenis net zo algemeen bekend is en vaststaat als elk ander woord in de taal. Dan is het toch onkunde of arrogantie om te verklaren dat 'de enige betekenis van 'dopen' namelijk 'toewijden', 'bevestigen' of 'inzetten' is', terwijl het woord niet een van deze duidingen kan hebben, noch primair noch figuurlijk.

Maar nu een ander voorbeeld van geleerde onwetendheid: *'Want als een van de Griekse woorden 'Buthizo', 'Duno', 'Duplo', 'Eplikuzo', 'Pluno' of 'Pontizo' zou zijn gebruikt om de ceremonie te beschrijven, zou er wel enige grond zijn geweest om van indompelen of onderdompelen te spreken.'*

Kent de man de betekenis van deze Griekse woorden, of van één ervan? Als dat niet zo is, en dat denken wij, waarom citeert hij ze dan? En als hij ze wel kent, is het toch spitsvondigheid om te beweren dat ze allemaal in de zin van indompelen, zoals dat bij de Doop gebeurt, gebruikt kunnen worden! ‘Buthizo’ betekent het tot zinken brengen van een schip in de diepten van de zee; ‘duno’ dalen, duiken of ondergaan zoals de zon of een ster; ‘dupto’ duiken, zoals een meeuw in het water; ‘epikluzo’ overvloeien, overstromen en dus onder laten lopen en vernietigen; ‘pluno’ het wassen van linnengoed - wordt nooit gebruikt in verband met het menselijk lichaam; ‘pontizo’ het zinken in de zee en verdrinken. Een gelovige in water dompelen is niet hetzelfde als het tot zinken brengen van een lichaam, of als een zinkend schip in de diepten van de oceaan. Het betekent ook niet het duiken in de golven of het ondergaan zoals de zon in de zee; noch het duiken van een meeuw; noch het onder water lopen als gevolg van een overstroming; noch het wassen van vuile kleren, noch het in zee verdrinken. De lange lijst van woorden die hij, of de een of andere leeghoofd, dus van hun mooie Griekse jas beroofd heeft en tegen ‘baptizo’ in het geweer heeft gebracht, kunnen nooit door de heilige schrijvers gebruikt zijn. En het Griekse woord ‘baptizo’ is ook geen onbevredigend woord behalve dan voor hen die het uit elkaar proberen te rukken en daar niet in slagen. Zoals het in het Griekse Testament gebruikt wordt, is het juist heel bevredigend. Het is alleen jammer dat onze vertalers het niet met het woord ‘indompelen’ hebben overgezet, zoals ze hadden moeten doen. ‘En werden van hem ingedompeld in de Jordaan belijdende hun zonden.’ Het getuigt van grove onwetendheid of aanmatigende arrogantie om het een ‘onbevredigend’ woord te noemen. De Heilige Geest die de Apostelen inspireerde het te gebruiken, vond het zeer zeker wel bevredigend en het voldoet uitermate goed bij degenen, die het in hun geloof en geloofspraktijk aanvaardden zoals Hij het heeft geopenbaard.

Dus wijzen we hier dit onbevredigende boek af. Onbevredigend in alle opzichten op één na en dat is dat het ons volkomen heeft overtuigd van de onwetendheid, de aanmatiging en de spitsvondigheid van de schrijver ervan. Zijn ondoordachte geknoei met Gods woord, zijn ontkenning of verdraaiing van de duidelijkste verklaringen van de Schrift, zijn brutale verzet tegen alles dat tegen zijn standpunten strijdt, zijn slechtere eigenschappen dan zijn onwetendheid of zelfs zijn spitsvondigheid. We hebben slechts enkele voorbeelden ervan gegeven, maar was het de moeite waard geweest, dan hadden we zijn boek van begin tot eind door kunnen lopen en kunnen aantonen dat deze zelfde eigenschappen kenmerkend zijn voor het gehele boek. Het kan niet anders als een man zich tegen de waarheid verweert en dwalingen probeert te staven. Hoe verder hij op dat gebied binnentreedt, hoe meer hij zich zal verstrikken in spitsvondigheden en dus zo de zwakte van zijn argumenten zal verraden. Er is dus zelfs iets goeds te vinden in een boek als dit, want hoe meer er wordt uitgeweid, hoe zwakker het wordt; en zo zal deze ver-

warring en deze verwickelingen de waarheid alleen maar een gemakkelijker overwinning geven.

APPENDIX

- De manier waarop dit sacrament gewoonlijk werd toegepast, was door de gedoopte personen driemaal in het water te dompelen. Dion. Petavius
- De vorm waarin de Doop plaatsvindt was door het onderdompelen in water zoals het woord ‘baptizo’ zelf al heel duidelijk aangeeft. Casaubon
- Dat dit ritueel gewoonlijk werd uitgevoerd door middel van onderdompeling en niet door besprenging blijkt zowel uit de juistheid van het woord (baptizo) als uit de plaatsen die voor de uitvoering ervan werden gekozen, (Joh. 3:23; Hand. 8:38) en de vele toespelingen van de apostelen die niet op besprenging kunnen slaan. Grotius
- Degene die gedoopt werd, werd in het water ondergedompeld. Jurrieu
- De manier waarop in die tijd gedoopt werd, door middel van het onderdompelen van de dopelingen, was een beeld van de begrafenis van Jezus Christus. Le Clerc
- Omdat hier zo uitdrukkelijk verklaard wordt en ook in Kol. 2:12 dat we met Christus in de Doop begraven worden, door middel van een onderdompeling in water en (dit is) het argument om ons te verplichten zich aan Zijn dood te conformeren door aan de weg te nemen zonde te sterven. Dit wordt al dertien eeuwen lang door religieuze christenen nageleefd en door de kerk bevestigd. Het is daarna gewijzigd in besprenging, zelfs zonder toestemming van de Insteller van deze inzetting, of enige vergunning daartoe door enige vergadering der kerken, wat precies dat is wat de Rooms en nog steeds aanvoeren om de avondmaalsbeker aan de leken te weigeren; het ware te wensen dat deze oude gewoonte weer algemeen ingesteld was. Dr. Whitby, over Romeinen 6:4
- En het naar hen vernoemen, als ze hem verzekeren dat het kind het kan doorstaan. Dan zal hij het voorzichtig en behoedzaam in het water dompelen. ‘Maar als ze verklaren dat het kind zwak is dan voldoet het om het met water te besprengen. Church of England Rubric
- Ze werden gedoopt of ondergedompeld, want dat is de eigenlijke betekenis van de frequentatieve vorm ‘baptizo’, afgeleid van ‘bapto’, dat is ‘indompelen’ (Joh. 13:6); en zo werd dit ritueel ook toegepast, volgens Rom. 6:4. De Doop, als reiniging van het lichaam, was een beeld van de innerlijke reiniging van de zonde. De Wette, over Matthêus 3:6
- ‘Bapto’ – I. Trans. Indompelen, onderdompelen. Latijn, immergere; van de smid: het temperen van het roodgloeiende staal. 2. in verf dopen, het haar verven, ook het glazuren van aarden vaten. Schertsend, iemand niet rood bedelven

(?), iemand een bloedrode hanekam geven (?) 3. Vullen door in te dompelen, 'ophalen'.

- Intrans. Het schip zonk, ging ten onder. Scott en Liddell
- 'Baptizo' – I. Herhaaldelijk indompelen; bij schepen, tot zinken brengen; baden; in wijn doordrenken; tot over de oren in de schuld; iemand overstelpen met vragen.
- II. Water binnenlaten.
- Dopen. Nieuwe Testament. Scott en Liddell
- In de Griekse schrijvers is het woord 'baptizo' vanaf Plato overal onderdompelen en indopen, geheel of gedeeltelijk 'overstelpen' - Robinson. Lexicon in Nieuwe Testament.
- 'Baptizo' - vaak en herhaaldelijk indompelen; onderdompelen, en dus nat maken, vochtig maken, doorweken. – Passow

J.C. Philpot zijn dochters, Deborah en Sarah over hun doop

Overgenomen uit Familie J.C. Philpot

Sarah Philpot (1841-1931)

In de zomer van 1900 verhuisden ik en mijn zus Deborah naar Tunbridge Wells. Hier hadden wij het voorrecht onder de bediening van wijlen Mr. Newton te zitten, en we vonden in hem een hartelijke en trouwe vriend. Voorheen had mijn zus zich na veel innerlijke oefening zich in 1887 laten dopen en aangesloten bij de gemeente van wijlen Mr. Covell in Croydon, maar ik voelde geen begeerte om haar voorbeeld te volgen. En als ik er ooit aan dacht of door vrienden over werd aangesproken, legde ik de zaak naast me neer. Omdat ik het gevoel had dat ik er niet geschikt voor was en dat ik dieper in de Goddelijke waarheid ingeleid moest worden voordat ik het zou wagen om zo'n plechtige ordinantie te ondergaan.

Maar begin 1905 drukte dit Goddelijke gebod met enig gewicht op mijn gemoed. Toen ik met Mr. Newton sprak en hem vertelde dat ik gedoopt wenste te worden en hem ook vertelde over sommige van de handelingen des Heeren met mijn ziel, ontmoedigde hij mij niet; hij leek blij te zijn dat ik mij bij zijn gemeente zou voegen. In de maand die nog moest verstrijken voordat ik mijn getuigenis voor de gemeente zou geven, hoorde ik hem op een doordeweekse avond met enig zoet gevoel preken over deze woorden: 'Zegt den rechtvaardige, dat het hem welgaan zal; dat zij de vrucht hunner werken zullen eten' (Jes. 3:10). En ik at waarlijk van de vrucht van mijn werken, want toen ik openlijk belijdenis deed van mijn geloof in de Heere Jezus Christus en in Zijn Naam gedoopt werd, was mijn ziel vol van een rustige vrede en stille vreugde, die mij enige dagen bijbleven. Hoe vaak verlangen wij naar meer van deze vrede en liefde in ons hart! Maar het is zoals lieve Toplady schrijft:

*O, mocht Zijn in vervoering brengende tegenwoordigheid
Mij gedurende mijn hele reis altijd blijven leiden!
Maar spoedig keren de wolken terug. Mijn triomf sterft,
Vochtige dampen stijgen op uit de valleien
En verbergen de heuvel Sion uit mijn zicht.*

Deborah Maria (Debah) Philpot (1847-1917)

Een aantal jaren nadat ik de Heere begon te zoeken, leek het onderwerp van de Doop mij van weinig belang. Als ik er iets over hoorde of las, stelde ik mijn consciëntie snel gerust door de overweging dat het niet wezenlijk was voor de

zaligheid en dat ik mij er daarom niet druk over hoefde te maken. Toen een geliefde vriendin mij vertelde over haar oefeningen wat betreft zich te laten dopen, kon ik haar helemaal niet begrijpen. Ik kon goed begrijpen dat zij bezorgd was over de zaligheid van haar ziel, maar ik kon mij niet voorstellen waarom zij zich zo druk maakte over zoiets onbelangrijks als de Doop. Ach, ik begreep het maar al te goed toen ik in dezelfde strijd kwam. Maar omdat lieve Mr. Covell het onderwerp zelden naar voren bracht en er nooit bij iemand op aandrang om zich bij zijn gemeente te voegen, vervolgde ik zolang hij leefde mijn weg met amper enige gedachte eraan.

In de zomer van 1880, enkele maanden nadat hij gestorven was, logeerde ik bij een oom, een Anglicaanse predikant. Op een avond verzocht hij mij dringend me te laten dopen, omdat ik deze ceremonie niet als klein kind had ondergaan en hij ze wezenlijk achtte voor mijn zaligheid. Hoewel ik geen vertrouwen stelde in wat hij zei, omdat ik alle reden had om te vrezen dat hij niets dan een blinde leidsman was, toch voelde ik mij zo geïrriteerd door zijn aandrang dat ik dacht dat ik ten minste zou gaan kijken wat de Bijbel over dit punt zei. Dus onderzocht ik hem met dat doel.

Ik werd getroffen door het antwoord van de Heere Jezus, toen Johannes de Doper bezwaar maakte tegen Zijn verzoek om Hem te dopen: ‘Laat nu af; want aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen’ (Matth. 3:15). Vervolgens, toen ik het boek Spreuken opzocht, viel mijn oog op een gedeelte van het tweede hoofdstuk, dat mijn aandacht trok: ‘Zo gij tot de kennis roept, uw stem verheft tot de verstandigheid ...’ (vers 3 KJV). En zo las ik verder tot vers 9: ‘Dan zult gij verstaan gerechtigheid en recht, en billijkheden, en alle goed pad.’ Dit vers scheen tot mij te spreken en mij te verzekeren dat als ik de Heere bleef zoeken en Hem navolgen naar Zijn Woord: ‘Zo gij tot de kennis roept ...’, Hij mij op Zijn eigen tijd zou leiden op alle *goed* pad en mij alles zou leren wat voor mij noodzakelijk was te weten. Toen deed ik het Boek dicht, voor een tijd tevredengesteld, en dacht weinig meer aan de Doop, totdat de tijd des Heeren kwam om mij Zijn onderricht te doen horen.

Bijna drie jaar later gebruikte onze geliefde vriend, Mr. Popham, de middagmaaltijd bij ons thuis. Het was de eerste dag die hij bij ons doorbracht en ’s middags vroeg mijn zus hem ons iets over zichzelf en zijn roeping tot de bediening te vertellen. Hij stemde vriendelijk toe en vertelde ons hoe op een keer een oude dame hem aansprak en vroeg wat hij van de Doop dacht. Hij antwoordde dat hij niet speciaal aandacht aan dit onderwerp had geschonken, dat hij veronderstelde dat het een goede zaak was, maar dat hij er niet veel over had nagedacht. Hierop reageerde zij: ‘Heb jij de Heere ooit gevraagd om je de Doop te leren?’ Het hem aldus voorgestelde onderwerp werd op zijn gemoed gelegd en

nam in gewicht toe, totdat hij uiteindelijk gedrongen werd de Heere in Zijn ordinantie te volgen.

Diezelfde avond kon ik het niet helpen eraan te denken toen ik naar bed ging. Maar de volgende ochtend werd ik vroeg wakker, rond zes uur, en terwijl de gebeurtenissen van de vorige dag en het gesprek met lieve Mr. Popham mij in gedachten kwamen, werd mij als door een inwendige stem de vraag gesteld: ‘Heb jij de Heere ooit gevraagd om *jou* de Doop te leren?’ ‘Nee’, antwoordde ik, ‘en ik wil hem ook niet leren’, en de bitterste boosheid en vijandschap kwamen in mijn gemoed op tegen de ordinantie. Toch maakte het me erg ongelukkig, want ik merkte dat ik niet langer tot de Heere kon gaan en zeggen wat ik vaak had gedaan: ‘Heere, leer Gij mij; ik ben zo gewillig om te leren.’ Hier was immers iets wat ik niet wilde leren en ik herinner mij dat ik kort tevoren met enige zelfgenoegzaamheid bij mezelf zei: ‘Wel, in ieder geval kan ik niet zeggen dat ik geen lust heb aan de kennis van Gods wegen.’ Maar dit was ik dus: ik had geen lust aan de kennis van *al* Zijn wegen. Die dag had ik geen vrede.

’s Avonds ging ik naar de Chapel en Mr. Popham nam Lukas 12:21 als zijn tekst: ‘Maar zoekt het Koninkrijk Gods, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden.’ Het was een mooie preek en toch maakte ze geen bijzondere indruk op mij. Maar toen ik thuisgekomen was, bleef ik alleen in de kamer achter, en mijn gedachten gingen terug naar de vorige zondagavond, toen Mr. Popham had gepreekt over Psalm 107:14: ‘Hij voerde hen uit de duisternis en de schaduw des doods, en Hij brak hun banden.’ Hij had ’s ochtends en ’s avonds dezelfde tekst. Nadat hij ’s avonds gesproken had over de verschillende banden die Gods kinderen vasthouden, kwam ik thuis met een band rond mijn geest, die werd veroorzaakt door de vrees dat ik nooit naar de vergeving van mijn zonden had gezocht als een bijzondere gunst. Maar terwijl ik hier in mijn eentje over zat te mijmeren, moest ik mij wel herinneren hoe ernstig ik van tijd tot tijd ertoe geleid was Gods zegen te zoeken. De woorden van Hart kwamen mij zoet voor de geest:

*Wat betekent door God gezegend te worden anders
Dan al onze zonden vergeven te krijgen?*

Ik zag dat al Zijn gunstbewijzen samengebundeld waren in Zijn zegen, en onder de zoete invloed van die zekerheid smeekte ik de Heere om Zijn heerlijkheid mij lief te maken – want het was mij tot smart geweest dat ik zo weinig om Zijn eer gaf – en ook dat Hij Zichzelf zeer lief en dierbaar voor mijn ziel wilde maken.

Ik had toen geen gedachte aan de Doop, maar op woensdagavond, toen mijn gedachten teruggingen naar deze oefeningen, scheen iets te zeggen: ‘Heb je de Heere niet gevraagd om Zijn heerlijkheid jou lief te maken?’ ‘Ja’, antwoordde ik. ‘En heb je Hem niet gevraagd om Zichzelf zeer lief en dierbaar voor je ziel te maken?’ ‘Ja’, zei ik. ‘En nu ben je onwillig om het minste te doen wat Hij vereist.’

Dit moest ik erkennen, maar deze overweging verzachtte mij voldoende om mij te doen roepen: 'Heere, maak mij gewillig om te leren.' De volgende ochtend merkte ik dat ik kon zeggen: 'Heere, leer Gij mij, zelfs de Doop, als Gij wilt.' Daar bleef ik voor een tijd rusten, terwijl ik gewillig werd gemaakt om te leren en wachtte om geleerd te worden.

Vervolgens verdween al mijn moeite bijna een jaar naar de achtergrond, met uitzondering van een kleine opleving in de herfst. Mr. Mockford had gepreekt over de woorden: 'Wat wilt gij dat Ik u doe?' En de arme blinden zeiden: 'Heere, dat onze ogen geopend worden' (Matth. 20:32-33). In zijn preek maakte hij enige toespeling op de Doop, en toen ik thuis was gekomen, zei ik ongeduldig: 'Ik zie het niet; ik zie het niet.' Daarop scheen de vraag gesteld te worden: 'Ben je gewillig dat jouw ogen geopend worden?' Wel, ik hoopte het.

Maar behalve die keer veroorzaakte het onderwerp mij geen bijzondere moeite meer tot de volgende maand mei, toen een preek van Mr. Popham uitkwam in 'The Gospel Banner'. Kort daarvoor had ik op een avond getracht de Heere te zoeken, toen deze Schriftplaats naar mij toe werd gebracht: 'Die tot God komt, moet geloven dat Hij is, en een Beloner is dergenen die Hem zoeken' (Hebr. 11:6).

Heel snel hierna, ik denk slechts een paar dagen, verscheen deze preek over dezelfde tekst in 'The Gospel Banner'. Ik las ze en één paragraaf liet mij niet meer los: 'Wat een plechtige ordinantie is het Avondmaal des Heeren! Maar misschien zeggen sommigen: 'Wij kunnen daar niet heen, omdat wij de andere ordinantie niet hebben waargenomen.' Wel, wij kunnen de muur niet afbreken die God heeft opgebouwd. Er zit een deur in, de Doop. Geloofst u dat de Heere in de Doop is? Dat is de scharnier, want als iemand niet gelooft dat Hij in de Doop is, zal hij Hem er niet in zoeken. Geloofst u dat er een hemel is waar gelukzaligheid heerst, en een hel waar Gods toorn altijd brandt? Zo ja, dan zult u zoeken de ene te ontkomen en de andere binnen te gaan.' Deze woorden namen bezit van mij, zoals ik al zei, en brachten mij weer in de moeite.

Ietsje later in de maand bracht Mr. Popham de dag bij ons door terwijl hij hier de preekbeurten vervulde. Hij liet een uitdrukking vallen over het Avondmaal des Heeren, en ik zei: 'Ik zou denken dat iedereen dat moet zien.' Hij antwoordde mij vlug: 'Ik heb het niet over zien', en hierdoor werd mijn moeite erger. Op een dag was ze zo zwaar dat ik alleen maar kon kermen: 'O HEERE, ik word onderdrukt, wees Gij mijn Borg' (Jes. 38:14). Maar ook deze smart verminderde en verdween naar de achtergrond, maar ze kwam met tussenpozen terug.

In de zomer ging ik een tijd van huis, en omdat ik van de genademiddelen afgesneden was, week ik droevig van de Heere af in de geest. Maar bijna onmiddellijk na mijn thuiskomst werd deze rampzalige afkering op mijn consciëntie gelegd. Op een avond voelde ik mij in bed zo ellendig, in combinatie

met een nerveuze lichamelijke toestand, dat ik vreesde mijn verstand te zullen verliezen en dacht daar symptomen van te bespeuren. Onder deze moeite (die naar ik geloof een aanval van de satan was) wendde ik mij tot de Heere, maar Hij was weggegaan en ik dacht dat Hij nooit meer zou terugkomen. Met wat een bitterheid riep ik uit: ‘Mijn God heeft mij verlaten! Mijn God heeft mij vergeten!’ De volgende dag was het zondag en ik ging naar de Chapel; ik voelde mij zo blij dat ik weer met Gods lieve volk kon samenkomen. Mr. Wakeley moest preken en hij zei sommige dingen die bij mij pasten: ‘Neemt Gij hun adem weg, zij sterven, en zij keren weder tot hun stof’ (Ps. 104:29), enzovoort. Die hele dag ging mijn hart achter de Heere aan met: ‘Ik moet Hem hebben! Ik *moet* Hem hebben!’

De volgende morgen werd ik overweldigd door een ernstige moeilijkheid wat betreft het tijdelijke, en toen de twee samenkwamen – moeite in mijn omstandigheden en moeite in mijn ziel – voelde ik mij bijna gek worden. Maar deze belofte werd mij genadig in gedachten gebracht: ‘Roep Mij aan in den dag der benauwdheid ...’ (Ps. 50:15), en ik werd in staat gesteld om de Heere aan te roepen om hulp en uitredding, wat ik zeer vurig deed. Rond de middag kwam Hij in de tederste barmhartigheid mijn ziel bezoeken, joeg al mijn vrezes op de vlucht en gaf mij de zoetste zekerheid van mijn aandeel in Hem, zodat mijn droefheid werd veranderd in vreugde. Hoewel de moeilijkheden wat betreft het tijdelijke een dag of twee langer aanhielden (God was mij ook daarin zeer genadig), was ik te midden daarvan kalm en gelukkig. Maar terwijl ik in die gezegende toestand was, keerde de gedachte aan de Doop terug.

Ik had vanbinnen steeds weer gezegd dat ik nooit voor de gemeente zou kunnen komen, dat niets mij daartoe zou bewegen en dat ik nog liever over brandende kolen zou lopen, maar nu, midden in mijn geluk, kwam het onderwerp weer bij mij boven. Voordat ik die preek in ‘The Gospel Banner’ las, had ik er nooit aan gedacht om de Heere te zoeken in Zijn ordinantie, hoewel ik hoop dat ik de ademtichten van een verlangende ziel kende. Maar terwijl ik mij verheugde in de barmhartigheid die mijn voorgaande ellende zo zoet had gemaakt, scheen iets te zeggen: ‘Hoe denk je er nu over? Je zei dat je nog liever over brandende kolen zou lopen.’ ‘O’, riep ik, ‘ik zou het niet erg vinden over brandende kolen te lopen om bij Hem te komen!’; als dat de weg was – door de ordinanties. En zo voelde ik gedurende een korte tijd een gezegende gewilligheid om het pad te bewandelen dat voor mij bestemd was. Hoe gelukkig was ik die hele dag en de volgende dag! Een hymne van Toplady paste bij mij:

*Dit bewijs willen wij geven dat wij U ontvangen,
Gij zijt alleen dierbaar voor de zielen die geloven.
Wees dierbaar voor ons; al het andere is slechts schuim
Vergeleken met Uw liefde en het bloed van Uw kruis.*

Ik voelde dat ik geloofde en dat Hij dierbaar was voor mijn ziel. De volgende dag zat ik te naaien; het was vrede en ik voelde dat ik een Naftali was, ‘*verzadigd* van ... goedgunstigheid’ (Deut. 33:23).

Na deze onvergetelijke tijd vervolgde ik ruim een jaar mijn weg, terwijl ik het soms moeilijk had met de Doop, en soms niet. Ik had er geen idee van dat de Heere mijn situatie in deze zaak op het gemoed van twee of drie andere godzalige vrienden legde. Uiteindelijk sprak tot mijn verrassing een gemeentelid alhier mij aan en citeerde de woorden: ‘De Geest en de bruid zeggen: Kom’ (Openb. 22:17). Ze vertelde over haar eigen bevinding, hoe ze ertoe geleid was de ordinantie van de Doop te ondergaan, als een bemoediging voor mij. Diep onder de indruk kwam ik thuis en ik merkte dat de Geest al sinds lange tijd in mijn hart had gezegd: ‘Kom’, hoewel ik mijn uiterste best had gedaan om Zijn heilige invloeden uit te blussen.

Hierna sprak Mr. Mockford op de preekstoel over de Doop, maar degenen die het er moeilijk mee hadden, raadde hij aan er niet met mensen over te spreken, maar alleen met God. De volgende dag of de dag daarop sprak hij mij over deze zaak aan en ik antwoordde vlug: ‘Weet u niet wat u gezegd hebt?’ ‘O’, reageerde hij, ‘ik heb mijn eigen mond dichtgesnoerd!’ Zo bleef het mij bespaard te moeten spreken over een onderwerp dat, behalve door mijn natuurlijke gereserveerdheid, ook door wat ik doormaakte zeer pijnlijk voor mij zou zijn geweest.

Vervolgens sprak in december van datzelfde jaar (1885) een van de diakenen mij aan over aansluiting bij de gemeente alhier. Nu ging mijn moeite met nauwelijks enige onderbreking door totdat ik, toen mijn hart door zwarigheid vernederd was, gedrongen werd de Heere te volgen in de weg die Hij had aangewezen.

Maar o, hoe ellendig was ik gedurende die hele winter! Soms ging ik tot de Heere en zei: ‘O Heere, ik ben zo ongelukkig; ik ben zo ongelukkig!’, maar meer kon ik er niet aan toevoegen. En toch dacht ik dat Hij mededogen met mij had, want eenmaal – of ik denk tweemaal – kwam deze Schriftplaats: ‘Zijn ziel werd verdrietig over den arbeid van Israël’ (Richt. 10:16). Maar ik was zo wederstrevig dat het lang duurde voordat mijn harde hart zwichtte. Hij zei: ‘Ik zal u ziek maken door u te slaan’ (Micha 6:13 KJV), en Hij maakte dat ik mij werkelijk ziek voelde. En dan weer scheen het dat de Heere Zich in medelijden omkeerde en met mij pleitte: ‘Ben Ik Israël een woestijn geweest?’ (Jer. 2:31); ‘die Mij niet liefheeft, die bewaart Mijn woorden niet’ (Joh. 14:24), totdat ik voelde dat ik Zijn verwijten niet langer kon verdragen.

Door een brief van lieve Mr. Popham namen mijn oefeningen toe, aangezien hij mijn situatie op zijn gemoed had gekregen zonder dat ik ook maar iets over de Doop gezegd had. Soms voelde ik me echter heel boos op hem omdat hij erover sprak als een ‘lieve ordinantie’, terwijl ik er zo vol bittere vijandschap tegen was.

En zo ging de beproeving door, totdat diezelfde diaken mij in maart vroeg of ik ermee wilde instemmen dat hij op de volgende ledenvergadering mijn naam zou voordragen. Ik kreeg even tijd om het in beraad te nemen.

Op een dag rond deze tijd, tot verrassing van mij en van mijn zus, verklaarde onze moeder zich bereid om Croydon te verlaten en in Tunbridge Wells te gaan wonen. Mijn zus en ik hadden dat al vaak gewenst, maar het beschouwd als een luchtkasteel en iets wat totaal onuitvoerbaar was. Maar toen de gedachten van onze moeder in die richting gedraaid waren, gingen we graag mee in haar beslissing. En ik was blij dat ik – zoals ik dacht – een mooie uitweg uit mijn problemen en moeilijkheden had gevonden.

Maar weldra kreeg ik het gevoel dat de Heere geen enkel excuus voor aanhoudende ongehoorzaamheid zou toelaten. Op een ongelukkige middag, toen ik besluiteloos was en iets mij eerst de ene en daarna de andere kant op trok, werd dit woord met gezag gesproken: ‘Dit is de weg, wandelt in denzelven’ (Jes. 30:21). Voor iedereen die minder wederstrevig en eigenzinnig is, zou het afdoende zijn geweest. Maar mijn God was mijn ongerechtigheden genadig. ‘De zonde zal over u niet heersen’ (Rom. 6:14), werd op een dag tot mij gesproken in de strijd. ‘O, maar’, zo riep ik, ‘ze heerst *wel*.’ ‘De genade zal heersen’ (vgl. Rom. 5:21). ‘O, maar’, zo antwoordde ik in bitterheid van ziel, ‘ze heerst *niet*.’ Zo ging ik door de wateren der verdrukking heen, maar al die tijd leidde mijn genadige God mij en voerde mij uiteindelijk uit in een overvloeiende verversing. Op de zondag na de dag waarop het woord: ‘Dit is de weg ...’ tot mij kwam, preekte Mr. Prince in Croydon en tot mijn verrassing nam hij dat vers en het voorgaande als zijn tekst. Ik kon niet anders dan getroffen zijn door deze samenloop. Hoewel hij niet toekwam aan de woorden: ‘Dit is de weg’, omdat het voorgaande vers het onderwerp van zijn verhandeling vormde, toch beschreef hij mijn oefeningen en innerlijke strijd zodanig dat ik niet anders kon dan onder het Woord vallen. En toen ik ’s ochtends thuisgekomen was, kwam de Heere en sprak tot mij: ‘Dochter, wees welgemoed, uw zonden zijn u vergeven’ (vgl. Matth. 9:2). Hoe zou de koppigste opstandeling zoveel goedheid kunnen weerstaan? Ik werd gewillig gemaakt om zulk een heerlijke Gids te volgen. Maar ik vroeg bekommerd: ‘Zult Gij met mij zijn?’ ‘Ik zal voorzeker met u zijn’ (Ex. 3:12), antwoordde Hij vriendelijk, en o, hoe trouw was Hij aan Zijn belofte! ’s Middags naderde Hij opnieuw tot mij en zei: ‘Ik weet ... uw armoede’ (Openb. 2:9) – soms had ik mijn armoede zeer beklagd, en de hymne van Hart, ‘Heere, wanneer ik Uw kinderen hoor spreken’, was mij op een dag tot hulp – en ik antwoordde: ‘Ja, Heere, ik ben rijk als ik U heb.’

*Ik ben rijk tot alle voornemens van gelukzaligheid,
Als Gij, o God, de mijne zijt.*

's Avonds ging ik weer naar de Chapel en vond het Woord nog steeds bemoedigend en bevestigend. Zelfs zozeer dat toen ik een definitief antwoord moest geven of ik mij wel of niet wilde aanmelden, ik mij verplicht voelde te antwoorden: 'Ik durf niet te weigeren.'

Dus werd op de driemaandelijke ledenvergadering mijn zaak ingebracht en de diakenen werden afgevaardigd om mij te bezoeken. Dit deden ze bij mij thuis op de volgende donderdag, 8 april, en ik werd in staat gesteld om hun een verslag te geven van de bemoeienissen des Heeren met mij en van mijn oefeningen betreffende de Doop. En inderdaad werd die zoete belofte voor mij werkelijkheid: 'Gij zult hem in volmaakte vrede bewaren, wiens gemoed op U gevestigd is, omdat hij op U vertrouwt' (Jes. 26:3, KJV). Zo kwam ik voor de gemeente en ik werd geholpen om een verslag te geven van wat ik hoopte dat de Heere aan mijn ziel gedaan had; Ik begon bij het begin en ging stap voor stap verder om te eindigen met mijn recente oefeningen over de Doop. Ik denk dat de Heere mij ingang gaf in het hart van Zijn volk; zij ontvingen mij vriendelijk en eenstemmig.

Daarna ging ik naar huis, en ik kan nauwelijks woorden vinden voor de vrede en het geluk die volgden. Een hele week lang wandelde ik in het licht van 's Heeren aanschijn, in de genieting van Zijn liefde en tegenwoordigheid.

In die tijd was ik jarig en het was de gelukkigste verjaardag die ik ooit gehad heb. Op die dag lieten mijn moeder en zus mij achter voor een bezoek aan Tunbridge Wells. Normaal vond ik het niet fijn als ze weggingen en mij alleen lieten, maar bij deze gelegenheid was ik er niet rouwig om; ik voelde mij zo blij dat ik alleen kon zijn met mijn lieve Jezus. Het was prachtig weer, herinner ik mij, en de stralende zonneshijn buiten kwam overeen met het stralende licht vanbinnen. Aan het einde van de week namen mijn vreugden geleidelijk af, maar de zoete herinnering bleef.

Ongeveer een maand later werd ik door Mr. Popham gedoopt. God hielp mij barmhartig door de ordinantie heen, hoewel ik niet de blijdschap voelde die ik had nadat ik voor de gemeente was gekomen. Ja, toen ik die avond naar bed ging, scheen de Heere mij te kastijden door mij vroegere zonden in herinnering te brengen. Dit bracht mij tot de uitroep: 'Waarom gebeurt dit, terwijl ik Zijn wil heb gedaan?' En de volgende dag trof mij een onverwachte moeite, die enige ontsteltenis veroorzaakte, totdat ik zag dat er een noodzaak voor dit alles was, opdat ik niet opgeblazen zou worden, aangezien sommige vrienden geneigd waren te veel met mij op te hebben.

De eerste keer dat ik aan het Avondmaal des Heeren deelnam, werd ik grotelijks op de proef gesteld. Want ik had onvriendelijke gevoelens jegens een van de

Avondmaalgangers en ik kon mij alleen maar vastklampen aan dit woord: ‘Genezende allen die van den duivel overweldigd waren’ (Hand. 10:38). Toch had ik gemeenschap met Jezus, hoewel ik het op de tijd zelf niet besepte, want zegt een van de evangelisten niet dat Hij na Zijn doop werd ‘geleid in de woestijn’ (Luk. 4:1), en een ander dat Hij daarin werd ‘*uitgedreven*’ (Mark. 1:12), ‘om verzocht te worden van den duivel’ (Matth. 4:1)?

De volgende lente kreeg ik te maken met de beproeving dat mijn rechterknie door een val gewond raakte, en ik was vele weken aan huis en zelfs aan de sofa gebonden. Maar de Heere was zeer goed voor mij in deze verdrukking en deed mij te zijner tijd de gezondheid en de genezing rijzen.

W. Tiptaft in een preek en zijn grote zegening na de eerste doopbediening

William Tiptaft in preek Psalm 22:4

Overgenomen uit William Tiptaft

Toen ik voor het eerst in Warwickshire kwam, hadden de mensen me helemaal niet gevraagd; ze hadden geen stem in de zaak. Ik predikte rond het jaar 1826 in de Trinity Church, en ik denk dat ik met kerst 1832 nog een bezoek bracht. Ik predikte tweemaal en bediende het Avondmaal des Heeren. Ik leek totaal ontbloot van genade. Hoe verduisterd was ik! En toch, hier ben ik, in een baptistenkapel, om de besprenging van zuigelingen af te wijzen. Hoe onwaarschijnlijk leek dat in die tijd! Ik dacht volstrekt niet dat zoiets het geval zou zijn, dat ik mijn stem zou verheffen tegen de zuigelingbesprenging, omdat ze in strijd is met Gods Woord, hoewel in overeenstemming met het Gebedenboek. Ik kan in zekere zin zeggen dat ik als Abraham was, toen de Heere hem riep. ‘Hij is uitgegaan, niet wetende waar hij komen zou’ (Hebr. 11:8). De Heere heeft mij daaruit gebracht en een nieuw lied in mijn mond gegeven, zodat ik Hem kon loven voor Zijn grote goedertierenheid. En u weet dat het Woord zegt: ‘Wie dank offert, die zal Mij eren; en wie zijn weg wel aanstelt, dien zal Ik Gods heil doen zien’ (Ps. 50:23). Wanneer mensen een zoet besef van Christus’ liefde hebben, hebben ze iets om over te bidden en iets om over te zingen. Dan komt de lieve Heere in Zijn hof en zegt: ‘Hier zal Ik wonen, want Ik heb ze begeerd’ (Ps. 132:14).

De grote zegening

Overgenomen uit Ds. W. Tiptaft, de vriend van Ds. Philpot, of William Tiptaft, dienaar van het Evangelie

William Tiptaft heeft in 1831 de Staatskerk verlaten en in 1832 op eigen kosten een kapel laten bouwen in Abingdon welke 25 maart geopend werd door Warburton en Hitchcock. In hetzelfde jaar heeft hij zichzelf laten dopen, maar daar is geen verslag van. Het notulenboek van de oude baptistenkapel te Devizes vermeldt het volgende: Op zondag 17 juni 1832 werd Mr. William Tiptaft, predikant van de Engelse Staatskerk in de kapel gedoopt door Mr. Hitchcock (welke 6 jaar eerder de Staatskerk had verlaten). De kapel van Tiptaft was nog niet tot een officiële gemeente gesticht, hetgeen alleen kon geschieden als de gelovigen gedoopt zouden worden en daarna het Avondmaal des Heeren bediend zou worden. Hij schrijft in brieven over de wens om een gemeente te stichten:

Abingdon, 16 december 1833

.... Ik word op verschillende wijze in mijn ziel beproefd. Men overweegt hier de stichting van een gemeente en ik voel, dat dit een zaak is van groot gewicht.

Ik voel me in het geheel niet geschikt, om als herder voor hen in- en uit te gaan: nóch kan ik naar eer en geweten voortgaan, zonder acht te geven op Gods inzettingen. Ik bevind me in een engte. Gods volk is een overblijfsel, dat moeilijk te leiden is en ervoor te zorgen, dat ze elkaar vriendelijk blijven bejegenen. Dit kan op geen andere wijze worden verricht, dan in Gods kracht: want het is God, Die u geleerd heeft elkander lief te hebben. Ik zal erg verheugd zijn op te merken, dat u opwast in het geloof en dat uw naastenliefde onder elkander overvloedig is.....

Abingdon, 17 februari 1834

Gisteren preekte ik hier 's morgens, in Wallingford 's middags en 's avonds en had voor mijn eigen ziel een gezegende dag. Mr. Husband doopte vier mensen. Eén was een oude vrouw van omstreeks 80 jaar oud. Hij bediende de doop in de Molenvliet, nabij zijn oude kapel. Hij was neerslachtig gestemd, omdat ik er niet was, maar alles werd geheel door hem verricht.

Ik verwacht Warburton hier volgende week. We weten hier nauwelijks, wat we doen moeten wat betreft het stichten van een gemeente. Gisteren had ik het goed voor mijn ziel onder de breking des broods. Ik geloof, dat Gods kinderen ernaar verlangen Gods wil te doen in het aanzitten aan des Heeren tafel tot Zijn gedachtenis.

Philpot schrijft in de levensbeschrijving van Tiptaft: Hij was er lang en veel mee bezig geweest om de ordinanties van Doop en des Heeren Avondmaal in Abingdon te bedienen, aangezien er daar in de omgeving veel waren geroepen en gezegend onder zijn bediening die openbare belijdenis wensten te doen van hun geloof in de Heere Jezus Christus. Zijn eigen beproevende geestesoefeningen hielden hem echter ter neder in harde dienstbaarheid en hadden het vervullen van deze wens sterk in de weg gestaan. Maar tenslotte werd hij in staat gesteld door alle hindernissen heen te breken en op 29 januari 1843 werd hij genadiglijk gesterkt naar lichaam en ziel om 23 personen te dopen, 13 vrouwen en 10 mannen. Het was in de nacht onmiddellijk volgende op deze doopdienst, dat de Heere hem de grootste zegening schonk die hij ooit beleefde. Tiptaft schrijft twee dagen later het volgende over deze opmerkelijke zegening:

Abingdon, 31 januari 1843

Ik heb nu melding te maken van iets, waarin, naar ik vertrouw, u en de andere vrienden in Oakham zich geïnteresseerd zullen voelen, en dat u verheugen zal te vernemen: en de Heere moge het zegenen en moge Hij alle eer ontvangen. Het is voor mij een nieuwe klank te beginnen met: 'mijn hart geeft een goede rede op,

ik zegge mijn gedichten uit van een Koning: mijn tong is een pen eens vaardigen schrijvers.'

Na met vier vrienden te hebben gesproken over het voorgevallene op de dag, begaf ik me op zondagavond te bed, getroost in mijn gemoed, me dankbaar gevoelende, dat de Heere me had doorgeholpen op een dag der beproeving, waaromtrent ik veel werkzaamheden had gehad en ik mocht geloven, dat God die dag het Woord voor enigen tot een zegen had gesteld door middel van zo'n worm als ik gevoelde te zijn, terwijl Hij was meegekomen in Zijn eigen ordinantie, waaraan wij hadden mogen deelnemen. Terwijl ik nederknielde om voor mijn bed een paar woorden van lof uit te brengen, voelde ik, dat mijn ziel werd opgetrokken tot God en met een gevoel van mijn zonden laag in het stof voor Hem werd vernederd, maar zodra ik te bed lag, begon ik een vertedering van mijn hart te gevoelen en een zoet gevoel van Gods liefde in mijn ziel, hetgeen onmiddellijk mijn tranen deed opwellen: en de Heere begon op een zoete wijze kostelijke beloften aan mijn ziel toe te passen met zalving en kracht en in zulk een mate, als waarmede ik nimmer werd gezegend. In feite heb ik zulk een gezegende openbaring en zoete uitlating nog nooit ervaren, hoewel ik kan melden, dat ik op verschillende tijden ben gezegend geworden, maar zij blijven ver ten achter bij deze zoete zegening van mijn ziel, en de zaligheid ervan blijft me nog op een zoete wijze bij, doch ik ben bevreesd het kwijt te raken of ervan te worden beroofd. Toen de beloften in mijn ziel begonnen te vloeien, kwamen deze woorden met groter kracht en vaker dan ooit: 'waakt op en juicht, gij die in het stof woont, want uw dauw zal zijn als een dauw der moeskruiden.' En verder: 'ik delg uw overtredingen uit als een nevel en uw zonden als een wolk: keer weder tot Mij, want ik heb u verlost: 'Die Mij eren, zal Ik eren:' 'hij, die Mijn geboden heeft en ze houdt, hij is het die Mij liefheeft: en hij, die Mij liefheeft, zal van Mijn Vader geliefd worden, en Ik zal hem liefhebben en Mezelven aan hem openbaren.' Ik ondervond op een zoete wijze deze liefdesopenbaring aan mijn ziel: en ik zei tot de gezegende Heere: 'Hij kusse mij met de kussingen Zijns monds, want Zijn lippen zijn zoet.' De beloften vloeiden in mijn ziel en mijn tranen stroomden rijkelijk, zodat ik spoedig mijn kussen begon te doornatten met tranen van vreugde en niet van droefheid.

Ik lag tot tussen twaalf en één uur in deze gezegende toestand en viel toen voor ca. twee uren in slaap: en ontwaakte in een aangename zielsgestalte, terwijl de Heere mijn ziel wederom zegende tot ik me bedwingen moest niet luide te wenen. Ik sliep niet weer in, maar lag wakker, lovende en prijzende God voor Zijn goedheid en genade aan mijn ziel, met vernederende bevattingen van mezelf en met een verheerlijkte blik op de gezegende Jezus: terwijl ik vereniging en omgang met Hem had in Zijn zielenstrijd en lijden. Maar onder mijn zielsverheugingen bleef ik bij ogenblikken zeggen: 'is het werkelijkheid Heere? is het werkelijkheid Heere?' Ik wilde weten, of het echt was, ik vroeg mezelf af, of ik gewil-

lig was te sterven en ik voelde, dat ik dat was: en als het de wil des Heeren zou zijn, was ik gewillig te sterven, zonder iemand van Zijn grote goedheid aan mijn ziel te vertellen: want Gods wil was mijn wil. Ik vroeg mezelf af, of ik liever een grote zak met goud wilde hebben, of deze zegening, en ik voelde, dat een grote zak goud niet meer voor me was, dan een grote zak met kiezelstenen, vergeleken bij Gods rijke zegening. Deze woorden kwamen telkens weer op zoete wijze in mijn hart:

*Nu zal ik de zondaren in het rond,
Vertellen wat een dierbare Zaligmaker ik vond,
en het lied van Hart was zoet voor mijn ziel:
De gezegende Geest van de waarachtige eeuwige God was mijn ziele zoet.*

Ik stond op en vertelde het John Kay (woonde bij hem in) vroeg in de morgen en ik kon me niet bedwingen te schreien en kon me nauwelijks scheren, vanwege mijn tranenvloed. Ik heb de afgelopen nacht meer tranen gestort, dan ik in jaren heb gedaan: want mijn tranen vloeien niet zo gemakkelijk als bij vele mensen het geval is. Deze woorden kwamen met kracht: ‘Zing, o gij poorten, want de Heere heeft het gedaan’ en ook: ‘al waren uw zonden als scharlaken, ze zullen wit worden als sneeuw, al waren ze rood als karmozijn, ze zullen worden als witte wol.’ Dit was voor mijn ziel ‘een vette maaltijd, een maaltijd van reinen wijn, van vet vol mergs, van reine wijnen, die gezuiverd zijn:’ want ‘het gezicht is slechts voor een tijd, maar op het eind zal het spreken en niet liegen:’ ‘zo Hij vertoeft, verbeid Hem: want Hij zal gewisselijk komen: Hij zal niet achterblijven.’

U, zowel als anderen, weten, dat ik moest wachten, en dat ik veel beproefd ben, omdat de Heere me niet in meerdere mate gezegend heeft met Zijn tegenwoordigheid en openbaringen Zijner liefde, alhoewel de Heere me op de weg enkele teugjes heeft geschonken.

Ik ben ertoe gebracht mijn walgelijkheid te kennen en veel van de verdorvenheid van mijn hart te gevoelen, evenals me een arme verloren, verdorven zondaar te gevoelen. Soms heb ik het redeloze schepsel benijd en bij tijden heb ik gedacht, dat God me dodelijk zou treffen, omdat ik zoveel zonde in mijn hart gevoelde. Ik gevoelde, dat ik maar weinig genade had, zo ik al genade had: en mijn geest is erg beproefd geworden, aangaande het stichten van een gemeente hier, daar ik het als een smartelijke zaak zag, dat de instelling van Gods huis jaar in jaar uit vermaad en veronachtzaamd zou worden door degenen, die naar ik geloof de juiste personen waren om zich erbij te voegen.

Daarom kon ik de noodzaak van kerkordening en bestuur veel beter bezien, dan ik op enige wijze mijn bekwaamheid kon bezien tot het herdersambt. Zodoende was ik in grote bestrijdingen en zag ik met veel oefening en geestesbeproeving uit naar de ordening van de aanstaande zondag, dat ik de dienst zou moeten lei-

den met een duistere ziel en ook wetende, dat er sprake kan zijn van onwaardiglijk te eten en te drinken en dat men zich aldus een oordeel (of vervloeking) eet en drinkt 'niet onderscheidende het lichaam des Heeren.' Op vrijdagavond was ik met twee vrienden tezamen, die spraken over de openbaringen Gods aan de ziel: maar ik was als doof en kon niet spreken en ik voelde, als zou ik onmogelijk kunnen staan in de situatie, waarvoor ik was geplaatst, omdat ik zo duister en besloten was, en zo beproefd werd.

Ook des zaterdags voelde ik veel donkerheid en geestesbeproeving, maar had er zo weinig gedachte van, dat Gods grote goedheid en genade zo spoedig aan mijn ziel zou worden geopenbaard. Ik heb teugen gehad, maar nu is mijn beker vol en zelfs overvloeiende. In de dagen van tegenspoed heb ik gedacht: hoe zal het nog eens aflopen, maar nu in de dag van voorspoed is mijn ziel vol vreugde. 'Ik zal mij verheugen en verblijden in Uw goedertierenheid, omdat Gij mijn ellende hebt aangezien en mijn ziel in benauwdheden gekend. En mij niet hebt overgeleverd in de hand des vijands: Gij hebt mijn voeten doen staan in de ruimte.' 'De zegen des Heeren maakt rijk en Hij voegt er geen smart bij.'

God gaat voort mijn ziel te zegenen met Zijn liefde en Christus is dierbaar en ik ben er zeker van, dat de geestelijke zegeningen Gods aan mijn ziel niet leiden tot wereldgelijkvormigheid en ongebondenheid, maar tot sterven aan de wereld en tot geestelijke afzondering. Echt geloof werkt door de liefde en Christus is waarlijk dierbaar en er is geen waarachtige overwinning over de wereld dan door deze gezegende bevinding, die gekend en gevoeld wordt in de ziel: en liefde tot Jezus gaat samen met liefde tot de broederen en met ijver en oprechte gebeden voor de kinderen Gods. 'Het zal hen welgaan, die Sion beminnen.'

Vóór deze zegening zag ik tegen de inzetting van het Avondmaal des Heeren op als iemand, die een grote som gelds moest betalen en die niets had, waarmede te betalen: hij wenst, dat zulk een verplichting niet bestond of dat het tijdstip nog in de verre toekomst lag, en nu kan ik het beschouwen, zoals de man de betaling zou beschouwen, als iemand hem alles, of meer dan al het geld had geschonken.

Philpot: Op de volgende zondag bracht hij het volk verslag uit van de opmerkelijke zegening, waarmede hij op deze wijze bevoorrecht was geworden: en men heeft me verteld, dat het schouwspel, dat zich toen voltrok, bijna nooit in een kappel werd waargenomen. Hij weende en het volk weende vol vreugde en er was zo'n algemene vertedering van ieder begenadigd hart, gepaard gaande met zulk een zegening en lofprijzing des Heeren voor Zijn liefde en genade, op deze wijze geopenbaard aan Zijn geliefde en waarde dienaar, en voor het geven van zulk een getuigenis bij het bedienen van de ordinanties en het stichten van een gemeente, dat het was of God Zelf bijzonder onder hen tegenwoordig was. Hun geloof in de

waarheden, die ze zo lang gehoord en beleden hadden, werd zo bevestigd, hun hoop werd zo versterkt, en hun liefde tot God, Zijn inzettingen, en Zijn volk zo verdiept, dat de zegen niet verklaard mag worden slechts geschonken te zijn aan hem, wien deze in het bijzonder werd geschonken, maar dat ze werd uitgebreid tot al het volk, dat met hem was, en ik mag er wel aan toevoegen tot de zeer vele lezers van het verslag ervan, dat door hemzelf gegeven is en spoedig daarna werd opgenomen in de Gospel Standard van maart 1843.

Hoewel zijn bediening in deze periode niet in wezen veranderde, toch werd ze helderder, voller en diepgaander, want hij was nu in staat te spreken uit zijn eigen bevinding van de rijke zegening van het Evangelie, van de zoetheit van de aan de ziel toegepaste beloften, van de geopenbaarde vergeving der zonden, en de uitstorting der Goddelijke liefde in het hart. Deze rijkere bediening en het grotere vertrouwen, waarmede hij kon spreken van de Persoon, het werk, het bloed en de liefde van de Heere Jezus, en van zijn eigen persoonlijk aandeel hierin, maakten zijn bediening ook zoeter en gepaster voor degenen van zijn hoorders, die op gelijke wijze waren gezegend en die tot hiertoe het tekort hadden gevoeld van dit deel van zijn getuigenis. Maar, alhoewel hij zo opmerkelijk gezegend was, ging hij nooit rusten, zoals velen doen, op een vrijmoedige verzekering van zijn staat, maar werd hij tot het einde toe in meerdere of in mindere mate beproefd en geoefend met twijfelingen en vrezes van onderscheiden aard.

J. (John) Warburton over zijn eigen doop en die van zijn zoon

Overgenomen uit Weldadigheden van een Verbondsgod en uit William Gadsby

In 1804 bracht William Gadsby zijn tweede bezoek aan Manchester. De opmerkelijkste gebeurtenis was toen de doop van John Warburton. Het was Gadsby's eerste doopbediening in Manchester.

Warburton: 'Ik geloof dat de eerste beweging van God in mijn ziel ten opzichte van het werk der bediening, geweest is toen ik gedoopt werd door die waardige Godsgezant, William Gadsby van Manchester. Gedurende vele jaren was ik overtuigd dat ik gedoopt moest worden, maar ik had met alle krachten in mij getracht mijn gemoed gerust te stellen, zonder daartoe over te gaan en dat te meer, omdat ik een afkeer gevoelde om de afgescheiden gemeente te verlaten, waarvan de leden mij altijd zo vriendelijk hadden bejegend. Ik dacht dat het na zoveel bewezen vriendelijkheid enkel ondankbaarheid zou lijken als ik hen verliet; en daar ik ook voor die tijd geen baptistengemeente wist waarmee ik mij zou kunnen verenigen, achtte ik het mijn plicht te blijven waar ik was.

Enige tijd daarna kwam Mr. Gadsby te Manchester een dienst waarnemen in de baptistengemeente, waarvan hij nu leraar is, en ik ging om hem te horen..... De woorden van zijn tekst waren uit Matthéüs 12:35: 'De goede mens brengt goede dingen voort uit den goeden schat des harten, en de boze mens brengt boze dingen voort uit den bozen schat.'... Mijn ziel werd tijdens de preek zo aangedaan, dat ik uitriep: 'Waar gij zult heengaan, zal ik ook heengaan, en waar gij zult vernachten, zal ik vernachten; uw volk is mijn volk en uw God mijn God. Waar gij zult sterven, zal ik sterven' Ruth 1:16-17. Mijn ziel werd aan hem verbonden, zo vast als Jonathans aan Davids ziel, en mijn oren werden aan de deurposten genaagd. Nog nooit had ik mijn bijzonderheden, mijn op en neer, mijn dagen en nachten, mijn droefheid en blijdschap zo horen voorstellen. Was hij in mijn eigen hard geweest, hij had dit alles nooit duidelijker kunnen beschrijven.

Van die dag af ging ik naar de Baptistengemeente en o, welke hemelse tijden had ik als Mr. Gadsby preekte, want in die tijd was hij hun leraar nog niet. Toen hij andermaal kwam om te preken werd ik, als ik het mij goed herinner, gedoopt en ik was toen de enige die gedoopt werd. Wat had ik een dierbaar gezicht van de Heere Jezus Christus, toen ik in het water afdaalde. Door het dierbaar geloof zag ik Hem zinken in diepe wateren waar Hij niet staan kon, en alle baren en golven van Goddelijke toorn Hem overstromen voor mijn arme ziel. Nooit kan ik beschrijven de plechtigheid, ootmoedigheid, heilige verwondering, aanbidding, zelfvernedering en Goddelijke droefheid die ik gewaar werd toen ik in het water stond. Staande in het water, deed die eerwaarde leraar Gadsby, voor hij mij doopte, een kort gebed tot God en voor hij de doopplechtigheid besloot, legde hij zijn

hand op mijn schouder en smeekte de Heere mij te zegenen, te beschermen, bij te staan en kracht te verlenen.

En wat mij het allermeest verbaasde was, dat hij zijn gebed besloot met God te smeken dat Hij mij als een instrument in Zijn hand wilde toebereiden, ter ere van Zijn Naam en ter verdediging van de waarheid. Ik geloofde en gevoelde in mijn hart, toen ik nog in het water stond, dat God elk woord dat van zijn lippen vloeide, hoorde en beantwoordde, en mijn ziel was zo verslonden in heerlijkheid, dat ik gedurende enige tijd niet wist, of ik in of buiten het lichaam was. O, de moeite die ik had toen ik uit het water opklom om mij te weerhouden aan de gehele vergadering te vertellen wat ik gezien en genoten had van de dierbaarheid van mijn lieve Heere en Zaligmaker.'

Geschil in de gemeente van Warburton sr. over de doopplaats

Overgenomen uit Weldadigheden van een Verbondsgod

In zijn levensbeschrijving verhaalt Warburton sr. een geschil in de gemeente over de doopplaats: Wij hadden de gewoonte gehad buiten de kapel te dopen. Het geschiedde echter dat de persoon, die zeggenschap had over de plaats aan de rivier die door de stad stroomde, en waar ik en ook andere doopsgezinden doopten, bezwaar ging inbrengen dat ik daar doopte. Dit bezwaar grondde zich hierop dat ik iemand was van zulk een bittere geest, die in mijn preken iedereen afhakte en afsneed, uitgezonderd enige armzalige en bekrompen schepselen die net waren als ikzelf. Hij had dus besloten mij niet meer toe te laten daar te dopen.

Een van onze diakenen ging toen de stad rond, teneinde een geschikte plaats om te kunnen dopen te ontdekken, maar hij kon er geen vinden. Hij stelde toen voor een vergadering met de leden van de gemeente te beleggen, waarbij ikzelf tegenwoordig zou zijn. In die vergadering deed hij een voorstel een doopbassin in de kapel te maken. Met dit voorstel kon ik mij geheel verenigen en ook de meerderheid van de vergadering was ervoor. De minderheid verzette zich heftig hiertegen en het scheen, dat zij niet voornemens waren zich bij het besluit van de meerderheid neer te leggen. Ik sloeg daar echter geen acht op, want ik was ervan overtuigd dat wij deden wat recht was in de ogen des Heeren; daarom keerden wij ons noch ter rechter- noch ter linkerhand, maar gingen rechtdoor, ons niet bekommerend of zij ons goed of afkeurend aanzagen. Wij kregen al spoedig het doopbassin klaar en ik doopte erin. Enigen noemden mij een paus, sommigen een tiran, anderen konden het niet begrijpen hoe ik nog rustig op mijn bed kon slapen. Daarbij kwam er brief op brief, allen ongetekend, die de zwaarste oordelen over mij uitspraken en waarin zij zich afvroegen wat voor soort geweten ik toch wel hebben

mocht, die zo menige godvrezende ziel uit de gemeente bande, omdat zij zich niet konden schikken naar mijn pauselijk gebod.

Dit alles had echter geen invloed op mij, want ik ging rechtdoor, overeenkomstig hun eigen regel, vervat in het gemeenteboek. Deze regel bestond reeds eer ik de bediening onder hen aanvaardde en luidde aldus: ‘Als er enig geschil ontstaat of verschil van opvatting, dan zal in zodanig geval de meerderheid beslissen en de minderheid heeft zich daaraan te onderwerpen.’ Dit geval was dus voorhanden en ik stond sterk door hun eigen verordening die reeds in het gemeenteboek stond vóór ik nog hun leraar was. Twist op twist was hier het gevolg van, hoewel weldra de leiders van de tegenpartij hun bezwaar tegen het doopbassin in de kapel lieten vallen, maar zij wilden niet antwoorden op het afroepen van hun namen na de bediening van het Avondmaal. Enige tijd geleden was dit met algemene stemmen aangenomen, dienende om na te kunnen gaan wie er wel en wie er niet tegenwoordig waren. Maar de grote meerderheid van de leden van de gemeente kwam tot het besluit, dat leden die niet akkoord gingen met de verordening zoals deze in het gemeenteboek stond en bijgevolg deze niet wilden ondertekenen, gedurende zes maanden zouden worden geschorst. En wanneer zij zich, als die tijd verstreken was, niet hadden willen onderwerpen aan het besluit der meerderheid, zij als leden van de gemeente zouden worden geschrapt. Nadat de zes maanden verlopen waren, werden er, naar ik mij herinner, een dertig personen op deze wijze afgescheiden. Spoedig daarna gingen zij op zichzelf en voorzagen zich van een plaats waarin zij hun godsdienstoefeningen hielden.

Dit voorval gaf echter een hele knak aan de zaak, omdat zij de zitplaatsen van zichzelf en hun huisgenoten opzegden. Wij hadden in die tijd, als ik mij goed herinner, tussen de zeven- en achthonderd pond schuld op de kapel; daarbij was het niet zo’n beste tijd in de handel, veel onverhuurde zitplaatsen, kortom, niets dan donkerheid van rondom. Nu en dan, als God mij overliet aan ongeloof en vleeselijke redenering, was ik zeer terneergeslagen en vreesde soms dat het volstrekt onmogelijk voor ons was de zaak staande te houden. O, wat worstelde ik met God, dat Hij het voor ons wilde voorzien, en geloofd zij Zijn Naam, Hij deed mij veel dierbare beloften toekomen, die mijn ziel onder dit alles ondersteunden. Ja, Hij gaf mij menige zoete openbaring dat Hij mij door alles heen zou helpen, tot eer en verheerlijking van Zijn Naam en ten goede van ons als gemeente. Ik was er sterk van overtuigd dat dit ook zo zijn zou, zo zeker als ik overtuigd was van mijn eigen bestaan. En geloofd zij de Heere, ik heb deze weldaad mogen beleven en onze grootste tegenstanders zijn gedwongen geweest te zeggen: ‘De Heere heeft grote dingen bij hen gedaan.’

.....

*Plaats waar J. Warburton eerst doopte te Trowbridge
Kennet en Avonkanaal, Ladydown Mill*

J. (John) Warburton sr. doopt zijn zoon J. (John) Warburton jr.
Overgenomen uit Weldadigheden van een Verbondsgod

John Warburton schrijft over zijn zoon John jr.: Arm schepsel! Gedurende weken nadat John thuisgekomen was na zijn weglopen, werd hij gekastijd uit de wet Gods, maar op Zijn eigen tijd verbrak de Heere uit tedere barmhartigheid zijn banden en deed hem horen en ondervinden de blijde boodschap van vrije en volkomen vergiffenis van al zijn vervloekte gruwelen door de toepassing van Christus' dierbaar bloed aan zijn ziel.

Toen wist hij wat het was te zingen met verheuging en blijdschap des harten: 'Loof den HEERE, mijn ziel, en al wat binnen in mij is, Zijn heiligen Naam. Loof den HEERE, mijn ziel, en vergeet geen van Zijn weldaden; Die al uw ongerechtigheid vergeeft, Die al uw krankheden geneest; Die uw leven verlost van het verderf, Die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheden (Ps. 103:1-4). O, wat verheugde zich mijn ziel en wat dankte en aanbad ik mijn God, toen ik de

blijde tijding vernam dat God hem vrede en vergiffenis geschonken had. Gedurende een korte tijd bewandelde hij zijn weg met blijdschap. Op 29 april werd hij tegelijk met enige anderen door mij gedoopt en het was voor mij en vele anderen waarlijk een aandoenlijk ogenblik. Ik geloof dat er onder de bijna negenhonderd mensen die aanwezig waren, slechts weinigen droge wangen hadden en tot op deze dag ben ik volkomen overtuigd dat het Gods werk is in hem.

O, de wonderdoende hand van God, voor zulk een worm als ik ben! Ik geloof niet dat ik ooit pijnlijker droefheid gehad heb, noch zwaarder strijd met de duivel, of dat ik ooit zo diep in twijfelmoedigheid ben neergezonken geweest, maar ook nooit in mijn gehele leven zo vervoerd geweest ben door blijdschap en klaarder ontdekkingen heb ontvangen dat de Heere mijn gebeden verhoord had. Wat een God van wonderen is onze God! Hij kan, wat wij vrezen de grootste vloek voor ons te zullen zijn, veranderen in de grootste zegen. Hij verandert de onvruchtbare woestijn in een vruchtbaar veld, een kerker in een paleis, een smartelijke en droeve nacht in een vrolijke morgen, een dreigend afwijzen in een vriendelijke toelaching, gebrek en hongerlijden in een feestmaal. Als de dierbare vertrooster ze bij ogenblikken te binnen brengt, moet ik gedenken aan de wonderdaden van God, Die dit alles heeft doen medewerken ten goede voor mijn eigen ziel en tot eeuwige zaligheid van de jongen. Dit toch zet de kroon op alles en mijn ziel heeft vele malen sinds de jongen thuisgekomen is, gezongen: 'Kroon Hem, kroon Hem, Heere van alles.' O, wat ligt er een aangenaamheid in als wij Hem de heerlijkheid kunnen geven. Ik kon er niet van buiten of keer op keer moest ik uitbreken en met de dichter zingen:

*'k Zing met een hart bereid tot lof,
Aan God, mijn Losser. Uit het stof
Klink' met Zijn volk, tot roem Zijns Naams:
Mijn Jezus heeft 't al welgedaan.*

*Hoe soeverein, wonderbaar en vrij,
Is Zijne liefde jegens mij,
Hij trok m' uit hel, tot roem Zijns Naams:
Mijn Jezus heeft 't al welgedaan.
En sinds Hij mijn ziel deed leven,
Hoeveel weldaân mij bewezen,
Die ver mijn lof te boven gaan:
Mijn Jezus heeft 't al welgedaan. (Samuel Medley)*

Later is John jr. predikant geworden in Southill.

Die Mij eren, zal Ik eren, Warburton sr. doopt Mw. Kennard in een niet baptistische gemeente

opgesteld door John Warburton jr., overgenomen uit Weldadigheden van een Verbondsgod

Met genoegen neem ik de pen op om het volgende voor u neer te schrijven. Ik vertelde u bij zekere gelegenheid hoe de Heere in Zijn Goddelijke voorzienigheid tijdig, vriendelijk en wonderlijk het voor mijn vader opnam. Ook welk een grote verlossing, uit- en inwendig, dit voor hem betekende. Uitwendig wat betreft de uiterlijke omstandigheden, en inwendig of geestelijk wat betreft de diepe beproeving van zijn geloof en de waarlijk overstelpende oefening van zijn gemoed wat betreft Gods beschikkingen, die telkens weer zo geheel tegenovergesteld blijken te zijn aan alle beginselen van de menselijke rede. Want voor dat ogenblik zag het er uitwendig maar donker uit. En wat alles het donkerst deed zijn, die God, Die altijd de troost voor zijn ziel was geweest, verborg Zichzelf achter een wolk. ‘Voorwaar, Gij zijt een God, Die Zich verborgen houdt, de God Israëls, de Heiland’ (Jes. 45:15).

De bedoeling van God in dit Zich terugtrekken is, opdat Hij daarna des te heerlijker en duidelijker zal uitstralen in Zijn verlossende genade. En bij die gelegenheid, welke ik nu ga vertellen, had mijn vader het voorrecht dit met groot profijt voor zijn ziel en grote duidelijkheid te ervaren.

Voor mijn lieve vader was de omstandigheid waarop ik nu zinspeel, enigszins gelijk aan die van de psalmist, toen deze zei: ‘Ik ben besloten en kan niet uitkomen’ (Ps.88:9). Alsook aan het Schriftwoord: ‘Zult Gij wonder doen aan de doden? Of zullen de overledenen opstaan, zullen zij U loven?’ (Ps.88:11). Ja, geloofd zij God, de doden des Heeren zullen verrijzen en Hem prijzen. Hij is de Opstanding, en Hij zal Zijn volk in tijdelijke en in geestelijke zaken in de dood brengen, opdat zij gezegend mogen zijn met een bevinding van Zijn zielsverrijkende kracht, hun op deze wijze een voorsmaak van de macht en heerlijkheid van Zijn opstanding gevende. De vrienden, die mij de omstandigheden waarnaar ik nu verwijs, hoorden vertellen, waren zeer belangstellend en gaven uitdrukking aan hun begeerte om dit gebeuren door middel van een nauwkeurig verslag vast te leggen. Dit zal ik dan proberen te doen en wel zo origineel mogelijk, in de eenvoudige onopgesmukte taal, die mijn geliefde vader placht te gebruiken.

Enige tijd voorafgaande aan zijn laatste ziekte vonden enkele minder prettige dingen plaats in de gemeente te Trowbridge, die het gemoed en de geest van mijn vader zeer teneerdrukten. Zijn vrienden gaven hem de raad (ik zeg het in zijn eigen woorden): ‘Ga eens bij je zoon John kijken voor de verandering; dat zal je zeker goed doen.’

Dat deed mijn vader en wij waren blij hem weer te zien en gevoelden het als een grote eer hem onder ons dak te mogen ontvangen. Gedurende zijn verblijf bij ons was hij op zekere avond bijzonder vrolijk en spraakzaam toen mijn vrouw en ik nog een ogenblik in de kamer bij elkaar zaten voordat we naar bed zouden gaan. Dit deed mij opmerken: ‘Vader, ik merk dat Gods goedheid en vriendelijkheid voor u geen verborgenheid zijn.’

Mijn opmerking greep hem zichtbaar aan. De tranen liepen langs zijn wangen toen hij hartelijk antwoordde: ‘Ja, mijn jongen, de Heere is werkelijk goed voor mij geweest. Daar zal ik nu eens iets van vertellen.’

Vader ging er eens echt voor zitten. Een wonderlijke blijdschap straalde uit zijn ogen.

Toen begon hij (John senior): ‘Alweer heel wat jaren geleden was het mijn gewoonte elk jaar naar Brighton te gaan om daar gedurende vier zondagen te preken in de kapel van Mr. Vinall van Lewes. Dan logeerde ik altijd bij de familie Kennard. Bij die gelegenheden was deze kerk altijd overvol en de prediking was tot grote zegen voor deze mensen. De Heere gaf ons daar vele vrienden, die op zeer wonderlijke wijze van hun goed met mij meedroegen in de noden van mij en mijn gezin. Het gevolg was dat ik gepakt en gezakt naar huis ging, overladen met de vriendelijke gaven, die de Heere hun in het hart gaf mij te geven. Het was meestal nood wanneer ik daar kwam, maar ik kwam welvoorzien thuis. O, wat was de Heere goed. Gezegend zij Zijn grote Naam.

Maar bij één van deze jaarlijkse bezoeken, het was alweer bijna voorbij, vernam ik dat mevrouw Kennard op één of andere wijze tot de overtuiging gekomen was dat de doop van de gelovige door onderdompeling de rechte bediening van deze inzetting was. Zij kreeg daartoe een hartelijke begeerte en wenste dus op deze wijze gedoopt te worden.

Toen William Gadsby in Brighton een beurt voor Mr. Vinall waarnam, werd voorgesteld dat hij mevrouw Kennard op deze wijze zou dopen. Maar William Gadsby zag de moeilijkheden wel aankomen en zijn antwoord luidde: ‘Beste vrienden, ik heb de hitte en de last van de dag lang genoeg gedragen. Straks komt John Warburton weer bij jullie. Die is wat jonger; laat hem het maar doen.’ Mevrouw Kennard antwoordde: ‘Wel, het is voor mij niet van bijzonder belang of u of Mr. Warburton het doet. Het is slechts mijn begeerte dat één van u mij doopt, want mijn ziel is meermalen verfrist en verkwikt onder de prediking van u beiden.’

De zaak bleef dus rusten totdat mijn vader er weer op bezoek kwam. Maar toen zei mevrouw Kennard onomwonden: ‘Mr. Warburton, zou u mij willen dopen?’

Mijn vader kende mevrouw Kennard reeds geruime tijd en er waren nauwe geestelijke banden, daarom maakte hij geen tegenwerpingen. Wel overdacht hij bij

zichzelf: Dat zal moeilijk worden. Want wanneer ik haar hier in Brighton doop, zal dit zeer pijnlijk zijn voor mijn goede vrienden hier, die zo menigmaal goed voor mij zijn geweest. Want deze mensen zijn de overtuiging van William Huntington toegedaan en deze voelde niets voor de doop door onderdompeling en zij voelen er ook niets voor.

Mijn vader zag de moeilijkheden al opstapelen. Daarom stelde hij voor: ‘Maar mevrouw Kennard, kom dan voor die gelegenheid naar Trowbridge, en dan zal ik u daar gaarne dopen.’

Dat was wel goed bedacht, maar toch misgerekend. Want deze dame antwoordde resoluut: ‘Brighton is de plaats waar ik woon. En ik geloof niet dat het behoorlijk is om ver van Brighton belijdenis van mijn geloof in de Heere Jezus te doen en dus gedoopt te worden in een andere plaats, ver van Brighton gelegen.’

Vader zag geen kans dit van zich af te schuiven, zoals William Gadsby dit gedaan had. Hij zou ‘de hitte van de dag’ moeten dragen. Dit beseffend was zijn antwoord niet minder resoluut: ‘Welnu dan mevrouw Kennard, wanneer de zaken zo staan dan zal ik u, zo de Heere wil, hier dopen.’ Daarmee was de kogel door de kerk.

Dit gesprek had niet onder vier ogen plaats gehad en men kan dus wel begrijpen dat het verslag ervan spoedig onder de leden van Vinall’s gemeente verspreid was. En geheel overeenkomstig de verwachting: Zelfs vaders nauwste vrienden waren er fel op tegen. Onder deze ook een zekere H. Op een zondag, na de dienst, ging deze heer H. naar mijn vader toe en begon een gesprek op een wijze waaruit zijn verstoord gemoed duidelijk bleek.

‘Meneer Warburton, ik zou graag zien dat je dan en dan de maaltijd bij mij gebruikt. Dan zullen er nog meer vrienden aanwezig zijn, want we zouden graag eens een openhartig gesprek met je hebben.’ Vader begreep wel waar de schoen wrong, doch antwoordde rustig: ‘Meneer H., dat is heel goed.’

Op de vastgestelde dag ontmoette hij dus de vrienden ten huize van de heer H. Na de maaltijd stak deze direct van wal: ‘Meneer Warburton, we hebben vernomen dat je voornemens bent mevrouw Kennard op de wijze van de baptisten te dopen. Is dat werkelijk waar?’ Vader antwoordde rustig: ‘Ja vrienden, wanneer de Heere mij het leven spaart en alles goed is en er niets tussenkamt, is dit inderdaad mijn voornemen.’ Dat was duidelijke taal. Vader kennende, zullen ze ook niet anders hebben verwacht. Maar toen antwoorden de vrienden: ‘Maar William Huntington en vele anderen met hem (ze noemden nog meer namen) hebben van de Heere een grote plaats in Zijn gemeente ontvangen, maar zij waren beslist geen baptisten. Wanneer nu die onderdompeling van zo uitzonderlijk groot gewicht zou zijn, zoals sommigen wel denken, dan had de Heere dat zeker ook wel aan hen geopenbaard!’

Vader ging er maar eens rustig voor zitten. De kalmte bewaren is bij zulke gesprekken van groot belang. ‘Vrienden, jullie weten allemaal dat ik een groot vriend van William Huntingtons geschriften ben en zijn nagedachtenis bij mij in hoge eer is. Maar het behoorde nimmer tot Huntingtons taak om regels aan te geven en wetten en inzettingen vast te stellen, die door de gemeente van Christus moeten worden onderhouden. Dit voorrecht komt alleen aan Christus als de Koning van Zijn gemeente Zelf toe, gelijk geschreven is: ‘Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde. Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve dopende in den Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles wat Ik u geboden heb. En zie, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld. Amen’ (Matth.28:18-20).’

Vaders spreken had de vrienden rustig gemaakt. Zijn spreken maakte indruk en H. merkte niet onwelwillend op: ‘Wanneer mevrouw Kennard dan op de wijze van de baptisten wil gedoopt worden, wel, laat haar dan naar Trowbridge gaan. De kosten zijn voor mijn rekening.’ Vader antwoordde: ‘Dat heb ik haar ook al voorgesteld, behalve die kosten dan natuurlijk. Maar zij zegt dat zij Brighton niet verlaten wil. Als reden noemt zij dat het dan zou lijken dat zij zich voor deze inzettingen zou schamen.’

De vrienden begrepen het wel. H. kreeg het er warm van en merkte op: ‘Mijn goede heer Warburton, je kunt dit je beste vrienden hier toch werkelijk niet aandoen!’ Vader richtte zich toen plechtig tot deze vrienden, noemde hen elk bij name en zei: ‘Ja, ik weet het, jullie allen zijn zeer vriendelijke vrienden voor mij geweest. En met warme gevoelens van dankbaarheid erken ik elk van jullie voor alles wat je voor mij hebt gedaan. Menigmaal heb ik met tranen in de ogen en een dankbaar hart de Heere gedankt, dat Hij het in jullie hart gaf op zulk een wijze in de noden van mij en mijn gezin te voorzien. Ik mag zeggen: Jullie hebben telkens weer een plaats in mijn gebeden, en tot in mijn graf toe zal ik mij aan jullie allen verschuldigd blijven gevoelen. De Heere, wanneer dat Zijn gezegende wil is, gedenke jullie allen ten goede.’

Het werd vader bijna te machtig en met grote ernst en zeer beslist ging hij verder: ‘Maar mijn geliefde vrienden, ik belijd dat ik Gods dienstknecht ben, geen dienaar van mensen. En daarom, wat ook het gevolg mag zijn, wanneer alles goed gaat, zal ik mijn doop-kandidate in Brighton dopen wanneer wij maar een doop-bassin daartoe mogen lenen. En indien dat niet gaat, dan doop ik haar in de zee. Het getuigenis van een goede consciëntie in de dingen van God, is van groter gewicht dan de toelachingen van alle stervelingen in de wereld. En liever zal ik mijn dagen in vrede in een armenhuis eindigen, dan met schuld beladen in een paleis.’ Even viel er een stilte. Toch konden de vrienden niet anders zeggen dan: ‘Je bent een eerlijk man.’ Toen scheidden zij. Hetgeen nog niet wil zeggen dat zij het er mee eens waren.

Alles werd verder door mijn vader geregeld en toen brak het ogenblik aan dat hij mevrouw Kennard zou dopen. Ik kan mij niet meer herinneren welke kapel voor deze gelegenheid beschikbaar was gesteld, maar ik herinner mij de avond zelf nog zeer goed. Wat was die kapel overvol!

Voordat hij tot dopen overging, sprak mijn vader enkele woorden naar aanleiding van Handelingen 8, beginnende bij vers 26. De geschiedenis van Filippus en de kamerling. Hij deed dit zeer plechtig en met grote nadruk, vooral toen hij aan de verzen 38 en 39 kwam. Daar meende hij zeer duidelijk de doop door onderdompeling als voorgeschreven te zien, want 'zij daalden beiden af in het water, zo Filippus als de kamerling, en hij doopte hem.' En op deze wijze doopte mijn vader ook mevrouw Kennard.

Nog kan ik mij herinneren welk een opschudding dit gebeuren in de gemeente van Mr. Vinall veroorzaakte. Ik was toen nog jong en met vader meegegaan, ik logeerde bij de heer H. in de St. James Street. Daar werd er heel wat over gezegd, want ook deze H. was beslist geen baptist. Maar ondanks al die storm sterkte de Heere mijn vader en gaf hem kracht om standvastig te blijven bij de beginselen, die hij nu reeds zo vele jaren beleed.

De jaarlijkse vier zondagen in Brighton waren inmiddels weer voorbij. Mijn vader ontving voor alle verrichte ambtelijke arbeid een bedrag van vier pond. In die tijd waren er nog geen spoorwegen aangelegd. Hij moest de reis van honderdvijftig mijl naar Trowbridge per reiskoets afleggen. En de huur van zo'n koets was niet veel minder dan vier pond. Daar zonk het hart van mijn vader toch wel even in zijn schoenen. Hij had beloofd de volgende zondag in Lewes, in de bekende Jireh kapel aldaar, te preken. En daar ontving hij nog een pond. Dus alles bij elkaar vijf pond.

De satan was er gauw bij en zei: 'Zie nu eens wat de vrucht is van je standvastigheid voor wat jij je geloof noemt! Hoeveel zul je nog overhebben als je thuiskomt? En daar wachten je schuldeisers op betaling. Je weet er alles van. Je zult ze nooit kunnen betalen. Denk je nu werkelijk dat je recht gehandeld hebt door zo halsstarrig te zijn? God heeft je verlaten. Hij heeft je verloochend en het hart van je vroegere vrienden tegen je opgezet. Wat zal er nu van jou en van je gezin worden? Ongenade, ellende, totaal geruïneerd! Het armenhuis zal het einde van alles zijn!'

Daarvan vertelde mijn vader: 'Wat was mijn arme ziel verdrietig terwijl er zulk een verschrikkelijke opstand tegen God in mijn hart oprees, hetgeen mij deed sidderen. Welk een lafhartige gevoelens om zo naar satan te luisteren en mij soms met verwondering af te vragen: 'Bestaat er wel een God?'' Op deze wijze werd ik verzocht en gekweld tot het leven mij zelfs teveel werd. Ik voelde mij ellendig en van alles verlaten, en alle dingen schenen tegen mij. Maar ik had beloofd op mijn

weg naar huis via Brighton daar op donderdagavond nog eenmaal te preken. Dat verlichtte de arbeid van Vinall belangrijk. Maar die middag, voordat ik moest preken, zal ik aan deze zijde van het graf nooit vergeten. Wat was de duivel druk in de weer, zelfs zó dat ik dacht wanhopig te zullen worden. Daar kwam die helse verzoeker: ‘En wat denk je nu van de Bijbel? En wat van die tekst, waar geschreven staat: ‘Die Mij eren zal Ik eren?’ Dat heb je toch gemeend te doen, maar welke eer heb je ontvangen? Is het geen wreedheid in God, dat waar jij alles gedaan hebt om Hem te behagen, Hij je nu verloochent en je in je ellende laat zitten, waar je nooit meer uitkomt. Ongelukkige stakker, ga maar naar huis met je vijf pond. En als je daar dan aankomt, hoeveel zul je dan nog over hebben om te kunnen pochen op je vertrouwen op God?’

De helse tegenstander had die donderdagmiddag vrij spel om zijn aanvallen op mijn lieve vader te richten. Hij vertelde mij: ‘Ik kon in de hele Bijbel niet één tekst vinden om hem van repliek te dienen. Slechts deze woorden kwamen mij telkens weer voor de geest: ‘Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven’ (Matth.11:28).

Ik ging naar de kapel, zo ellendig als enige arme stakker zich maar kan voelen. De genoemde woorden koos ik tot mijn tekst voor die avond. Ik had geen andere. Maar ik had nog niet veel gesproken toen die vijf pond en alle omstandigheden, die mij zó verschrikkelijk toeschenen dat ik er onmogelijk doorheen zou kunnen, alle als rook verdwenen. Welk een wonderlijke vrijheid. Satan moest zwijgen. Ik voelde werkelijk dat de Heere met mij was in de opening van Zijn waarheid en mij door Zijn Heilige Geest bekwaamde om Zijn Woord te prediken en van Christus te spreken als de zoete rust voor Zijn lieve volk.

De rechterhand van de Allerhoogste verandert! Na de dienst stroomden de vele vrienden vriendelijk lachend de consistoriekamer binnen, met tranen in de ogen de Heere lovende, Die deze avond op zulk een krachtige en dierbare wijze getuigenis wilde geven aan het Woord van Zijn genade. Bij het drukken van de hand ten afscheid wensten ze me de zegen des Heeren toe en ieder liet daarbij enig geld in mijn hand achter. Mijn zakken waren tenslotte overvol. O, dacht ik, wat bedoelt de Heere hier toch mee? Want ik voelde mijzelf even overvol van de zegen des Heeren als mijn zakken van de vele goede gaven. En die puilden werkelijk uit. Er kon niets meer bij. Charles Mander uit Wolverhampton was ook in dit vertrek en hij vergezelde mij een heel eind naar mijn logeeradres. Hij merkte op: ‘U hebt nogal wat ontvangen vanavond, is het niet?’ ‘Dat heb ik zeker’, zei ik lachend, met mijn hand over mijn gevulde zak strijkend. Toen zei Mander: ‘Ja, u hebt vanavond veel mogen ontvangen. Het deed mijn ziel goed de goedheid Gods op deze wijze aan u geopenbaard te zien. En u mocht ook uitdelen! Wat was het Woord des Heeren dierbaar en zoet! Loof den Heere, o mijn ziel!’

Vader vervolgde: ‘Toen ik op mijn logeeradres kwam, ging ik, zodra ik de gelegenheid had, naar mijn kamer en telde het geld dat mijn lieve vrienden mij die avond gegeven hadden. En tot mijn grote verwondering ontving ik die avond in Brighton meer dan ooit tevoren in mijn leven. En de Heere Zelf daalde in mijn ziel af met de woorden: ‘Ben Ik u dan een dorre woestijn geweest?’ Ik snikte, ik weende, ik zegende en ik prees mijn lieve Heere, en ik sprak zó vertrouwelijk met Hem alsof Hij met mij in de kamer was. Ik zei: ‘Mijn lieve, dierbare en gezegende Heere, spreek maar niet meer tot mij, want Uw zoete stem met Uw overstelpende goedheid is meer dan ik hier in de tijd kan dragen. Uw Naam zij tot in eeuwigheid gezegend en geprezen. Ik verwachtte niet anders dan ellende, maar zie, ik heb louter vreugde. Ik verwachtte de dood, maar zie, hier is het leven. Ik verwachtte moeite, maar zie, ik heb vrede. Wat? Na zulk een wanhopige opstandigheid in mijn hart gevoeld te hebben, nu met zulk een tederheid en liefde te worden bezocht? Ik dacht met lege handen thuis te komen, beschaamd en tot ergernis, maar nu zal ik terugkeren als Naftali, verzadigd van de goedgunstigheid en vol van den zegen des HEEREN’ (Deut.33:23).

De volgende morgen zat ik nog even in mijn kamer na het ontbijt. Ik zou juist naar het kantoor gaan om een plaats in de reiskoets te bemachtigen, want het regende die morgen bijzonder hard. Maar zag ik daar niet de heer Howard voorbij mijn raam lopen? Deze heer woonde in Londen, maar vertoefde nogal eens in Brighton voor zijn gezondheid. Ik dacht nog: Nee, dat kan niet, want op zo’n vochtige morgen als deze gaat hij zeker nooit naar buiten. Een bediende opende de deur toen er geklopt werd. Het was Howard en hij vroeg: ‘Is Mr. Warburton al weg?’

Ik draaide mij naar hem toe en zei: ‘O mijn lieve vriend, durft u erdoor te komen op een morgen als deze?’ Howard antwoordde: ‘Lieve vriend, wat ben ik blij u nog te zien. Ik vreesde dat u reeds weg was en ik u niet meer aan zou treffen. O, welk een goede ure had ik gisteravond in de kapel. Wat droop het Woord des Heeren dierbaar in mijn ziel. Mijn hart werd er werkelijk door versterkt en verfrist. Ja, wat was dat zoet. Dat is het leven voor mijn ziel. Geloofd zij de Heere. Toen ik gisteravond nog met mijn vrouw van deze dingen sprak, zei ik: Wat een onnadenkende dwaas ben ik toch, want ik heb die lieve man niets gegeven voor zijn nooddrift. Maar wanneer het de Heere behaagt mij te sterken, zal ik hem morgenochtend zien en hem vijf pond geven. En nu, mijn vriend, hier zijn ze!’

Op deze wijze werd mijn vader in staat gesteld, door de kracht van zijn dierbare Heere, om de weg des Heeren te verkiezen en datgene te doen wat hij achtte Gods gebod te zijn. Het oog alleen op de eer van God gericht, ook al stonden de tijdelijke voordelen wat in de weg. Hij mocht zijn voet op het afkeuren of goedkeuren van vrienden en vijanden zetten. De voeten van het geloof gingen zeker,

in lieflijk vertrouwen op de getrouwheid van God. In deze weg van kruis en druk beproefde de Heere zijn geloof, naar het getuigenis van het Woord: ‘En Hij zal zitten, louterende en het zilver reinigende, en Hij zal de kinderen van Levi reinigen, en Hij zal hen doorlouteren als goud en als zilver; dan zullen zij den HEERE spijsoffer toebrengen in gerechtigheid’ (Mal. 3:3). De apostel spreekt ook van het groot nut van de beproeving des geloofs: ‘Opdat de beproeving uws geloofs, die veel kostelijker is dan van het goud, hetwelk vergaat en door het vuur beproefd wordt, bevonden worde te zijn tot lof en eer en heerlijkheid, in de openbaring van Jezus Christus’ (1 Petr.1:7).

Dat mocht ook mijn vader ervaren toen de Heere in Zijn verlossende kracht en heerlijkheid te voorschijn trad.

De heer H. te Brighton bleef na dit voorval nog vele jaren één van mijn vaders goede vrienden. De Heere Zelf had alles in handen. Aan Hem, en aan Hem alleen komt alle lof toe. En laat daarom de arme, de beproefde, de bevende, de verdrukte, de omkomende gelovige op Hem vertrouwen. Hij wil ondersteunen. Hij wil voorzien, Hij wil het voor hen opnemen en Hij wil hen uitredden. Hem zij de heerlijkheid en de macht, de majesteit en de kracht tot in alle eeuwigheid. Amen.

BEGRAVEN IN DE DOOP - Gedicht van Sarah Hill, Mildenhall, 1873

Vertaald uit The Gospel Standard, november 2013

*Het was waarlijk een plechtige dag,
Mijn angsten waren ver weg vervlogen,
Mijn ziel was gevuld met vrede;
Door geloof kon ik mijn Redder zien
De woestijnen van de zonde verdragend voor mij
En in mijn plaats gestorven.*

*Een geweldige toornlast verdroeg Hij,
En golven van wraak bedekte ...
Zijn dierbare majestueuze hoofd.
Om Hem zo in ellende ondergedompeld te zien,
Zijn gemeente bevrijdend, en Zelf vervloekt,
Was werkelijk wonderlijk.*

*Maar zie hoe de hel sidderde en gebonden werd;
Met eindeloze glorie gekroond stijgt naar de hemel,
De verrezen Overwinnaar.
En wij, die door de genade hebben geloofd
Deze voor ons behaalde overwinningen,
Kunnen Zijn wetten niet verachten.*

*"Begraven in de doop" met mijn Heere
Was toen voor mij een kostbaar woord,
En heeft mijn angsten gedempt.
Verheugd in Zijn voetspoor te treên,
Het water symbool, vrij van vrees,
Ik heb me er rustig doorheen gewaagd.*

*Zoete gedachte - die waardeloze wormen zoals ik...
Moet aldus altijd toegestaan zijn
Om onze dierbare Heere te volgen;
Hoewel de angst me lang had doen weerstaan,
Om het goddelijke bevel te houden,
Vond ik een zoete beloning.*

*Toen aan Zijn heilige tafel te zitten,
Te midden Zijner heiligen in zoete vereniging,
Terwijl Christus zegenend nabij was,
Was zo 'n voorrecht voor mij,
Zodat ik altijd dankbaar zal zijn,
En nederige lof zal uitspreken.*

*Terwijl ik Zijn waardige Naam aanbid,
Is Zijn glorie mijn gedurige doel,
En moge ik leven om te betuigen,
Door al mijn conversaties hier,
Dat Jezus mijn ziel dierbaar is,
En ik zijn voorschriften bemin.*

BURIED IN BAPTISM

Truly it was a solemn day,
My fears were scattered far away,
My soul was filled with peace;
By faith I could my Saviour see
Enduring sin's deserts for me
And dying in my place.

Tremendous loads of wrath He bore,
And waves of vengeance covered o'er
His dear majestic head.
To view Him thus in woes immersed,
His church set free, Himself accursed,
Was wonderful indeed.

But see how shakes hell's utmost bound;
To heaven, with endless glories crowned,
The rising Conqueror flies.
And we, who have through grace believed
These victories were for us achieved,
Cannot His laws despise.

"Buried in baptism" with my Lord
Was then to me a precious word,
And did my fears subdue.
Delighting in His steps to tread,
The watery emblem, free from dread,
I calmly ventured through.

Sweet thought – that worthless worms like me
Should ever thus permitted be
To follow our dear Lord;
Though fear had made me long withstand,
In keeping the divine command,
I found a sweet reward.

Then at His sacred board to sit,
Amongst His saints in union sweet,
While Christ was near to bless,
Was such a privilege to me,
That I would ever thankful be,
And humble praise express.

While I adore His worthy name,
His glory be my constant aim,
And may I live to prove,
By all my conversation here,
That Jesus to my soul is dear,
And I His precepts love.

